BOMA United e-Publication

Adolf Hitler and Nazi

สินชัย วังทรัพย์ดี เขียน

Adolf Hitler And Nazi
สินชัย วังทรัพย์ดี เขียน
โสภณ เตชะศิวาลัย เรียบเรียง

สำนักพิมพ์ โบม่า ยูไนเต็ด
สงวนลิขสิทธิ์ ตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521

คณะบรรณาธิการ
สินชัย วังทรัพย์ดี
โสภณ เตชะศิวาลัย
ไพชยนต์ เมทะนีดลภูมิ
กมลวัฒน์ ศรีเพชราวุธ

ศิลปกรรม และออกแบบ
สินชัย วังทรัพย์ดี

คำนำ

หลายคนบอกว่า หนังสือชีวประวัติใครสักคนนี่แหละ ที่เป็นหนังสือที่มีคุณค่าน่าอ่านที่สุด เหตุผลเพราะมันทำให้เราได้เรียนรู้ ประสบการณ์ของชีวิตคนคนหนึ่งทั้งชีวิต แต่เราเสียเพียงอ่านเพียง 2-3 ชั่วโมง เพื่อจะเรียนรู้ และนำมาปรับปรุงใช้กับชีวิตของเราให้ดียิ่งขึ้นไปอีก

หนังสือที่ท่านถืออยู่ในมือนี้คือ หนังสือ ชีวประวัติของชายผู้ซึ่งเปรียบเสมือนนิยายที่ตื่นเต้น เร้าใจ ชีวิตของเขาโลดโผน กระโจนทยาน เพราะเขาเคยเป็นทั้งคนแร่ร่อน ขอทาน นักวาดภาพเลียนแบบ นักโทษ พลทหารผ่านศึก และได้กลายเป็นผู้นำสูงสุดของประเทศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของยุโรป ชื่อของเขาคือ อดอฟ ฮิตเลอร์ บางคนอาจเรียกเขาว่า วีรบุรุษที่รวมประเทศเป็นปึกแผ่น แต่บางคนอาจคิดว่า เขาเป็นร้ายยิ่งกว่าสัตว์ป่า อย่างเช่น นายกรัฐมนตรีอังกฤษอย่างวิสตัน เชอร์ชิล

ครั้งหนึ่งก็เคยเปรียบเปรยเขาไว้ว่า "ถ้าอดอฟ ฮิตเลอร์ยกพลบุกนรก ตัวเขาเองก็คงต้องส่งสารแสดงความเสียใจให้กับปีศาจในนรกด้วย"

ความจริงแล้ว ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์นั้น ลึกลับ ซับซ้อน และซ่อนเงื่อนพอสมควร เพราะในช่วงเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่นั้น ข่าวสารต่างๆ ยังไม่เจริญก้าวหน้าเหมือนทุกวันนี้ นอกจากนี้ ชีวิตของเขายังโดนฝ่ายพันธมิตรทั้งอังกฤษ ฝรั่งเศส และสหรัฐ นำไปเขียนเรื่องราวใส่ร้ายเขา และแกนนำในพรรคนาซีต่างๆ นานา เพื่อใช้ทำสงครามข่าวลวงอีกด้วย มีการตีสีใส่ไข่ให้เขาเป็นผู้ร้ายเกินจริงอย่างมาก

ยกตัวอย่างเช่น นักจิตวิทยาชาวสหรัฐก็เคยใส่ร้ายเขาว่า เขาเป็นโฮโมเซ็กส์ชัวล์ เนื่องจากอดอฟไม่มีเซ็กส์กับสาวใดเลยในรอบหลายปี แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขากลับเป็นคนออกกฎหมายกำจัดพวกเร่ร่อน โฮโมเซ็กส์ชัวล์ หรือการกล่าวหาว่าอดอฟติดเชื้อโรคซิฟิลิสขึ้นสมอง จนทำให้เขาเป็นคนบ้าอำนาจเช่นนี้ เรื่องนี้ก็น่าแปลกมาก เพราะคนระดับนายพลในกองทัพ และคนระดับมันสมองหลายๆคนในชาติเยอรมัน ซึ่งหลายๆ คนจบระดับปริญญาเอกต่างก็ยินดีทำงานเพื่อรับใช้เขา รวมถึงการตีข่าวว่า เขาเป็นพวกบ้าไสยศาสตร์ แต่เยอรมันในยุคของอดอฟ นั้นกลับเป็นประเทศที่มีเทคโนโลยี วิศวกรรมเครื่องกลและเคมีสูงที่สุดประเทศหนึ่งของโลก

บางทีสิ่งเหล่านี้ อาจเป็นตัวอย่างอันดีของข่าวสาร จากประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ!! ที่ประเทศทั้งสอง ชอบหลอกลวงชาวโลกก็เป็นได้ อย่างน้อย แม้แต่ การ์ตูนจากวอลท์ ดิสนีย์เอง ก็เคยทำการ์ตูนสร้างภาพของอดอฟ ฮิตเลอร์ให้น่ากลัวไว้หลอกเด็กๆ เสมอ

ในช่วงสงครามโลก

หนังสือเล่มนี้ ไล่ชีวิตของ ฮิตเลอร์ไปตั้งแต่ ชีวิตวัยเยาว์ การขึ้นเป็นผู้นำประเทศ การพัฒนานำประเทศ การจัดการกับชาวยิว การเข้าสู่สงคราม และจุดจบของฮิตเลอร์ ซึ่งหนังสือหลายๆ เล่มได้ข้ามประวัติอดอฟ ฮิตเลอร์บางตอนไป เช่นการพูดถึงทฤษฎีของเฮนรี่ ฟอร์ดที่ว่า "ชาวยิวกำลังยึดโลก" สุดท้าย เป็น หลักฐานเกี่ยวกับศพของอดอฟ ฮิตเลอร์ ที่มีหนังสือน้อยเล่มที่กล่าวถึง

สุดท้าย ผมอยากขอบคุณพ่อแม่ พี่ชาย น้องชาย และเพื่อนของผมหลายคนที่ยังเป็นกำลังใจให้ผม โดยเฉพาะโสภณ ผู้เขียนร่วมและเรียบเรียง

สินชัย วังทรัพย์ดี

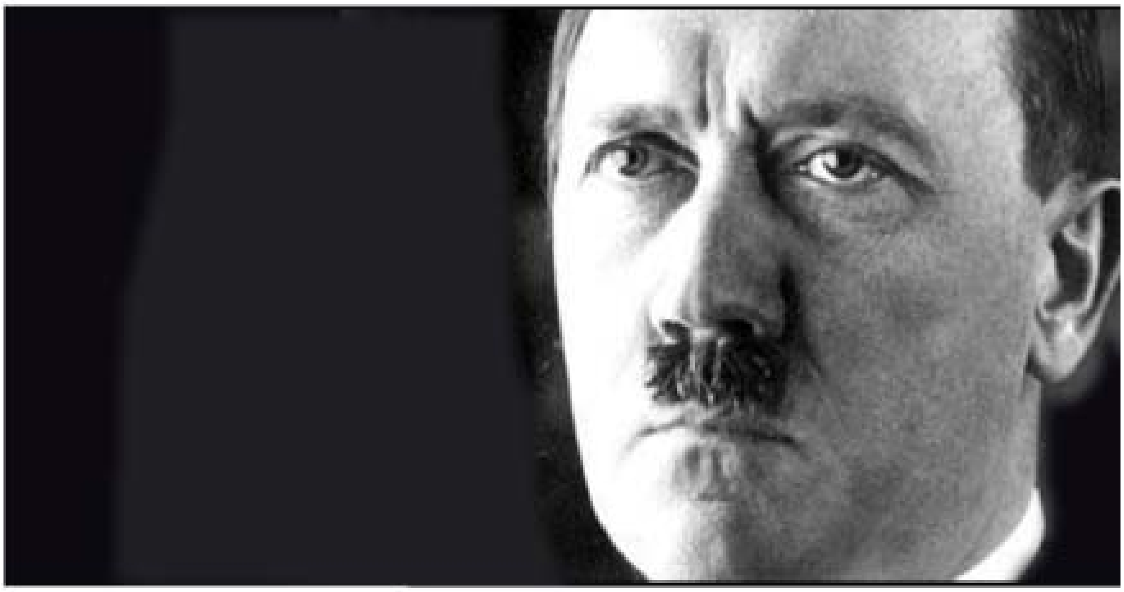

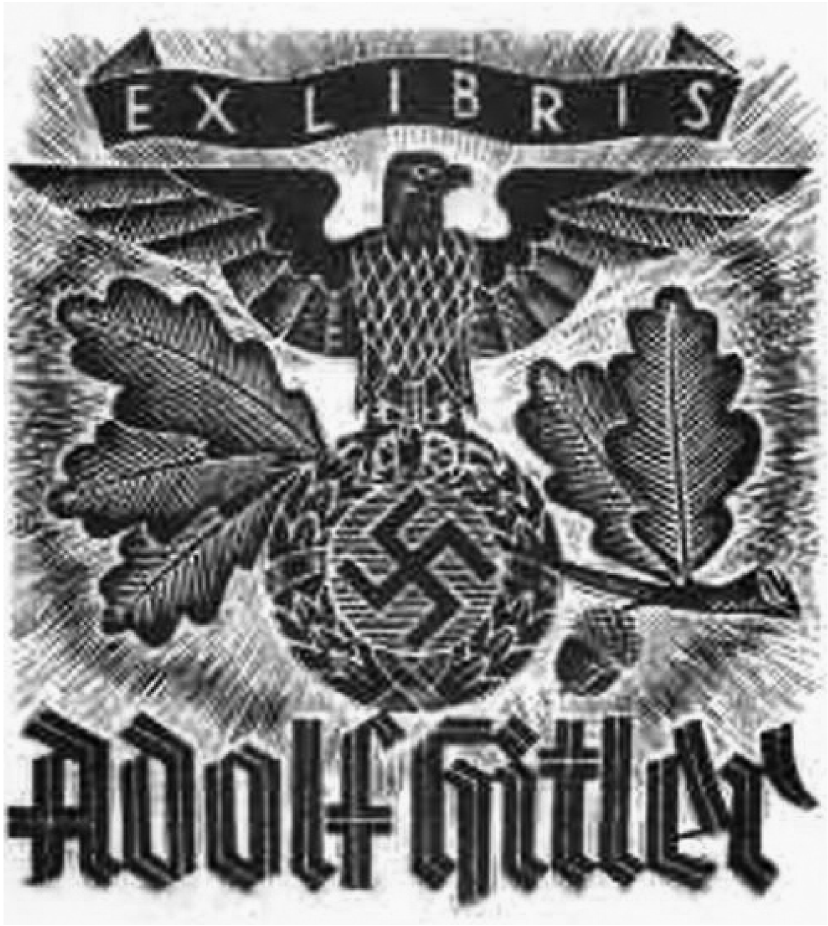
EX LIBRIS
Adolf Hitler

สินชัย วังทรัพย์ดี : เขียน
โสภณ เตชะศิวาลัย : เรียบเรียง

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ตอน 1

วัยเด็กของอดอฟ ฮิตเลอร์

เช้าตรู่เวลา 6.30 น. ของวันที่ 20 เมษายน 1889 เด็กชาย อดอฟ ฮิตเลอร์ ได้ถือกำเนิดที่เมือง บรัวนันแอมอิน ชายแดนของประเทศออสเตรีย และแคว้นบาวาเรีย ประเทศเยอรมัน พ่อของเขาชื่อ อลัวซ์ (Alois) นั้นเป็ฯลูกนอกสมรสของนางมาเรีย แอนนา ชวิกกรูเบอร์ (Maria Anna Schicklgruber) ทำให้บางทฤษฎี อาจกล่าวได้ว่า ปู่ของ อดอฟ อาจเป็นชาว “ยิว” เพราะช่วงที่อลัวซ์เกิดนั้น มาเรีย แอนนา ยังไม่ได้แต่งงาน แต่เป็นช่วงที่เธอทำงานให้กับครอบครัวชาวยิวที่มั่งคั่ง ชื่อตระกูล แฟรงค์เกนเบอร์เกอร์ (Frankenberger) โดยช่วงที่เธออายุ 19 ปี เธอก็ให้กำเนิดอลัวซ์ ในวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 1837 และเป็นลูกชายของตระกูลนี้เองที่ส่งเงินเลี้ยงดูให้แก่ อลัวซ์

ภาพ ประเทศ อสสเตรเลีย

และใหอลัวซทำง
อลัวซ์จึงเลือกที่จะ

แต่บาทหลวงที่รับจดชื่อนามสกุลของเขา กลับเขียนชื่อของเขาผิด เป็น ฮิตเลอร์ (Hitler) ดังนั้น ชื่อของเขาเปลี่ยนจาก อลัวซ์ ชวิกกรูเบอร์ (Alois Schicklgruber) เป็นอลัวซ์ ฮิตเลอร์ (Alois Hitler) โดยสมัยที่ อดอฟ ฮิตเลอร์รุ่งเรืองทางการเมืองนั้น ฝ่ายตรงข้ามเขา บางคนยังตะโกนว่า "ไฮล์ ชวิกกรูเบอร์" ล้อเลียน ผสมไปกับไฮล์ ฮิตเลอร์ (Heil Hitler!) อีกด้วย

Alois (Father)

Krala (Mother)

Adolf Hitler 12 Year

เมื่ออลัวซ์อายุ 48 ปี เขาแต่งงานครั้งที่ 2 กับหลานสาวของลุงเขาเอง ชื่อคลาร่า โปลซ (Klara P?lzl) อายุ 24 ปี
และเนื่องจากนามสกุลที่เหมือนกัน
จึงทำให้ต้องได้รับการอนุญาตเป็นพิเศษ จากทางโบสถ์
ก่อนสมรสครั้งนี้อลัวซ์นั้นมีลูกติดจากภรรยาคนก่อน 2 คนคือ อลัวซ์ ฮิตเลอร์ จูเนียร์ (Alois Hitler Jr.) และแองเจล่า (Angela)

ต่อมา คลาร่า ก็ให้กำเนิดบุตร 2 คน ชื่อ กุสตอฟ (Gustov) และไอดา (Ida) แต่ทั้งสองคนเสียชีวิตตั้งแต่ยังเป็นทารก และวันที่ 20 เมษายน 1889 ซึ่งเป็นวันที่ลูกชายคนที่ 3 ของเธอได้เกิดมาลืมตาดูโลกนั่นคือ "อดอฟ ฮิตเลอร์" โดยอดอฟ นั้นมีชื่อเล่นในวัยเด็กว่า "อดิ (Adi)" ต่อมาปี 1893 คราร่าก็ให้กำเนิดน้องชาย คือเอดมุลด์ (Edmund) และปี 1896 เธอก็ให้กำเนิดน้องสาวคือพอลล่า (Paula)

เด็กชาย อดอฟ ฮิตเลอร์ได้เข้าพิธีรับศีลมหาสนิท เพื่อเข้าเป็นคริสต์ศาสนิกชน นิกายโรมันคาทอลิก ในวัยเด็กของเขา เขาได้รับการประคบประงมจากแม่ ในขณะที่พ่อของเขามุ่งแต่ทำงาน และไม่ได้ให้ความสำคัญกับครอบครัวมากนัก เมื่อ อดอฟอายุได้ 6 ขวบ เขาก็เข้าเรียนโรงเรียนในหมู่บ้านฟลิชแฮมในออสเตรีย แต่ปีนั้นเอง พ่อของอดอฟเกษียณออกจากงานมานั่งอยู่บ้าน ทำให้ชีวิตวัยเด็กที่สนุกสนานของอดอฟต้องจบลงโดยปริยาย เขาเริ่มใช้ชีวิตอยู่ภายใต้กฎระเบียบต่างๆ ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้านจากพ่อของเขา ซึ่งเป็นคนเคร่งศาสนามาก เด็กๆในบ้านทุกคนยังต้องช่วยงานฟาร์มที่บ้าน แต่คนที่รองรับอารมณ์ของพ่อ หนักที่สุดคือ พี่ชายคนโต อลัวซ์ จูเนียร์ ทำให้เขาทนแรงกดดันจากพ่อไม่ไหว ดังนั้น เขาจึงหนีออกจากบ้าน ตั้งแต่อายุเพียง 14 ปี และไม่เคยกลับเข้าบ้านอีกเลย ทำให้บุตรชายคนรองคนต่อมาเป็นที่รองรับอารมณ์ของพ่อแทน นั่นคือ อดอฟ ฮิตเลอร์นั่นเอง

พออดอฟ อายุได้ 7 ขวบ ครอบครัวของเขาก็ย้ายบ้านไปอยู่ในเมืองแลมบาช ในประเทศออสเตรีย ถือว่าเป็นการย้ายบ้านครั้งแรกของอดอฟ การย้ายมาใช้ชีวิตในเมืองนี่เอง ทำให้ชีวิตของเขาเปลี่ยนจากเด็กกะโปโลในฟาร์มเป็นเด็กในเมืองศิวิไลซ์ เขามีเวลาว่างมากขึ้น และที่สำคัญคือ เมืองนี้มีโบสถ์ขนาดใหญ่หลังเก่าที่มีลวดลายของลายสวัสติกะ (swastikas) เมื่อเขาเดินทางไปโรงเรียน เขาจะเห็นสัญลักษณ์นี้ทุกวัน เพราะโรงเรียนแห่งนี ตั้งอยู่บนพื้นที่ในโบสถ์นั่นเอง

ชีวิตในโรงเรียนของเขานั้น ไม่ค่อยหวือหวามากนัก แต่ก็อยู่ในร่องในรองของความเป็นเด็กที่ดี เขาจะมีผลการเรียนที่ค่อนข้างดี

และยังมีกิจกรรมร่วมกับ คณะนักเรียนประสานเสียงในโบสถ์ นอกจากนี้ ความใฝ่ฝันของเขาเมื่อเติบใหญ่ขึ้นไปก็คือ การเป็นบาทหลวง อาจเป็นเพราะเขาซึมซับศาสนาอย่างมากจากโบสถ์แห่งนี้ จึงทำให้เขาเป็นคนที่เคร่งและนับถือศาสนาอย่างมากตลอดชั่วชีวิตของเขา

แต่อีกด้านหนึ่ง เขาก็ยังเป็นเหมือน เด็กซุกซนทั่วไป ที่ชอบใช้ชีวิตกลางแจ้ง เช่นการเล่นไล่ล่าแบบอินเดียนแดง และคาวบอย สมัยเด็กของอดอฟ เขาค่อนข้างบ้าคลั่งเรื่องตะวันตกของอเมริกามาก โดยเฉพาะนิยายของคาร์ล เมย์ (ทั้งๆที่คนเขียนคนนี้ ไม่เคยไปอเมริกาเลย) อดอฟอ่านนิยายของเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งๆ ที่หนังสือของเมย์มีมากกว่า 70 เล่ม อดอฟเคยกล่าวถึงตัวเองในวัยเด็กว่า เป็นเด็กที่ชอบใช้ชีวิตกลางแจ้ง และซุกซน ทำให้ตัวเขาเองเคยโดนบาทหลวงจับได้ว่า สูบบุหรี่ แต่ไม่ได้รับการลงโทษใดๆ ส่วนพ่อของเขาพูดถึงอดอฟว่า อดอฟเป็นเด็กที่โมโหง่าย และมักจะถูกให้ท้ายและเอาอกเอาใจ จากแม่ของเขาเสมอ

ปีค.ศ. 1898 ครอบครัวของเขาก็ต้องย้ายบ้านอีกครั้ง โดยย้ายไปอยู่เมืองลีออนดิ้ง บ้านใหม่ของเขานั้น ตั้งใกล้ๆ กับป่าช้า และการย้ายบ้านครั้งนี้ก็ ทำให้อดอฟต้องเปลี่ยนโรงเรียนอีกครั้ง เนื่องจากโรงเรียนแห่งนี้ เป็นโรงเรียนชานเมือง ทำให้ผลการเรียนของอดอฟ เข้าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก และทำให้เขามีมุมมองว่า เรื่องการเรียนนั้น เป็นเรื่องง่ายสิ้นดีสำหรับเขา ทำให้เขามีเวลาว่างมาก ทำให้เขาเริ่ม ใช้เวลาว่างไปกับการวาดรูปต่างๆ โดยเฉพาะตึกหรือโบสถ์ต่างๆ

นอกจากนี้ การมีเวลาว่างมากนี่เอง ทำให้เขามีเวลาอ่าน หนังสือที่พ่อของเขาสะสมไว้ โดยเฉพาะหนังสือเกี่ยวกับ สงครามระหว่าง เยอรมัน กับ ฝรั่งเศส ในช่วงปีค.ศ. 1890-1871 ซึ่งสงครามครั้งนั้น

ประเทศเยอรมันชนะฝรั่งเศสอย่างงดงาม เขาอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยอดอฟ ฮิตเลอร์เคยกล่าวว่า “หนังสือเล่มนี้นั้น ถือเป็นประสบการณ์ทางจิตใจที่ยิ่งใหญ่สำหรับเขา เพราะมันทำให้เขาตื่นเต้นไปกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับสงคราม และการทหาร”

หลังจากนั้นไม่นาน ก็เกิดเรื่องเศร้ากับที่บ้านของเขา เอดมุนด์ น้องชายของอดอฟนั้นเสียชีวิตด้วยโรคหัด ขณะที่เอดมุนด์อายุเพียง 6 ขวบ เมื่ออดอฟเรียนจบการศึกษาระดับประถม เขาก็ทะเลาะกับพ่อเล็กน้อยเรื่องที่เขาต้องการใช้ชีวิตแบบศิลปินวาดรูป แต่พ่อของเขาต้องการให้เรียนทางเทคนิคเครื่องกล หรือวิทยาศาสตร์เป็นหลัก ดังนั้นอลัวซ์จึงส่งอดอฟเข้าเรียนโรงเรียนเทคนิกและวิทยาศาสตร์ “เรียลชวูล” ซึ่งเป็นโรงเรียนเทคนิคในเมืองลินซ์ ซึ่งเป็นเมืองใหญ่

ช่วงเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1900 เนื่องจากเขาเป็นเด็กบ้านนอกที่ต้องไปเรียนในเมืองใหญ่ ทำให้เขาใช้ชีวิตแบบเหงาๆ และไม่มีความสุขเท่าที่ควร โดยเขาได้ทะเลาะกับพ่อของเขาหลายครั้งในเรื่องนี้ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดามากในยุคนั้นที่พ่อในยุคนั้นจะไม่ต้องการให้ลูกเป็นศิลปิน โดยหลังจากเรียนปีแรกเขาก็เลือกดรอบการเรียนไป 1 ปี และกลับมาเรียนในปี 2 ต่อในฐานะนักเรียนที่แก่ที่สุดของห้อง มันทำให้เขาได้เปรียบเพราะได้เป็นหัวหน้าในหลายๆ ครั้ง ซึ่งทำให้เขาได้ฝึกการเป็นผู้นำ แต่สิ่งที่เบนความสนใจของเขาไปช่วงนั้น คือ “ประเทศเยอรมัน” แม้ว่าเขาจะเป็นชาวออสเตรีย แต่เขากลับสนใจทั้งประวัติชาติเยอรมัน ดนตรี โอเปรา เรื่องลึกลับ ตำนาน เทพยดาต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องเยอรมันทุกอย่าง

เหตุผลหลักนั้นเป็นเพราะว่า ช่วงนั้น ชาวออสเตรียนั้น มักจะเรียกตัวเองเป็น ชาวเยอรมัน-ออสเตรียมากกว่า เพราะ ประชาชนชาวออสเตรียจะชื่นชม ราชวงศ์โฮเฮนโซลเลิน (Hohenzollern) คือ กษัตริย์ไกเซอร์ วิลเลียมของเยอรมันมากกว่า ราชวงศ์แฮบสบูรก์ (Hapsburg) ของออสเตรีย ซึ่งราชวงศ์นี้เป็นผู้นำของประเทศ ทั้งออสเตรียและฮังการี ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1867

วันที่ 3 มกราคม ค.ศ.1903 พ่อของอดอฟเสียชีวิต ขณะกำลังดื่มไวน์ที่เขาโปรดปราน ด้วยสาเหตุคือ เลือดคลั่งในปอด ขณะอายุ 65 ปี ดังนั้นอดอฟจึงต้องรับภาระหนัก โดยการขึ้นเป็นหัวหน้าครอบครัว เขาต้องรับผิดชอบทุกอย่างภายในบ้าน ตั้งแต่อายุเพียง 13 ปี แต่ในด้านการเงินนั้นครอบครัวเขา ไม่มีปัญหามากนัก เพราะพ่อของเขามีทรัพย์สินอยู่ในฐานะที่ค่อนข้างมั่งคั่ง

หลังจากเขาจัดการเรื่องต่างๆเสร็จสิ้น เขากลับไปเรียนต่ออีกครั้ง และถือว่าเป็นสิ่งผิดพลาดส่วนหนึ่งในชีวิตของเขา นั่นคือ หลังจากพ่อของเขาเสียชีวิตลง เขาเริ่มดำเนินชีวิตแบบไร้ระเบียบวินัย ซึ่งทำให้เขาทำคะแนนได้ย่ำแย่ รวมไปถึงพฤติกรรมต่างๆ ทำให้คุณครูหลายๆคน เริ่มไม่ชอบขี้หน้าเขา เช่น การตอบคำถามคุณครูแบบกวนกวน การปล่อยแมลงสาบในห้องเรียน โดยครูหลายคนให้ความเห็นว่า “อดอฟนั้นเป็นเด็กกวนๆ ไร้สาระไปวันๆ และไม่สามารถสอบผ่านวิชาต่างๆได้เลย แต่เขายังมีภาวะผู้นำสูง” ตอนนี้ ความใฝ่ฝันของอดอฟ คือ ศิลปินในแบบเยอรมันที่ยิ่งใหญ่นั่นเอง

เดือนพฤษภาคม ค.ศ.1904 เขาอายุ 15 ปี ได้รับการเข้าพิธียืนยัน การเป็นคาทอลิกในโบสถ์ในเมืองลินซ์ โดยตอนนี้ อดอฟ ฮิตเลอร์

หมดสิ่งที่เคยชื่นชม และศรัทธาในการจะเป็นบาทหลวงแล้ว ช่วงนี้เขาออกจากโรงเรียนแต่เดือนกันยายน 1904 เขากลับเข้าเรียนอีกครั้ง แต่เป็นคนละโรงเรียน คะแนนที่โรงเรียนใหม่ยิ่งแย่ไปกว่าเดิมอีก คือ สอบตกทั้งภาษาเยอรมัน ฝรั่งเศส คณิตศาสตร์ รวมถึงวิชาวาดรูป ที่เขาชื่นชอบอีกด้วย โชคร้ายกลับซ้ำเติมเขาขึ้นไปอีก คือ ระหว่างฤดูร้อน เขามีอาการเลือดออกในปอด แต่เวลาต่อมาไม่นาน เขากลับพิสูจน์ตัวเองกับเพื่อนๆ ของเขาให้ได้เห็น นั่นคือ เขากลับมาทำการทดสอบผ่านทั้งทางด้านร่างกายและคะแนนสอบ ครั้งนั้นเอง เขาได้ฉลองกับเพื่อนๆ เป็นการดื่มเหล้าครั้งแรก และจากประสบการณ์ครั้งนี้เอง ทำให้เขาเลือกที่จะไม่ดื่มมันอีกเลย

ปีต่อมา อดอฟอายุ 16 ปี เขาต้องออกจากโรงเรียนอีกครั้ง เพราะเขาไม่สามารถสอบผ่านการสอบครั้งสุดท้าย เพื่อรับใบประกาศนียบัตรชั้นสูงได้ และหลังจากนั้น เขาก็ไม่เคยกลับเข้าโรงเรียนอีกเลย แต่นิสัยรักการอ่าน และการวิเคราะห์ตามหลักเหตุผลยังคงติดตัวเขาอยู่

วันที่ 14 มกราคม ค.ศ.1907 แม่ของอดอฟล้มป่วยลง เนื่องจากอาการเจ็บหน้าอก อดอฟได้พาแม่ของเขา คราร่า โปลซ ซึ่งขณะนั้นเธอมีอายุ 46 ปีไปรักษากับหมอชาวยิวชื่อดร. เอดวาร์ด บลอช (Dr. Edward Bloch) ที่รับรักษาคนยากไร้ จากการตรวจสอบพบว่า เธอเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย คราล่า โพลซเข้ารับการผ่าตัด แต่อาการกลับไม่ดีขึ้น เนื่องจากเธอได้รับการรักษา ที่ช้าเกินไปทำให้มะเร็งค่อยๆลามไปทั่วร่างกาย

หลังจากเหตุการณ์การผ่าตัดของแม่ อดอฟได้รับโอนมรดกทั้ง

ทรัพย์สิน เงินทองและบ้านเป็นของเขา อดอฟซึ่งขณะนั้นอายุได้ 18 ปี ได้ตัดสินใจทดสอบความฝันของเขา ในการเป็นศิลปินที่ยิ่งใหญ่อีกครั้ง ด้วยการเลือกสอบโรงเรียนศิลปะในกรุงเวียนนา (Vienna) แต่ปัญหาก็มาเยือนเขาอีกครั้ง นอกจากเขาจะไม่สามารถผ่านการทดสอบแล้ว อาการแม่ของเขากลับทรุดลงอีก เขาต้องเดินทางกลับบ้าน และไม่ยอมบอกผลสอบครั้งนี้กับแม่ของเขา โดยกลัวว่าจะเป็นการทำให้สุขภาพของแม่ยิ่งแย่เข้าไปอีก อดอฟได้ปรึกษากับหมออีกครั้ง และได้รับคำแนะนำว่าควรให้ยา iodoform ตรงมะเร็งที่กำลังรุกลาม ทำให้อดอฟซึ่งเป็นคนรักแม่ของเขาอย่างมาก เลือกที่จะอยู่บ้านและดูแลแม่ของเขา โดยเขาทำงานบ้าน ทั้งการทำความสะอาด และ การทำอาหารให้กับแม่ของเขาด้วยตัวเอง ในที่สุด เธอของเขาก็ถึงแก่กรรมท่ามกลางหิมะ และแสงสีแห่งคริสตมาส ในวันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 1907

วันต่อมาคุณหมอ เอดวาร์ดมาที่บ้านเพื่อออกใบมรณะบัตรให้กับเขา ได้อธิบายถึงลักษณะในวันนั้นว่า “อดอฟมีลักษณะเสียใจอย่างรุนแรงจากการเสียแม่อย่างมากที่สุดเท่าที่เขาเคยพบมา” นางคราร่า ฮิตเลอร์ ถูกฝังข้างสามีและลูกชายของเธอ เอดวาร์ด ที่ข้างบ้านเขานั่นเอง

หลายวันต่อมา เขาและน้องสาว ได้นำเงินไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด แต่ดร.บอลชได้ปฏิเสธ ค่ารักษาพยาบาล เพราะเขาไม่สามารถรักษาชีวิตคนไข้ไว้ได้ อดอฟซึ้งน้ำใจคุณหมอมาก พร้อมกับพูดว่า “ผมขอขอบคุณ และจะตอบแทนคุณหมอตลอดไป”

หลังการเสียชีวิตของแม่ของเขา เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1908 เขากลับสู่เมืองเวียนนาเพื่อสร้างความฝันอีกครั้ง เขามุ่งมั่นที่จะสอบเข้า

โรงเรียนศิลปะอีกครั้ง แต่คราวนี้ เขาเริ่มมีปัญหาทางการเงิน เพราะมรดกที่เขาได้รับจากพ่อและแม่ของเขาเริ่มร่อยหรอลงเรื่อยๆ เขาเริ่มต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างอัตคัด บางครั้งเขาต้องนอนนอนบนม้านั่งบ้าง หรือบางครั้งเขาต้องหลับนอนในบาร์บ้าง และ บางครั้ง เขาต้องเร่ขออาหารเพื่อประทังชีวิต ความกดดันช่วงนี้เอง ที่ทำให้เขาได้เริ่มสนใจ การเมืองและเรื่องเชื้อชาติอย่างจริงจังอีกครั้ง

ภาพแสดง อดอฟ์กลับไปเยี่ยมศพแม่ของเขา

เดือนกุมภาพันธ์ คศ. 1908 เขายังคงอยู่ที่เมืองเวียนนา เมืองแห่งเสียงเพลงของโมซาสท และบีโทเฟ่น เมืองหลวงของออสเตรีย-ฮังการี ภายใต้การปกครองราชวงศ์แฮบสบูร์ก ซึ่งกษัตริย์คือแฟรงซ์ โจเซฟ (Franz Josef) เมืองนี้เองที่ทำให้อดอฟได้มาเจอเพื่อนเก่าจากเมืองลินซ์ ชื่อ ออกัส คูบิเซก (August Kubizek) ที่มายังเมืองเวียนนาเช่นกัน และเป็นเพื่อนร่วมห้องของอดอฟด้วย เพื่อนคนนี้เคยบรรยายว่า “อดอฟ ฮิตเลอร์นั้นเป็น คนที่มักจะนอนจนถึงตอนเที่ยง ชอบวาดรูปสิ่งก่อสร้างต่างๆ และสนใจที่จะพูดเรื่องการปฏิรูปการเมือง และการวางแผนทางการเมืองมากเป็นพิเศษ แต่เขาก็ไม่เคยเสียเรื่องงานเล็กๆน้อยที่เขาทำอยู่ เขาชอบแต่งตัวแบบศิลปิน ในเวลาว่าง เขาจะชอบไปดูโอเปร่ามาก” ข้อสังเกตอย่างอื่นคือ อดอฟนั้นเป็นคนที่มีจิตใจไม่มั่นคงอย่างมาก แม้เขาจะเป็นคนมีเหตุมีผล แต่ถ้าเขาโกรธ

เขาจะมีอาการฉุนเฉียวมากกว่าปกติ เขาเป็นคนที่ไม่สนใจในผู้หญิง แม้ว่าจะมีผู้หญิงหลายคนสนใจเขา แต่เขาก็เลือกที่จะปฏิเสธความสัมพันธ์ทุกครั้ง และการที่เขาเป็นคาทอลิกที่เคร่งครัดมาก ทำให้เขาไม่ต้องการจะมีความสัมพันธ์พิเศษใดๆก่อนแต่งงาน

ตุลาคม คศ.1908 ความพยายามสอบเข้าโรงเรียนศิลปะในกรุงเวียนนา ยังคงไม่ประสบผลสำเร็จ โดยรองผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะแห่งเวียนนาเคยแนะนำเขาว่า “เขาควรเอาดีทางด้านสถาปัตยกรรม มากกว่าการวาดรูป” และสิ่งนี้เองเป็นจุดพลิกผันให้เขาเลิกสนใจในการเป็นศิลปิน แต่ คูบิเซก เพื่อนของเขานั้นสามารถสอบผ่าน และได้รับการศึกษาที่นั่นเกี่ยวกับดนตรี ดังนั้นในเดือนพฤศจิกายน คศ. 1908 อดอฟจึงได้แยกกับเพื่อนร่วมห้องของเขา ช่วงนี้ถือเป็นช่วงชีวิตที่ตกต่ำที่สุดของอดอฟ เพราะเขาต้องย้ายที่อยู่ไปเรื่อยๆ และต้องขายทรัพย์สินที่ติดตัวต่างๆ จนหมด และสุดท้ายเขาต้องกลายสภาพเป็นขอทาน ที่ต้องทนนอนบนม้านั่งยาว ขออาหารสำหรับคนยากไร้ประทังชีวิต เนื้อตัวสกปรก ไม่มีแม้แต่เสื้อคลุมใส่ในคืนที่หนาวเหน็บ

กุมภาพันธ์ คศ.1910 เขาได้ย้ายไปพำนักอยู่แหล่งสถานสงเคราะห์ผู้ยากไร้ อดอฟต้องรับจ้างทำงานทั่วไป เช่น รับจ้างกวาดหิมะ แบกสัมภาระและถุงที่สถานีรถไฟ หลังจากนั้น เขาก็กลับมาวาดรูปอีกครั้ง แต่เขาเลือกที่จะประทังชีวิตด้วยการเลียนแบบผลงานชื่อดังต่างๆ โดยขายให้กับนายหน้าขายภาพ ชื่อ เรนโฮล ฮานิช (Reinhold Hanish) ซึ่งเขาได้อธิบายลักษณะของอดอฟว่า “เขาเป็นคนเจ้าอารมณ์ ไร้ระเบียบ แต่ชอบที่จะพูดถึงเรื่องการเมือง และชอบพูดดังท่ามกลางผู้คนอย่างมาก โดยมากเขาจะโกรธอย่างมาก

ถ้ามีคนโต้เถียงเขา" แต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็จบลงในเดือนสิงหาคม คศ. 1910 เมื่อ ฮานิช ขโมยผลงานของเขาไปขาย ฮานิชต้องโทษจำคุก 8 วันตามคำสั่งศาล หลายปีต่อมาคือปีค.ศ. 1938 มีข่าวลือว่า เขาถูกสั่งเก็บโดยอดอฟเพราะเขาพยายามพูดพาดพิงถึงอดอฟในทางเสียหาย

นายหน้าค้าภาพคนต่อมา ของอดอฟเป็นชาวยิวชื่อ โจเซฟ นูนมันน์ (Josef Neumann) ซึ่งต่อมาคือเพื่อนของเขาคนหนึ่ง แม้ว่า สังคมในยุโรปยุคนั้นจะมีพวกต่อต้านชาวยิวและชาวอาหรับ (Anti-Semitism) แพร่กระจายตามหัวเมืองใหญ่ๆ จำนวนมากก็ตาม แต่ในช่วงต้นของชีวิตของอดอฟ ก็ไม่เคยคิดว่า ชาวยิวคือ ศัตรูของเขาเลยแม้แต่น้อย

ฐานะของอดอฟเริ่มดีขึ้นจากงานค้าภาพกับเพื่อนของเขา ทำให้เขามีเงินพอที่จะซื้อหนังสือมาอ่านอีกครั้ง โดยเฉพาะหนังสือที่เกี่ยวกับการเมืองไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ หนังสือเล่มเล็กๆ หรือหนังสือที่ยืมจากห้องสมุด รวมไปถึง หนังสือต่างๆเกี่ยวกับประเทศเยอรมันอีกครั้ง

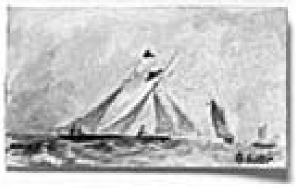

Paintng by Adolf Hitler

และช่วงนี้เขาก็เริ่มอ่านงานปรัชญาที่ซับซ้อน นักจิตวิทยาหลายคนชี้ว่า เหตุการณ์ความเป็นอยู่อย่างคับแค้นนี้เองที่ส่งผล อย่างลึกซึ้งกับจิตใจของอดอฟให้แข็งแกร่ง และเพิ่มสัญชาติญาณ

การเอาตัวรอด โดยตัวเขาเองเคยกล่าวถึงชีวิตช่วงในนี้ว่า “ตัวเขาเองนั้น ถือว่าเป็นหนี้บุญคุณกับชีวิตช่วงนี้มาก มันได้สร้างจิตใจที่แข็งแกร่งให้แก่เขา” แต่นิสัยขี้โมโหตีโพยตีพาย ยังคงติดตัวเขาจากชีวิตในวัยเด็ก

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ตอนที่ 2

สงครามโลกครั้งที่ 1 กับอดอฟ

ขณะที่อดอฟอายุ 21 ปี เขายังคงอยู่ที่กรุงเวียนนา ภายในเมืองเริ่มมีการประท้วงกันของคนงาน เขาก็ยิ่งสนใจการเมืองเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยเขาได้ศึกษาระบบการทำงานของกลุ่มผู้ใช้แรงงาน คือพรรคพรรค สังคมประชาธิปไตย (Social Democrats) และเริ่มชื่นชม กับระบบการทำงานของพรรคนี้ เพราะเป็นระบบการจัดการแบบองค์กรขนาดใหญ่ มีทั้งการวางระบบการโฆษณาและการเผยแพร่ต่างๆ อย่างดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นเครื่องมือทางการเมืองที่สำคัญ นอกจากนี้ เขายังได้ศึกษาระบบพรรคการเมืองอื่นๆ อีก 2 พรรคคือ พรรครวมชาติเยอรมัน (Pan German Nationalists) และ พรรคสังคมคริสเตียน (Christian Social Party) โดยพรรคแรก มีนโยบายคือรวมชาติกับเยอรมัน ส่วนพรรคหลังนั้นมีนโยบายต่อต้านชาวอาหรับและยิวอย่างชัดเจน

ลักษณะสังคมโดยทั่วไปของเมืองเวียนนาในยุคนั้น คือมีประชากรอยู่ 2 ล้านคน แต่มีชาวยิวอยู่ประมาณ 2 แสนคน ในขณะที่เมือง Linz บ้านเกิดของเขามีชาวยิวน้อยกว่า แต่โดยมากแล้ว ชนชั้นกลางที่ออสเตรียจะเป็นพวก ต่อต้านชาวยิวและอาหรับ (Anti-Semitism) ซึ่งเป็นนโยบายหลักของ พรรคสังคมคริสเตียน (Christian Social Party) ภายใต้การนำของ “คาร์ล ลูเกอร์” ซึ่งเป็นบุคคลที่ อดอฟชื่นชมมาก เป็นพิเศษไม่ว่าจะเป็น อำนาจทางการเมือง ลักษณะและทักษะการพูด รวมไปถึงการเผยแพร่แนวคิดต่างๆ โดยนายคาร์ล มุ่งมั่นสร้างโบสถ์สำหรับชาวคาทอลิกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อดอฟ

ได้ศึกษาและพัฒนาตัวเองหลายๆด้านจากลักษณะของ Lueger จุดนี้เองที่ทำให้ อดอฟ เริ่มมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปกับชาวยิว โดยในหนังสือเรื่อง ”เพื่อความอยู่รอดของข้าพเจ้า” (Mein Kampf ซึ่งเป็นหนังสือที่ อดอฟเขียนขึ้นมาเองในคุก) เขาบรรยายว่า มีครั้งหนึ่งที่เขาเดินเข้าเมือง และได้พบกับปีศาจผมดำ เขาถามกับตัวเองว่า “ยิวรึเปล่า ??” และยังเคยอธิบายเพิ่มอีกว่า การที่เขามาเมืองใหญ่นั้น ทำให้ได้เห็นชาวต่างชาติมากมาย แต่ที่เมือง ลินซ์ ซึ่งเป็นชายแดนออสเตรีย-เยอรมัน บ้านเกิดเขา จะมีเพียงแค่คำถามที่ว่า เป็นคนเยอรมันรึเปล่า? เท่านั้น และจากที่เขาเคยศึกษาถึงชนชาติยิวนั้น เขาพบว่า คนที่มีชื่อเสียงส่วนมากมักจะเป็นชาวยิว โดยเขาเห็นว่าจะเป็นหายนะแน่ ถ้าไม่หยุดยั้งชาวยิว ดังนั้น เขาจึงได้เข้าร่วมกับพวกที่ต่อต้านชาวยิว และอาหรับ แม้เขาจะเป็นพวกต่อต้านชาวยิว แต่อดอฟ นั้นยังคงทำธุรกิจขายภาพวาดให้กับชาวยิวของเขาต่อไปอย่างเป็นปกติทุกอย่าง และยังคงเป็นเพื่อนกับเจ้าของร้านที่ชื่อ โจเซฟ นูนมันน์

เมื่อ อดอฟ อายุ 24 ปี เขาได้ออกจาก เมืองเวียนนาเพื่อหนีทหาร เพราะเขาเกลียดกษัตริย์ของออสเตรียอย่างมาก และต้องการจะหยุด ความยากจนของเขาไว้แค่นั้นด้วย ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1913 เขาจึงได้มุ่งสู่เมืองมิวนิก ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นบาวาเรีย ประเทศเยอรมัน ประเทศที่เขาใฝ่ฝันมาตลอด

แต่เขาโดนจับตัวได้จากกรณีหนีทหารจากเจ้าหน้าที่ของออสเตรีย เขาเกือบต้องเข้าคุกแต่เขาเขียนหนังสือขอโทษไปยังกงสุลออสเตรียที่มิวนิก โดยในใบรายงานระบุว่า เขาสุขภาพไม่เหมาะกับการเป็นทหาร และอ่อนแอเกินไป ทำให้เขาไม่ต้องรับราชการทหาร

ช่วงนั้น เขายังคงหากินกับการวาดภาพ โดยขายให้แก่ร้านขายภาพวาดต่างๆ ในเมืองมิวนิก แต่เขาก็ไม่สามารถ หาที่พักในมิวนิกได้ เพราะตอนนั้นสถานการณ์วุ่นวายมาก เพราะสงครามครั้งใหญ่ใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว นั่นคือ สงครามโลกครั้งที่ 1

สงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น เกิดจากปัญหาเรื่องเชื้อชาติ และดินแดนเขตปกครอง ซึ่งเป็นปัญหาที่หมักหมมมานานนับศตวรรษ แต่แล้วมันก็ได้รับการชำระ ในวันที่ 18 มิถุนายน ค.ศ. 1914 รัชทายาทของออสเตรีย-ฮังการี ชื่อ Archduke Franz Ferdinand โดนลอบปลงพระชนม์โดยคนยิงเป็นชาวบอสเนีย (เป็นชาวเซิร์บที่อาศัยในบอสเนีย-เฮอร์โซโกวิน่า อยู่ภายใต้การปกครองของ ออสเตรีย-ฮังการี เพราะไม่พอใจที่ประเทศออสเตรีย ไปแยกบอสเนีย-เฮอร์เซโกวิน่าออกจากตุรกี และยึดครองไว้เอง)

วันที่ 23 กรกฎาคม ค.ศ. 1914 ออสเตรียยื่นคำขาดต่อเซอร์เบียให้ขอขมาต่อออสเตรีย ไล่คนที่ต่อต้านออสเตรีย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวเซิร์บออกจากออสเตรีย และ เซอร์เบียต้องยินยอมให้ออสเตรียมีส่วนร่วมในการสืบสวน กรณีลอบปลงพระชนม์ครั้งนี้ด้วย เหตุการณ์ครั้งนั้นรุนแรงมาก ถึงขนาดรัฐมนตรีของออสเตรีย ออกมาประกาศว่า “เป็นโอกาสอันดีที่จะกำจัดชาวเซอร์เบียทิ้งซะ”

ส่วนสถานการณ์โดยรอบ ออสเตรียได้เริ่มลงนาม กับเยอรมันว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยลงนามในสัญญา Blank check ขณะที่รัสเซียพยายามหยุดยั้งออสเตรียโดยระดมพลขนานใหญ่ พร้อมๆกับฝรั่งเศสซึ่งถือเป็นพันธมิตรของรัสเซียก็เริ่มระดัมพลด้วยเช่นกัน

รัฐบาลเซอร์เบียนั้นไม่มีทางเลือกต้องยินยอมปฏิบัติตามทุกข้อตกลง ยกเว้นเรื่องการสืบสวนหาตัวคนร้าย ดังนั้นออสเตรีย-ฮังการีจึงประกาศสงครามกับเซอร์เบีย

และวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1914 ประเทศเยอรมันในฐานะพันธมิตรก็ต้องประกาศเข้าร่วมสงครามด้วย โดยกษัตริย์ไกเซอร์ของเยอรมันเริ่มตีฝรั่งเศสโดยผ่านประเทศเบลเยี่ยมซึ่งเป็นประเทศเป็นกลาง อังกฤษอาศัยความไม่ถูกต้องที่เยอรมันโจมตีเบลเยี่ยม จึงประกาศเข้าร่วมสงครามด้วย หลังการประกาศสงคราม 2 วัน อดอฟก็ได้เข้าร่วมเกณฑ์ทหารในกองทัพเยอรมัน ที่กรมทหารรัฐบาวาเรียทั้งๆ ที่ตัวเขาเองเพิ่งหนีทหารจากประเทศออสเตรีย ประเทศบ้านเกิดเขามาไม่นาน

ภาพแสดง อดอฟ เข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1

หนุ่มสาวทั่วยุโรปพร้อมใจกันเข้าสู่สงครามที่คาดหมายว่าจะเป็นสงครามระยะสั้นๆเท่านั้น แต่กลับเป็นสงครามที่นำการเปลี่ยนแปลงมาสู่ยุโรปอย่างมาก หลายๆ ประเทศต้องเปลี่ยนระบบการปกครอง เทคโนโลยีใหม่ๆ เช่นเครื่องบิน รถถัง ปืนกล

และอาวุธเคมี ก็เข้ามามีบทบาทในสงครามครั้งนี้อีกด้วย

ส่วนกลยุทธ์ของเยอรมันและออสเตรียคือ โจมตีเบลเยี่ยม (ประเทศเป็นกลาง) เพื่อหวังเข้าตีฝรั่งเศสจากทางเหนือ ดังนั้น ทหารจากฝรั่งเศส อังกฤษและเบลเยี่ยมจึงมารวมพลที่ชายแดนเบลเยี่ยม-เยอรมัน แต่วันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ. 1916 อดอฟกลับโชคร้ายโดนยิงที่ขา เขาถูกส่งตัวกลับเยอรมันเพื่อเข้ารับการรักษาตัวทันที แต่การกลับไปครั้งนี้เขาต้องเผชิญกับพวกต่อต้านสงคราม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวยิวในเยอรมัน ทำให้เขาโกรธแค้นชาวยิวมาก เพราะเขาออกไปรบเพื่อประเทศเยอรมัน แต่ชาวยิวกลับมาด่าเขา

หลังจากเขาหายดีแล้ว มีนาคม ค.ศ.1917 เขาขอออกสู่ด่านหน้าของสงครามอีกครั้ง เข้าสู่เดือนสิงหาคม ค.ศ.1918 เขาก็ได้รับเหรียญกล้าหาญระดับกางเขนเหล็กระดับหนึ่ง ซึ่งยศที่ได้ยากมาก สำหรับทหารเดินเท้าแบบเขา ซึ่งหัวหน้าชาวยิวของเขาเป็นคนเสนอชื่อเขาให้ได้รับเหรียญกล้าหาญครั้งนี้ แม้ว่าเขาจะได้เหรียญทั้งหมดรวม 5 เหรียญ แต่ยังคงได้ยศเพียงแค่ สิบโท เท่านั้น นั่นเป็นเพราะว่า เขาไม่เคยออกรบจริงๆเลย เพราะเขามีลักษณะนิสัยที่แปลก ผู้บังคับบัญชาสรุปไว้ว่า “เขาเป็นคนไม่มีนิสัยในการเป็นผู้นำที่ดีพอ และการไม่เคารพต่อผู้บังคับบัญชาอีกด้วย”

ก่อนที่สงครามจะจบนั้น ประเทศเยอรมันกำลังโดนต้อนเข้าสู่จุดอับ อดอฟเริ่มกดดันมาก โดยเขาเริ่มนั่งอยู่คนเดียวหลายๆ ชั่วโมงภายในเต็นท์ เดือนตุลาคม ค.ศ. 1918 เขาก็ต้องมีประสบการณ์เป็นคนตาบอดชั่วคราว จากการที่อังกฤษเริ่มใช้อาวุธเคมี ทำให้เขาถูกส่งตัวไปพัก อยู่ภายในโรงพยาบาล ในหนังสือบางเล่ม

จะอ้างจากเอกสารทางการแพทย์ว่า “เขานั้นติดกามโรคคือ
โรคซิฟิลิสจากสมัยที่เขายังยากจนในประเทศออสเตรีย
และตอนนี้เชื้อโรคอาจลามไปถึงสายตาชั่วคราว”
ซึ่งเป็นหนังสือเล่มที่ออกมาระหว่างช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง
จากฝ่ายอังกฤษ ที่พยายามโจมตีเขา

ใกล้สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 1 คือวันที่ 29 ตุลาคม ค.ศ. 1918
ประเทศเยอรมันนอกจากกำลังจะแพ้สงครามแล้ว
ยังเกิดปัญหาการเมืองภายในอีก คือเกิด “กบฏเรือหลวง”
ทำให้การรบทางเรือของเยอรมันหยุดลงทันที
ทำให้ประเทศสหรัฐและอังกฤษสามารถตีเยอรมันได้อย่างง่ายดาย
เยอรมันกำลังจะแพ้สงคราม

ในวันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 1918 บาทหลวงได้เข้ามา
ประกาศในโรงพยาบาลที่อดอฟรักษาตัวอยู่ว่า กษัตริย์ไกเซอร์
และราชวงค์ Hollenzollern ของเยอรมันสละราชสมบัติ
และเสด็จหนีไปประเทศเนเธอร์แลนด์ ประเทศเยอรมันเปลี่ยน
ระบบการปกครองแบบกษัตริย์ เป็นการปกครองแบบ
ประชาธิปไตยสาธารณรัฐ (republic) เป็นการสิ้นสุดราชวงศ์ที่ก่อตั้งโดย
บิสมาร์กตั้งแต่ปี ค.ศ.1871 (ถือเป็นอาณาจักรไรน์ที่ 2)
ทหารอังกฤษได้ปิดการคมนาคมทุกชนิด การเมืองวุ่นวาย
ความหิวปกคลุมไปทั่วทุกเมืองของเยอรมัน
ระบบเศรษฐกิจเข้าสู่ยุคตกต่ำสุดขีด โดยวันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1918
ประเทศเยอรมัน ลงนามสงบศึกภายในรถไฟประวัติศาสตร์ต่อฝ่าย อังกฤษ
ฝรั่งเศส และพันธมิตรต่างชาติ

อดอฟนั้นเคยให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า มันเป็นคืนที่น่ากลัวที่สุดคืนหนึ่ง เหล่าทหารเสียชีวิต แต่นักการเมืองที่ส่วนใหญ่ที่เป็นชาวยิวกลับนอนสบายในบ้าน ช่วงนั้นประชาชนในเยอรมันเริ่มพูดถึงการทรยศชาติของทหารเรือที่เป็นชาวยิวที่ไม่ยอมส่งเรือออกไปรบ ซึ่งนำไปสู่การสร้างทฤษฎี การแทงข้างหลังของชาวยิว (Stab in the Back theory) โดยเชื่อว่า ชาวยิว และพวกนิยมมาร์กซิส (Marxist) ในเยอรมันเป็นตัวการหลักที่ทรยศต่อประเทศชาติในครั้งนี้ และเรียกคนเหล่านี้ว่า “พวกอาชาญกรเดือนพฤศจิกายน (November Criminals)” เนื่องจากเยอรมันต้องทำสัญญาสงบศึกในเดือนพฤศจิกายน

ระบบการปกครองของเยอรมันนั้น ได้เปลี่ยนเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตย โดยได้เขียนรัฐธรรมนูญใหม่ คือ

ภาพแสดง ประชาชนกำลังสับสนวุ่นวายกับระบอบการปกครอง
รวมถึงอดอฟ

ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน และได้ก่อตั้งรัฐสภาใหม่ คณะรัฐมนตรีและข้าราชการระดับสูงจะถูกโหวตจาก รัฐสภา แต่ประธานาธิบดีจะถูกโหวตจากประชาชน ประชนชนทั่วไปยังคงไม่ชินกับระบบใหม่นี้ แม้ว่าจะเป็นประชาธิปไตย แต่การเมืองในประเทศเยอรมันก็ยังสับสนวุ่นวายมาก เพราะเกิดพรรคการเมืองขึ้นจำนวนมาก แต่พรรคการเมืองที่สำคัญๆ คือ พรรคที่มีนโยบายไปทางคอมมิวนิสต์เพิ่มขึ้นอย่างมาก เพราะความสำเร็จจากแนวคิดของมาร์กซิส (Marxist) ในการปฏิรูปการเมืองที่ประเทศรัสเซียกำลังแผ่ขยายไปทั่วยุโรป และพรรคการเมืองชาตินิยม ชื่อ Freikorps ที่เกิดจากการรวมตัวของทหารระดับสูงที่ถูกปลดออกหลังประเทศแพ้สงคราม ซึ่งต่อมาเกิดการล้อมจับและฆ่าพวกนิยมคอมมิวนิสต์ในเดือน มกราคม 1919 ผู้นำเยอรมันสมัยนั้นต้องลดความขัดแย้งที่รุนแรงของทั้ง 2 ฝ่าย ด้วยการสนับสนุนกองทัพ และสาธารณรัฐขึ้นมาใหม่

สงครามไปสิ้นสุดจริงๆในวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ.1919

ภาพแสดง การลงนามสนธิสัญญาแวร์ซาร์ ที่นำไปสู่ปัญหาที่ใหญ่ยิ่งกว่า

ในการลงนามประวัติศาสตร์โลก คือ สนธิสัญญาแวร์ซาย์
ซึ่งเป็นสัตยาบันระหว่างประเทศที่ชนะสงครามกับ
รัฐบาลประชาธิปไตยใหม่ของเยอรมัน
และผลจากสนธิสัญญาฉบับนี้ทำให้มีอีก 2 ฉบับต่อมาคือ
สนธิสัญญาแซงค์ แยร์แมง และ ตรีอานอง ผลคือ
ประเทศเยอรมันจะต้องเสียดินแดนบางส่วนด้านปรัสเซียตะวันตก แก่
ฝรั่งเศส และ โปแลนด์ และเสียดินแดนในอาณานิคมของเยอรมันทั้งหมด
โดยสัญญา 2 ฉบับหลังนั้นได้แยกประเทศออสเตรีย
และฮังการีให้กลายเป็นประเทศเล็กๆในยุโรปอีกด้วย

นอกจากนี้ เยอรมันต้องเสียค่า ปฏิกรรมสงครามอีก
แสนล้านมาร์กทองคำ ถ้าไม่สามารถใช้ด้วยเงิน หรือทอง จะต้องชดใช้
ด้วยวัตถุอื่น ๆ จนกว่าจะครบจำนวน
ทหารของเยอรมันก็จะถูกจำกัดเหลือแค่ 100,000 นาย
และไม่อนุญาติให้มีกองทัพอากาศอีกด้วย นอกจากนี้
ดินแดนฝั่งขวาของแม่น้ำไรน์ไป 30 ไมล์ จะเป็นพื้นที่เขตปลอด
ทหารเยอรมัน

ประเทศเยอรมันกำลังดำดิ่งสู่ความมืดมิด และความสับสน
ทางการเมือง กำลังถึงจุดแตกหัก ผลจากการลงนามนี้เอง ทำให้ประชาชน
โกรธแค้นรัฐบาลประชาธิปไตยใหม่อย่างมาก ซึ่งนำไปสู่การเจริญ
เติบโตอย่างน่ากลัวของกลุ่มคนชาตินิยมและสังคมนิยมต่างๆ โดยช่วงนั้น
อดอฟมักจะพูดถึงแต่เรื่องของ การต่อต้านอาชาญกรเดือน พฤศจิกายน
ชาวยิว พวกนิยมมาร์กซิสต์ และสนธิสัญญาที่กำลังบีบ
ประชาชนชาวเยอรมันให้ยากจน ข้นแค้น ความหิวกำลังครอบคลุม
ประเทศเยอรมัน

ปีนั้น อดอฟยังคงเป็นทหารหน่วยบำรุงกำลัง และเนื่องจากเขาเป็นพวกต่อต้านยิวอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นความคิดเห็นไปทางเดียวกับผู้คนในกองทัพส่วนใหญ่ ดังนั้นกองทัพจึงได้ให้การสนับสนุนเขา โดยเฉพาะ “โรห์ม” ที่ส่งเขาเข้าเรียนเกี่ยวกับการเมือง ที่มหาวิทยาลัยมิวนิก (University of Munich) ซึ่งเป็นที่เรียนที่แรกที่เขาประสบความสำเร็จ โดยครั้งหนึ่ง เขาเคยให้ความเห็นต่างๆ ในเรื่องเกี่ยวกับการเมือง และชาวยิว และการพูดลักษณะแบบสอดเสียดนี่เอง ทำให้เขาเป็นที่รักใครๆ ในกองทัพโดยเฉพาะทหารที่ไม่กล้าออกมาวิจารณ์ชาวยิวอย่างเปิดเผย ซึ่งเขาได้ชื่อว่าเป็น นักพูดของพวกทหาร การที่เขาอยู่กับพวกทหารนี่เอง ทำให้กลุ่มต่อต้านชาวยิวในกองทัพนั้นขยายตัวอย่างรวดเร็ว และเป็นที่มาของการตั้งกองกำลัง Free corp. หรือ เรียกว่า หน่วย S.A. โดยมีเสื้อเชิ้ตสีน้ำตาล เป็นสัญลักษณ์สำคัญ

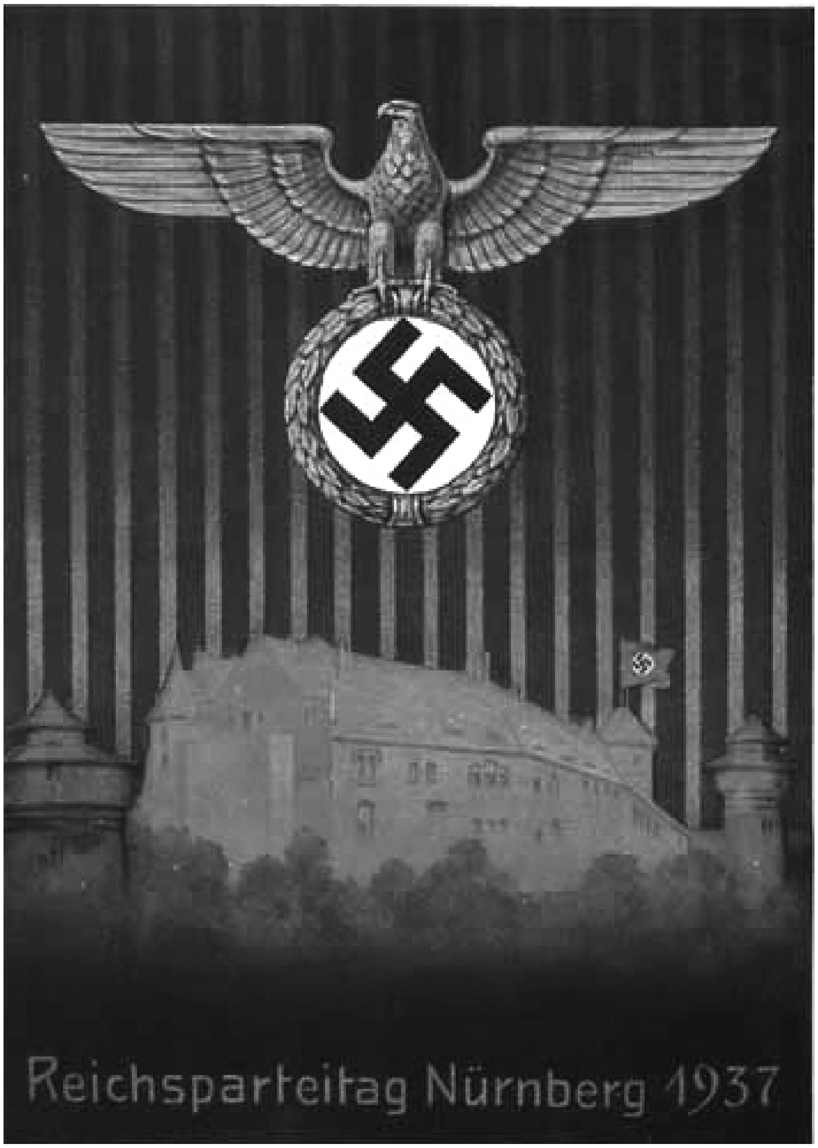
Reichsparteitag Nürnberg 1937

สินชัย วังทรัพย์ดี : เขียน
โสภณ เตชะศิวาลัย : เรียบเรียง

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ตอนที่ 3

การก้าวเข้าสู่การเมืองของฮิตเลอร์

เดือน กันยายน ค.ศ. 1919 มีคนกลุ่มเล็กๆ ได้ก่อตั้ง พรรคแรงงานเยอรมัน (German Workers' Party หรือชื่อภาษาเยอรมัน Deutshce Arbeiter Partei หรือ DAP) และการที่พรรคการเมืองนี้มีคำว่า “แรงงาน” ทำให้กองทัพเยอรมันไม่พอใจ และต้องการจะปราบปราม เพราะมีแนวโน้มจะเป็นพวกนิยมคอมมิวนิสต์มาร์กซิสต์ ดังนั้นกองทัพจึงได้ส่งอดอฟไปเฝ้าสังเกตุการณ์ เขาเดินทางไปร่วมประชุม กับพรรคแรงงานเยอรมัน และได้เข้าฟังคำปราศรัย

เมื่อมีการประชุมครั้งต่อๆมา อดอฟต้องอยู่ห่างๆ เพราะคนเริ่มมากขึ้น แต่เขากลับค้นพบว่า แนวคิดของพรรคนี้ คล้ายๆ กับแนวคิดของเขา โดยเฉพาะการต่อต้านชาวยิว และนโยบายชาตินิยม แต่แล้วไม่นาน อดอฟก็ได้ขึ้นปราศรัยเล็กๆ ลักษณะการพูดที่เร็ว และดุเดือดของเขา ทำให้เขาได้รับความนิยมในหมู่พรรคแรงงานเยอรมัน อย่างรวดเร็ว หลังการปราศรัย หัวหน้าพรรค คือ แอนตัน เดร็กซเลอร์ (Anton Drexler) ได้มอบหนังสือนโยบายพรรคให้แก่เขาเล่มหนึ่ง คือ และพยายามเชิญให้อดอฟมาร่วมประชุมในครั้งต่อๆมา

ภาพ แอนตัน แดร็กซเลอร์

ช่วงนี้ อดอฟยังคงเป็นทหารในโรงอาหาร จึงมีเวลาว่างมากพอ ที่จะทำให้เขาได้ ศึกษาหนังสือที่ได้รับมาจาก แอนตัน แดร็กซเลอร์ อดอฟได้รับทราบถึงแนวคิดของพรรคการเมืองนี้ ซึ่งนโยบายหลักๆคือ การสร้างชาตินิยมที่เข้มแข็ง,

กำลังทหารที่แข็งแกร่ง และการขับไล่ชาวยิว ซึ่งตรงกับแนวคิดของเขาอย่างมาก 2-3 วันต่อมา อดอฟก็ได้รับการเชิญชวนให้เข้าเป็นสมาชิกพรรคอย่างเป็นทางการ เขาเห็นว่าเป็นโอกาสดีที่จะได้แสดงออกถึงความสามารถ และเมื่ออดอฟ ฮิตเลอร์อายุ 30 ปี เขาก็เข้าเป็นสมาชิกพรรคแรงงานเยอรมันอย่างเต็มตัว

คณะกรรมการของ พรรคแรงงานเยอรมัน ซึ่งรวมทั้งตัวอดอฟมีทั้งหมด 7 คน กิจกรรมหลักของพรรค คือ การจัดงานประชุมกันประจำทุกเดือนเพื่อชักชวนคนเข้าร่วม แต่ไม่ประสบความสำเร็จในการเพิ่มสมาชิกมากนัก ต่อมาทางพรรคได้ออกหนังสือพิมพ์รายวันต่อต้านชาวยิวที่เมืองมิวนิก ส่งผลให้ผู้คนเริ่มสนใจมากขึ้น ห้องจัดงานประชุมต้องเปลี่ยนสถานที่ เพราะคนมาฟังมีจำนวนมากขึ้น และการจัดงานประชุมใหญ่ในวันที่ 16 ตุลาคม ค.ศ. 1919 อดอฟถูกวางตัวให้เป็นคนพูดคนที่สองของวันนั้นซึ่งถือได้ว่า เป็นครั้งแรกที่ อดอฟ ฮิตเลอร์ปราศรัยในฐานะนักการเมืองอย่างแท้จริง

แต่คณะกรรมการหลายคนยังสงสัยว่า เขาจะปราศรัญได้หรือ แต่หลังจากการปราศรัยแล้ว คณะกรรมการทุกคนประหลาดใจมาก กับลักษณะการพูดของอดอฟอย่างมาก

ภาพแสดง การปราศรัยของอดอฟ เกี่ยวกับการใช้มือ

ไปอย่างรวดเร็ว และจะไม่ยอมถ่ายรูปเพื่อสร้างปริศนาให้กับผู้คน โดยอดอฟเขียนถึงการปราศรัยครั้งนั้นว่า วันนั้นเขาพูดถึง 30 นาที และได้พูดในสิ่งที่ควรพูดในวันนั้นเอง ผู้เข้าฟังหลายคนประทับใจมาก และได้เงินบริจาคถึง 300 มาร์ก เงินที่ได้มานั้น ถูกนำใช้จ่ายในการเผยแพร ่แนวคิดของพรรคเพิ่มขึ้น เนื้อหาการพูดครั้งแรกๆของอดอฟนั้นจะเน้นไปที่การต่อต้านสนธิสัญญาแวร์ซาย์ และการต่อต้านชาวยิว โดยจะเน้นถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากชาวยิวในเยอรมัน

อดอฟยังได้รับการช่วยเหลือจากกองทัพอีกด้วย ภายใต้การสนับสนุนของ ร้อยเอกเออร์เนส โรฮม (Ernest R?hm) คณะกรรมการคนใหม่ที่มาเพิ่มอำนาจแก่พรรคแรงงานเยอรมัน เออร์เนส โรฮมยังเป็นผู้อยู่เบื้องหลังในการสนับสนุนกองกำลัง SA ของอดอฟอีกด้วย และตอนนี้ อดอฟ ก็เป็นแม่เหล็กที่คอยดึงดูดผู้คน ให้เข้าสู่พรรคแรงงานเยอรมัน ไปแล้ว

ภายหลังทั้งอดีตทหารและทหารที่ยังปรับตัวไม่ได้ ที่ไม่เห็นด้วยกับสนธิสัญญาแวร์ซาร์ ก็ได้เข้ามาร่วมกับพรรคแรงงานเยอรมัน ทำให้พรรคเติบโตอย่างรวดเร็ว

แต่สถานการณ์ขณะนั้น กระแสคอมมิวนิสต์กำลังเฟื่องฟู ในยุโรป ลัทธิคอมมิวนิสต์แบบมาร์กซิส กำลังระบาด เพราะความเดือดร้อนของชนชั้นชาวนา และกรรมกรทั่วยุโรป ประชาชนบางกลุ่ม สนับสนุนให ้เยอรมันเปลี่ยน ระบบการปกครองเป็นแบบคอมมิวนิสต์มาร์กซิส เหมือนกับรัสเซีย (รัสเซียเปลี่ยนชื่อเป็น โซเวียต ซึ่งแปลว่า การปกครองแบบรวมเข้าสู่ศูนย์กลาง หลังการปฏิรูประบบการปกครอง) แต่แล้วเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1920 พรรคแรงงานเยอรมันก็

มีการประชุมใหญ่
หลายคนในพรรคแรงงานเยอรมันกลัวว่าจะถูกคู่แข่งโจมตีเรื่อง
นโยบายต่อต้านลิทธิคอมมิวนิสต์แบบมาร์กซิส โดยคนในพรรคหลายคน
กลัวว่า คะแนนนิยมจะหาย แต่อดอฟนั้นไม่กลัว
และคิดว่าระบบคอมมิวนิสต์คือ สิ่งหลอกลวงของพวกชาวยิว
เขาได้วางแผนแต่ง ห้องประชุมให้เป็นสีแดงและสีขาว
เพื่อแสดงถึงการต่อต้านคอมมิวนิสต์

วันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1920 ก็เป็นวันสำคัญวันหนึ่งในชีวิต ของอดอฟ ฮิตเลอร์ คือ เขาได้ปราศรัย ณ ห้องประชุมขนาดใหญ่ ที่เมืองมิวนิก ท่ามกลางผู้คน 20,000 คน รวมถึงพวกคอมมิวนิสต์ ก็มารอฟังด้วย หลังการพูดได้ 2-3 นาที ก็เกิดเรื่องวิวาทระหว่าง พวกชาตินิยมของเขา และพวกนิยมคอมมิวนิสต์ แต่สุดท้าย ทุกอย่างก็เป็นไปอย่างสงบภายในไม่กี่นาที โดยครั้งนั้นเอง ที่เขาเริ่มสร้างนโยบายพรรคต่างๆ 25 ข้อ

1. รัฐทุกรัฐของเยอรมันจะต้องถูกกำหนดจากประชาชนทั้งหมด
2. ประชาชนชาวเยอรมันจะต้องมีสิทธิต่างๆเทียบเท่า ชาวยุโรปทุกประการ โดยให้ยกเลิกสนธิสัญญาแวร์ซาย์ และสัญญาโลคาร์โน
3. เยอรมันต้องได้ดินแดน รวมถึงอาณานิคมคืนจากประเทศต่างๆ
4. จะต้องมีเพียงเลือดเยอรมันเท่านั้น ที่จะได้เป็นพลเมืองของ ประเทศเยอรมัน โดยเฉพาะยิวจะไม่มีสิทธิเป็นพลเมืองอย่างเด็ดขาด
5. คนที่ไม่ได้เป็นพลเมือง จะไม่มีสิทธิอาศัยในประเทศเยอรมัน อย่างเด็ดขาด ใครที่เป็นคนต่างชาติ จะต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย ต่างด้าวทุกประการ

6. กฎหมายทุกรัฐจะต้องระบุสิทธิในการเลือกตั้ง จะมีเฉพาะผู้เป็นพลเมืองเยอรมันเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งระดับประเทศ หรือเทศบาล

7. รัฐนั้นจะอยู่เหนือข้อตกลงทั้งหมด เพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนจะได้รับการดูแลอย่างดีจากรัฐ และชาวต่างชาติจะต้องถูกขับไล่ออกจากอาณาจักรไรช์ (Reich)

8. บุคคลที่ไม่ใช่ชาวเยอรมันจะไม่สามารถเข้าประเทศได้ โดยคนที่เข้ามาหลังวันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 1914 จะต้องถูกขับไล่ออกจากอาณาจักรไรช์ทันที

9. พลเมืองทุกคนมีสิทธิและหน้าที่ เท่าเทียมกัน

10. หน้าที่แรกของพลเมืองทุกคนคือต้องไม่ทำงานที่ผิดต่อผลประโยชน์ของส่วนรวม

11. รายได้ที่ไม่ได้มาจากการทำงาน จะต้องถูกยกเลิก

12. สงครามนั้น ก่อให้เกิดความหวาดกลัวต่อทรัพย์สินและชีวิต ดังนั้นผู้ที่ได้ผลประโยชน์จากสงครามจะต้องถูกริบทรัพย์สิน

13. เราจะต้องเป็นชาตินิยม

14. ผลประโยชน์จากอุตสาหกรรมใหญ่ๆ จะต้องมีการแบ่งปันผลประโยชน์แก่คนทั่วไป

15. เราจะต้องเป็นคนที่ใจกว้าง คือ เพิ่มเงินสวัสดิการแก่คนแก่เพิ่มขึ้น

16.โครงการฟื้นฟูเศรษฐกิจ คือ พัฒนาอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และการให้ร้านค้าย่อย รับ,ส่งสินค้าจากภาครัฐไปสู่ระดับ จังหวัดและเทศบาล

17. ต้องมีการปฏิรูปที่ดิน ต้องมีการออกกฎหมายเวนคืนที่โดยปราศจากการจ่ายเงินชดเชย ล้มเลิกระบบเช่าที่ และห้ามมีการเก็งกำไรในที่ดินเด็ดขาด

18. ค่าจ้างต้องจ่ายอย่างเป็นธรรม
และการขูดเลือดขูดเนื้อจะต้องถูกลงโทษ

19. ต้องเปลี่ยนกฎหมายเป็นกฎหมายโรมัน แทนที่
กฎหมายเยอรมันเดิม เพื่อรองรับ ระเบียบใหม่ของโลก

20. คนงานในโรงงานอุตสาหกรรมต้องได้รับการศึกษา
ที่สูงกว่าปัจจุบัน และมีโอกาสที่จะได้รับการเป็นผู้นำ และ
รัฐจะต้องควบคุมวัฒนธรรมของโรงงาน ที่มีต่อคนงาน และเด็กอัจฉริยะ
แต่ยากจนจะต้องได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่

21. รัฐจะช่วยจัดหาสวัสดิการทางด้านสุขภาพ
ทางด้านร่างกายต่างๆเพิ่ม โดยการสรรหาเกมและยิมนาสติกให้เล่น
และห้ามใช้แรงงานเด็ก

22. ยกเลิกระบบทหารอาสาสมัครหรือไรน์แวร์
สร้างกองทหารแห่งชาติ ขึ้นมาแทน และสร้างแสนยานุภาพให้เท่าเดิม

23. แคมเปญทางการเมืองจะต้องไม่ใช่เรื่องโกหกประชาชน
และการการเผยแพร่เอกสารต่างๆสู่สาธารณะ ในประเทศเยอรมันจะต้อง

23.1 บรรณธิการและผู้ช่วย ต้องเป็นพลเมืองชาวเยอรมัน
และต้องเป็นภาษาเยอรมันท่านั้น

23.2 การพิมพ์ภาษาที่ไม่ใช่เยอรมัน จะต้องได้รับการอณุญาต
ทุกครั้งไป

23.3 สิ่งพิมพ์ทางการเงิน ที่ไม่ใช่ภาษาเยอรมัน
จะถูกห้ามอย่างเด็ดขาด ถือเป็นการกระทำผิดกฎหมายและต้องถูกขับไล
่ออกจากอาณาจักรไรช์

โดยสิ่งเหล่านี้ต้องมีการออกกฎหมายเพื่อรองรับ

24.1 ต้องมีอิสรภาพในการนับถือศาสนา
แต่จะต้องไม่เป็นอันตรายต่อ วัฒนธรรม และคุณธรรมต่อเชื้อชาติเยอรมัน
แต่ยังต้องอยู่ภายใต้คำขวัญ

24.2 ความดีของคนทั่วไปมาก่อนความดีของคนคนเดียว เพื่อความมั่นใจในการออกกฎหมายต่างๆ

25. การจะสร้างทั้งหมดข้างต้นได้ จะต้องการศูนย์กลางอำนาจรัฐที่เข้มแข็ง เพื่อความมั่นใจในการออกกฎหมายต่างๆ

โดยหลักใหญ่คือ การปฏิเสธสนธิสัญญาแวร์ซาย การเรียกร้องดินแดนของเยอรมันคืน และการต่อต้านชาวยิวมากกว่า การประชุมครั้งนั้นถือว่าอดอฟประสบความสำเร็จอย่างมาก เขาเคยเขียนในหนังสือประวัติชีวิตตัวเขาเองว่า หลังการประชุมถึง 4 ชม. คนฟังจึงจะทยอยกลับกันหมด ทุกคนค่อยๆ ทยอยกลับพร้อมกับตะโกนและร้องเพลง กันอย่างคึกคัก

ฤดูร้อนปี ค.ศ. 1920 อดอฟรู้ว่า ยังคงขาดแคลนจุดร่วมบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นธงหรือ สัญลักษณ์ต่างๆ และช่วงเวลานั้นเอง ที่เขานึกถึงเรื่องศาสนา ที่ขัดแย้งกับชาวยิว นั่นคือลาย สัญลักษณ์ภายในโบสถ์สมัยเด็กตอนที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศออสเตรีย คือ ตราสวัสติกะ (Swastika) ซึ่งมันเป็นสัญลักษณ์โบราณของชาวอารยัน และวางสัญลักษณ์สีขาวไว้บนพื้นสีแดง เพื่อแสดงถึงความเข็งแกร่ง สัญลักษณ์นี้จึงได้กระจายไปทั่วเยอรมันอย่างรวดเร็ว เพื่อใช้ต่อสู้กับสัญลักษณ์ ค้อนกับเคียวของพวกมาร์กซิสอีกด้วย โดยเฉพาะกลุ่มทหารที่สนับสนุนการต่อต้านชาวยิว สัญลักษณ์นี้เองทำให้ ชื่อเสียงของพรรคแรงงานเยอรมัน และอดอฟยิ่งกระจายไปอย่างรวดเร็ว อดอฟเคยอธิบายว่า “สีแดงนั้นหมายถึงสังคม และสีขาวนั้นหมายถึงชาติ ส่วนตราสวัสติกะนั้น มันหมายถึงชัยชนะของชาวอารยัน ซึ่งจะหมายถึงชัยชนะต่อพวกชาวยิว และจะชนะตลอดไป”

ต่อมาไม่นานพรรคแรงงานเยอรมันก็ได้เปลี่ยนชื่อเป็น พรรคแรงงงานสังคมชาตินิยม (National Socialist German Workers' Party ชื่อเยอรมันคือ Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei หรือ NSDAP) หรือเรียกสั้นๆว่า พรรคนาซี (Nazi Party) หลังจากก่อตั้งเพียงปีเดียวก็มีสมาชิกถึง 10,000 คน

เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1921 อดอฟได้ขึ้นปราศรัยที่เมืองมิวนิก มีคนฟังถึง 60,000 คน ครั้งนั้น เขาได้ให้ลูกน้องขับรถไปรอบๆ พร้อมเครื่องหมายสวัสติกะนับเป็นครั้งแรกที่เครื่องหมายนี้ ได้ออกเผยแพร่สู่สาธารณชน พร้อมกับชื่อพรรคใหม่คือ พรรคนาซี โดยพรรคนาซี ถือว่าเมืองมิวนิกเป็นฐานอำนาจที่สำคัญที่จะต่อกรกับ พรรคคอมมิวนิสต์มาร์กซิสที่มีฐานเสียงสำคัญอยู่ที่เมือง เบอร์ลิน โดยตอนนั้นฐานทางการเมืองของพรรคนาซีที่เมืองเบอร์ลินนั้น มีน้อยมาก ดังนั้น ฤดูร้อนปี ค.ศ. 1921 อดอฟวางแผน เพื่อโปรโมทการเดินทาง ไปหาเสียงที่นั่น ขณะเดียวกันก็เกิดความวุ่นวายภายในพรรคนาซี เนื่องจาก ผู้บริหารพรรคหลายคนคิดว่า อดอฟนั้นเย่อหยิ่ง และเป็นเผด็จการเกินไป ทำให้อดอฟไม่ได้ไปปรากฏตัวที่เบอร์ลิน เขากลับพรรคนาซีที่เมืองมิวนิก และได้ประกาศลาออกจากพรรคนาซีใน วันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1921 เขาเชื่อมั่นในตัวเองสูงมาก ถึงขั้นประกาศว่า จะไม่กลับมาหากไม่ได้นั่งตำแหน่งประธาน และได้อำนาจแบบเบ็ดเสร็จภายในพรรค

คณะกรรมการพรรคหลายคนโกรธมาก รวมถึงแอนตัน เดร็กซเลอร์ผู้ก่อตั้งพรรค ได้ตีพิมพ์หนังสือเล่มเล็กๆชื่อ “อดอฟ ฮิตเลอร์ทรยศหรือไม่ ?. หนังสือเล่มนี้ ได้กล่าวหาว่า

อดอฟนั้นเป็นคนที่เห็นแก่อำนาจ อดอฟโต้กลับด้วยการฟ้อง ข้อหาหมิ่นประมาทกับพรรคนาซี และสุดท้าย อดอฟชนะในศาล

อดอฟ ตอนได้ขึ้นเป็นหัวหน้าพรรค

ผู้บริหารพรรคกลัวว่าเรื่องจะบานปลายไปมากกว่านี้ จึงได้ให้เฉพาะสมาชิกหลักๆ ลงคะแนนว่า จะให้อดอฟกลับมาหรือไม่ ผลคือ อดอฟชนะด้วยคะแนน 543 คะแนน และวันที่ 29 กรกฎาคม ค.ศ. 1921 นั่นเอง เขาได้กลับเข้าสู่พรรคอีกครั้ง พร้อมด้วยตำแหน่งหัวหน้าพรรค และถือเป็นสัญลักษณ์ของพรรคอีกด้วย และครั้งนี่เอง ถือเป็นครั้งแรกที่เขาได้ใช้ พลังมหาชน ในการก้าวสู่ ตำแหน่งทางการเมือง เป็นครั้งแรก

เดือนเมษายน ค.ศ. 1921 สถานการณ์ในประเทศเยอรมัน ยังคงมืดมน แต่เยอรมันถึงกำหนดเวลา ต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงคราม แก่ผู้ชนะ คืออังกฤษและฝรั่งเศสจากสงครามโลกครั้งที่ 1 จำนวน 33 ล้านล้านมาร์ก การชดใช้เงินจำนวนมาก ทำให้ค่าเงินเยอรมัน ลดลงอย่างมาก จาก 4 มาร์ก ต่อ 1 ดอลลาร์ เป็น 75 มาร์กต่อ 1 ดอลลาร์ ในปีค.ศ. 1921 ค่าเงินตกลงไปต่ำสุดคือ 400 มาร์ก ต่อ 1 ดอลลาร์ แม้ว่ารัฐบาลเยอรมันจะขอผ่อนผันการจ่าย แต่รัฐบาลฝรั่งเศสก็ไม่ยอม ตอนนี้ เยอรมันเกิดภาวะเงินเฟ้ออย่างมหาศาล ค่าเงินมาร์กเยอรมัน ยังคงลดลงอย่างต่อเนื่อง เดือน กรกฎาคม ค.ศ.1923 ค่าเงินมาร์กเยอรมันตกไปถึง 18,000 มาร์ก ต่อดอลลาร์ 4 เดือนต่อมา เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1923 ค่าเงินมาร์กลดลงไปถึง 4,000,000,000

มาร์กต่อ 1 ดอลลาร์

เงินสะสมและการทำงานเพื่อแลกกับเงินเดือนกลายเป็นสิ่งไม่มีค่า เศรษฐกิจเยอรมันซึ่งที่ตกต่ำอยู่แล้วยังคงย่ำแย่ลงไปอีก ความอดอยากหิวโหยปกคลุมไปทั่วประเทศเยอรมัน

กันยายน ปี ค.ศ. 1923 ประชาชนชาวเยอรมันทุกคน ทำการประท้วงเพื่อยุติการจ่ายเงินค่าปฏิกรรมสงคราม แต่ประเทศฝรั่งเศสนั้นไม่พอใจอย่างมาก จึงได้ข่มขู่เยอรมันโดยส่งทหารเข้ายึดแคว้นซาร์ ซึ่งเป็นแคว้นอุตสาหกรรมสำคัญโดยเฉพาะที่เทือกเขารูห์ (Ruhn) ทางภาคตะวันออกของแม่น้ำไรน์ แม้ว่าอังกฤษจะไม่เห็นด้วย คนงานชาวเยอรมันหลายคนในรูห์หยุดงานประท้วง เพราะไม่ต้องการทำงานให้ฝรั่งเศส คนงานเหล่านั้นโดนทหารฝรั่งเศสฆ่าตายจำนวนมาก รัฐบาลเยอรมันไม่เพียงเพิกเฉยต่อเหตุการณ์นี้ แต่ยังยืนยันว่าจะจ่ายเงินค่าปฏิกรรมสงคราม แก่ประเทศฝรั่งเศสต่อไป โดยจะนำทั้งเงินกู้จากอังกฤษและสหรัฐอเมริกา และรัฐบาลเยอรมันก็เริ่มพิมพ์เงินออกมาเพื่อใช้หนี้อีกทางหนึ่งด้วย

สิ่งเหล่านี้นำความไม่พอใจมาแก่ประชาชนเยอรมันอย่างมาก เพราะตอนนี้นอกจากประชาชนไม่สามารถซื้อสินค้าจากเงินเฟ้อแล้ว ยังโดนเก็บภาษีอย่างหนักเพื่อนำไปจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามอีกด้วย ประชาชนชาวเยอรมันแทบไม่เหลืออะไรแล้ว และช่วงเวลานี้เองที่ประเทศเยอรมันเปลี่ยนระบบเงินเป็น ไรน์เทนมาร์ก โดยที่ 1 ไรน์เทนมาร์กจะเท่ากับ 1แสนล้านมาร์กเดิม

เวลานี้เอง อดอฟเห็นว่าเป็นโอกาสอันดีที่จะก่อการกบฏ เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1923 พรรคนาซีมีพลพรรคถึง 55,000 คน ถือเป็นองค์กรที่ใหญ่ที่สุดในประเทศเยอรมัน ตอนนี้เขารู้แล้วว่า เขาพร้อมจะเสี่ยงชีวิตเพื่อชาวเยอรมัน เขาวางแผนที่จะจับตัวผู้นำประเทศขณะนั้นเป็นตัวประกัน โดยการช่วยเหลือของ นายพลอีริช ลูเดนดอฟฟ์ (Erich Ludendorff) แผนคือ จะมีการประชุมเศรษฐกิจ ของบรรดานักธุรกิจกับผู้นำคนสำคัญในรัฐบาล ที่ห้องประชุมโรงเบียร์ แผนการจับตัวประกันจึงเกิดขึ้น วันที่ 8 พฤศจิกายน ค.ศ.1923

กองทัพส่วนตัวของอดอฟภายใต้การนำของ อดีตนักบินสมัยสงครามโลกครั้งที่1 เฮอร์มันน์ เกอริ่ง (Hermann Goring) ได้ล้อมบริเวณโรงประชุมนั้นไว้ เวลา 8.30 นาฬิกา อดอฟกับพรรคพวกบุกเข้าไปในห้องประชุม ทุกคนในห้องประชุมตกใจ อดอฟได้ยิงปืนขึ้นเพดาน แล้วบอกว่า “ทุกคนเงียบ” เมื่อทุกอย่างอยู่ในความสงบ และ สามารถควบคุม ตัวผู้นำแห่งแคว้นบาวาเรีย กุฟตาฟ ฟาน คาร์น (Gustav von Kahr) อดอฟก็ประกาศว่า “การปฏิรูปชาติ เริ่มแล้ว ” ทั้งทหารและตำรวจที่สนับสนุนอดอฟได้เดินขบวนเข้าเมือง ภายใต้สัญลักษณ์ สวัสติกะ อดอฟได้ควบคุมเจ้าหน้าที่ระดับสูง 3 คนคือ คาร์น , ฮาน ฟาน ไซส์เซอร์ (Hans von Seisser) หัวหน้าตำรวจแคว้นบาวาเรีย และนายพลออโต้ ฟาน ลอสโซว (Otto von Lossow) ผู้บัญชาการทหารสูงสุดในแคว้น บาวาเรีย เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลใช้นโยบายชาตินิยม และขาต้องการให้บุคคลทั้ง 3 คนลาออกด้วย แต่ทั้ง 3 คนปฏิเสธ ดังนั้นอดอฟจึงได้ขู่ว่า “ในปืนกระบอกนี้มีลูกกระสุนอยู่ 4 ลูก 3 ลูกสำหรับพวกคุณ อีกลูกสำหรับตัวผมเอง” แต่การเจรจาก็ไม่เป็นไปในทิศทางที่

อดอฟต้องการ และประกาศอีกครั้งว่า "รัฐบาลที่มาจาก อาชาญกรเดือน พฤศจิกายน นั้นจะต้องออกไป จะมีรัฐบาลใหม่มาแทน กองทัพชาติเยอรมันจะตั้งรัฐบาลทันที พรุ่งนี้ ไม่รัฐบาลเยอรมัน ก็เราที่ต้องตาย"

แต่หลังจากนายพลลูเดนดอฟฟ์ได้เข้ามาการเจรจาทุกอย่างก็บรรลุผลได้ อดอฟได้กลับออกมาพูดกับฝูงชนว่า "5 ปีก่อน ผมตาบอดอยู่ที่โรงพยาบาลทหาร ผมไม่มีแม้แต่ เวลาที่จะเย็นใจ หรือสงบใจกับเหตุการณ์อาชาญกรเดือนพฤศจิกายนได้ วันนี้จะเป็นวันที่ชาติเยอรมันจะได้กลับมาเรืองอำนาจ มีอิสรภาพ และยิ่งใหญ่อีกครั้ง" ตอนนี้พรรคพวกของเขาในห้องโถงก็ได้ตะโกนร้องเพลง กันอย่างสนุกสนาน และคาดหวังว่า พรุ่งนี้พวกเขาจะได้ผู้นำชาติเยอรมันคนใหม่

แต่เนื่องจากการประกาศนั่นเอง ทำให้เกิดความวุ่นวายเล็กน้อย เจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาลทั้งหมดสามารถหลบหนีออกจากห้องประชุมได้ ขณะที่อดอฟกลับเข้าไปในห้องประชุมแต่เขาไม่พบผู้นำทั้ง 3 คนแล้ว เช้าวันต่อมาคือ วันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ.1923 กุสตาฟ ฟาน คาร์น ก็ยกเลิกสัญญาที่ทำไว้กับอดอฟโดยประกาศว่า "สัญญาที่ทำไว้นั้น

เกิดจากการบังคับด้วยปืน ดังนั้นสัญญาเป็นโมฆะ และถ้าทำตามที่อดอฟประกาศไว้ ประเทศเยอรมันจะยิ่งดำดิ่งสู่หายนะ" ฟาน คาร์นก็สั่งให้ยุบพรรคนาซี

ภาพแสดง กองกำลังทหารที่บุกไปยังเมืองมิวนิก ฐานที่มั่นของนาซี

และจับกุมเจ้าหน้าที่พรรคนาซีทุกคน นายพลลอสโซวไม่ได้สนใจอดอฟ แต่ส่งกองกำลังไปยัง เมืองมิวนิกที่ทำการพรรคนาซี เพื่อปราบ “กบฏนาซี”

ขณะนั้นนายพลลูเดนดอฟฟ์ ได้แนะนำให้อดอฟส่ง กองกำลังเข้าไปประดมพลที่เมืองมิวนิก เพื่อยึดครองพื้นที่ให้ได้ก่อนที่ทหารฝ่ายรัฐบาลจะบุกเข้ายึดเมืองมิวนิก เพราะเขาเชื่อว่ากองทัพและตำรวจในเมืองมิวนิกนั้น ยังคงเข้าข้างอดอฟอยู่ เวลา 11.00 นาฬิกา วันนั้น กองทัพนาซีภายใต้การนำของหนุ่มไฟแรงชื่อ เฮนริช ฮิมเมอร์ (Heinrich Himmler) ได้เคลื่อนพล 30,000 คน เข้าสู่กลางเมืองมิวนิก และได้ปะทะกับตำรวจด้วยปืน ผลคือ พลพรรคนาซีตาย 16 คนและตำรวจเสียชีวิต 3 นาย อดอฟหลบหนีขึ้นรถไปได้และได้ไปพักอาศัยที่บ้านเพื่อนเขา ส่วนพลพรรคนาซีของเขาหนีได้บ้าง โดนจับกุมบ้าง นายพลลูเดนดอฟฟ์ได้แสดงความเป็นผู้กล้าหาญ เดินเข้าไปท่ามกลางเสียงปืน และให้ตำรวจจับอย่างง่ายดาย ส่วนอดอฟนั้นหลังจากหลบหนีได้ 3 วัน เขาเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก เขาถูกตำรวจจับกุม เขาถูกศาลตัดสินข้อหาก่อกบฏต้องโทษจำคุก 5 ปี อดอฟโดนกักขังที่ป้อมทหารชื่อ แลนด์เบริ์กที่มิวนิก แม้ว่าเขาจะอยู่ในคุก แต่เขาก็ได้รับความสะดวกสบาย เช่นมีเลขาส่วนตัว มีหนังสือให้อ่านมากมายและสามารถออกกำลังกายได้ตลอดเวลา

ในคุกนี่เอง เขาได้อ่านหนังสือมากมาย เขากล่าวถึงชีวิตในคุกว่า “การใช้ชีวิตในคุกของเขาเหมือนกับการได้กลับไปเรียนมหาวิทยาลัย” เขาได้เริ่มอ่านหนังสือหลายเล่ม โดยเฉพาะที่เขียนโดยเฮนรี่ ฟอร์ด (Herry Ford) 2 เล่มคือ ประวัติชีวิตของฟอร์ด และหนังสือชื่อ

ชาวยิวระดับนานาชาติ โดยฟอร์ดให้ความเห็นในหนังสือของเขาว่า
อำนาจของยิวในระดับโลกกำลังเพิ่มขึ้นทุกทีๆ
และชาวยิวกำลังสุมหัวครองโลก ซึ่งเป็นไปในแนวคิดเดียวกับอดอฟ
ในคุกนี่เองที่เขาได้เขียนหนังสือที่เกี่ยวกับชีวิตและแนวคิดของเขาเองชื่อ
“การดิ้นรนของข้าพเจ้า” (Mein Kampf) โดยลักษณะของหนังสือเล่มนี้คือ
พูดถึงชีวิตวัยเด็กของเขารวมถึงนโยบายพรรคนาซี
และการวางนโยบายเพื่อเยอรมันในอนาคต
โดยมีการอธิบายถึงรายละเอียดต่างๆเช่น
การอธิบายถึงชาวอารยันที่บริสุทธิ์จะเป็นเชื้อชาติที่ดีที่สุด ผิวสวย
ผมบอดน์ และตาสีฟ้า มีความแข็งแรงและมีอารยธรรมที่สูงกว่า
ดังนั้นชาวอารยันจะต้องอยู่เหนือชาวยิว (Jews) ชาวสลาฟ (Slavic)
ชาวเชค (Czechs) ชาวโปล (Poles) รวมถึงชาวรัสเซีย (Russians)
รวมถึงการกล่าวว่า
ยิวเป็นเชื้อชาติที่ชอบสมรู้ร่วมคิดให้มีอำนาจเหนือเชื้อชาติอื่น
ชอบขยายอำนาจ วัฒนธรรม การเมือง และอำนาจทางการเงินของโลก
ทำให้ความชั่วร้ายเผยแพร่ไปทั่วโลก อดอฟนั้นยังด่าทอชาวยิวว่า
เป็นพวกปรสิต สิ่งโสโครกปฏิกูลและสิ่งเหล่านี้จะทำให้ชาวอารยันมีมลทิน
และสุดท้ายยังได้บอกว่า
เยอรมันจะต้องล้างแค้นฝรั่งเศสศัตรูเก่าด้วย
หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ในปี 1925
แต่ยอดขายไม่ดีมากนัก เพราะผู้คนอยากอ่าน
เบื้องหลังเหตุการณ์ในห้องประชุมโรงเบียร์มากกว่า
แต่หลังจากเขาได้เป็นผู้นำเยอรมันแล้ว

ภาพแสดง อดอฟกำลังติดคุก ฐานก่อกบฏ

Adolf Hitler
Mein Kampf
1. Band

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ภาค 4

การกลับมาของอดอฟ ฮิตเลอร์

วันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1924 อดอฟได้รับการปล่อยตัวออกจากคุก ที่เขาติดอยู่นานถึง 8 เดือน แต่อย่างน้อยเขาก็มีเวลา เรียนรู้ความผิดพลาดต่างๆ และวางแผนอนาคตเขาไว้เรียบร้อยแล้ว เขาเรียนรู้ว่า แม้ว่าพรรคของเขาจะได้รับเสียงสนับสนุนมากเพียงใดก็ตาม เพราะกองทัพเยอรมันและสถาบันทางการเมืองต่างๆ ยังสนับสนุนเขาน้อยเกินไป ดังนั้นแนวคิดใหม่ที่เขาจะต่อสู้ด้วยก็คือ “การเลือกตั้งในระบบประชาธิปไตย” โดยเขาเคยประกาศว่า “จะเข้าสภาไรค์ชตาก (Reichstag) เพื่อต่อสู้กับพวก คอมมิวนิสต์มาร์กซิสต์” ตอนนี้ เขาปรับเปลี่ยนระบบภายในพรรค ให้ใกล้เคียงกับระบบรัฐบาลแล้ว โดยอดอฟได้เตรียมรัฐมนตรี ไว้ครบทุกตำแหน่งแล้ว นั่นคือ เขาเตรียม “รัฐมนตรีเงา” ไว้เรียบร้อยแล้วเพื่อเตรียมตัวสำหรับการเป็นรัฐบาลอย่างเต็มตัว แต่เกิดปัญหาเล็กน้อยก่อนศึกเลือกตั้งจะระเบิดขึ้น ก็คือ หลังเหตุการณ์โรงเบียร์ครั้งนั้น รัฐบาลได้แบนพรรคนาซีและสิ่งพิมพ ์ทั้งหมด อีกทั้ง สิ่งพิมพ์กระบอกเสียงประชาชน (V?lkischer Beobachter) ก็โจมตี เรื่องการแทรกแซงของอดอฟ ทำให้ภาพพจน์ของพรรค ดูไม่ดีในสายตาประชาชน

ดังนั้น ปลายปี ค.ศ. 1924 เขาจึงเข้าพบรัฐมนตรีรัฐบาวาเรีย และสัญญาว่าจะประพฤติปฏิบัติตัวเสียใหม่ โดยจะอยู่ภายใต ้กฎหมายประชาธิปไตย ดังนั้น เขาจึงจัดการปัญหาเรื่องการแบน พรรคนาซีได้สำเร็จ แม้แต่กระบอกเสียงประชาชน

ก็บอกว่านี่เป็นการเริ่มต้นใหม่ของพรรคนาซี วันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1925 พรรคนาซีจัดการประชุมใหญ่ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกหลังเกิดเหตุการณ์โรงเบียร์ การปราศรัยท่ามกลางคน 4 พันคนครั้งนี้ เขายังคงเน้นไปที่เรื่อง การต่อต้านคอมมิวนิสต์มาร์กซิส และต่อต้านชาวยิว และเหตุนี้เองทำให้ให้รัฐ บาลแคว้นบาวาเรีย ทำการแบนการปราศรัยของอดอฟและพรรคนาซีต่อไปอีก 2 ปี แต่การปราศรัยครั้งนี้ของอดอฟถือเป็นการหาเสียงที่สำคัญที่สุดของพรรคนาซี เพราะเขาได้ปฏิรูปพรรคใหม่โดยแยกพรรคนาซี เป็น 2 ส่วนคือ

1. กลุ่มแรก พยายามบ่อนทำลายแบบลับๆ โดยเฉพาะพวกชาวยิวและคอมมิวนิสต์
2. กลุ่มที่สอง จะเตรียมตัวจัดองค์กร และนโยบาย เพื่อรอสร้างรัฐบาลใหม่ โดยจะมีทั้งกระทรวงเกษตร , เศรษฐกิจ , มหาดไทย , ต่างประเทศ , โฆษกรัฐบาล (บางคนจะแปลว่าเป็นโฆษณาชวนเชื่อ) , กระทรวงยุติธรรม และกระทรวงวัฒนธรรมและเชื้อชาติ

โดยเริ่มจาก อดอฟเริ่มปฏิรูปกองทัพหน่วย SA เป็น ครั้งแรก เพื่อสร้างภาพลักษณ์ใหม่หมด เพราะกลุ่ม SA นั้นรวมตัวจากทหารที่ถูกปลด และนักเลงข้างถนนเป็นหลัก ให้กลายเป็น “กองทัพพรรคนาซี” กลุ่มนี้จะมีหน้าที่คอยสอดส่องฝ่ายตรงข้าม โดยเฉพาะพวกคอมมิวนิสต์มาร์กซิส และชาวยิว สัญลักษณ์ของกองทัพหน่วย SA จะมีสัญลักษณ์สวัสติกะที่แขน รวมถึงหมวกเหล็ก สวมรองเท้าบูทที่จะคอยเดินไปมาตามท้องถนน ผู้นำของหน่วย SA จะเป็น เฮอร์มันน์ เกอริ่ง แต่ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในกองกำลัง SA จะเป็น เออร์เนส โรฮ์ม มากกว่า และจะมีกองกำลังใหม่คือ กองกำลัง SS (Schutzstaffel)

ที่จะคอยคุ้มกันอดอฟโดยเฉพาะ รูปแบบการจัดการองค์กรของพรรคจะเลียนแบบ การจัดการจากพรรคฟาสซิสต์ของมุสโสลินีอิตาลี ผู้นำคนแรกของกองกำลังหน่วย SS คือ อดีตเซลล์แมนขายเครื่องเขียน ชื่อ โจเซฟ เบอร์ชูด (Josef Berchtold) และปีนี้เอง พรรคได้รับเด็กหนุ่มไฟแรง ที่เป็นผู้นำในการชุมนุมที่เมืองมิวนิก เป็นสมาชิกกองกำลังหน่วย SS หมายเลข 168 ชื่อ เฮนริช ฮิมเลอร์

ภาพแสดง ไล่ตั้งแต่ซ้ายไปขวา เออร์เนส โรห์ม เพื่อนของอดอฟสมัยอยู่กองทัพ ต่อมาเป็น เฮอร์มัน เกอริ่ง ผู้สนับสนุนอดอฟ ในกองทัพ และสุดท้ายเป็น เฮนริช ฮิมเลอร์

ตอนนี้อุปสรรคใหม่ของพรรคนาซีคือ เศรษฐกิจเยอรมันเริ่มดีขึ้น คนว่างงานเริ่มน้อยลง อุตสาหกรรมต่างๆ เริ่มปลดหนี้ได้ และมีเงินลงทุนจำนวนมากจากประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งทำให้ประเทศเยอรมันสามารถชดใช้ค่าปฏิกรรมสงครามได้ต่อไปอีกด้วย ตอนนี้ รัฐบาลเยอรมันยังได้กู้ยืมเงินเพื่อการสร้างสาธารณูปโภคต่างๆ ค่าเงินมาร์กเยอรมันเริ่มมีเสถียรภาพมากขึ้น ช่วงนี้เอง เยอรมันได้ประธานาธิบดีคนใหม่ เป็นนายพลสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ชื่อ นายพลพอล ฟอน ฮินเดนเบิร์ก (Paul von Hindenburg) โดยเขาไ

ด้วางแผนให้ประเทศกลับสู่แนวอนุรักษ์นิยม และ
รักษาสาธารณรัฐประชาธิปไตย เพื่อรักษาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
การที่ระบบเศรษฐกิจดีขึ้นนี่เอง ทำให้ประชาชนเริ่มผ่อนคลาย
ด้านการเมืองลง ประชาชนชนชาวเยอรมันเริ่มกลับมาสนุกสนาน
ตามร้านเบียร์และคาเฟ่ต่างๆ ช่วงนั้นเอง
มีนักแสดงตลกที่ล้อเลียนการเมืองที่คล้ายกับอดอฟ ฮิตเลอร์ ชื่อชาร์ลี
แชปปลิน (Charlie Chaplin) เป็นตลกที่ล้อเลียนชนชั้นแรงงาน
ทางสังคมเป็นหลัก แต่ช่วงพอเข้าสู่สงครามเขา จะเน้นการล้อเลียน
ไปที่อดอฟ ฮิตเลอร์

เมื่อประชาชนเริ่มรู้สึกผ่อนคลายทางการเมือง
ทำให้พรรคนาซีเติบโตอย่างช้าๆ คนหนุ่มโดยเฉพาะในหน่วยกองกำลัง SA
หลายคนเริ่มไม่พอใจ เพราะต้องการเปลี่ยนแปลงประเทศอย่างรวดเร็ว
แต่อดอฟรู้ดีว่า สุดท้ายแล้ว ประเทศจะยิ่งเข้าสู่วิกฤติ
เพราะรัฐบาลเยอรมันทำได้แก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยการกู้เงินเพิ่มเท่านั้น
เขารู้ดีว่า ตอนนี้ภูเขาไฟยังคงสงบอยู่แต่มันรอวันประทุขึ้นมาเท่านั้น
และเมื่อถึงเวลานั้นจะเป็นเวลาที่ดีที่สุดของเขา ตอนนี้เขาทำได้เพียง “รอ”
โดยเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1926
อดอฟกำจัดคู่แข่งภายในพรรคนาซีได้หมดสิ้น และต้องถือว่า
เป็นผู้นำพรรคนาซีแบบเบ็ดเสร็จได้อย่างแท้จริงเป็นครั้งแรก
แต่การที่อดอฟนั้นถูกห้ามพูดในที่สาธารณะจนถึงปี ค.ศ. 1927
นั้นก็ส่งผลต่อการพรรคเติบโตของพรรคที่เป็นไปอย่างช้าๆ ต่อไป

โดยช่วงปี ค.ศ. 1926-1929 นั้น แม้ว่า อดอฟจะทำการรอ
อย่างเงียบๆ แต่เขาเคยบอกว่า นี่เป็นเวลาที่เขามีความสุขที่สุดในชีวิต
กิจวัตรที่เขาทำเป็นประจำช่วงนี้คือ เขาจะนั่งเมอร์ซีเดส-เบนซ์สีแดง

พร้อมคนขับไปทั่วเมือง เพื่อพบปะพูดคุย ถึงแนวคิดของเขา กับผู้นำชนชั้นต่างๆทั่วแคว้นบาวาเรียอย่างสนุกสนาน ระหว่างช่วงเวลานี้เอง ที่เขาได้พบกับดร.โจเซฟ กอบเบิลส์ (Dr. Joseph Goebbels) ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการเผยแพร่โฆษณาชวนเชื่อ รวมถึงการวางแผนองค์กรต่างๆ และทักษะการพูดในที่สาธารณะ เขาจบถึงระดับปริญญาเอกด้านวรรณกรรมจากมหาวิทยาลัยไฮดิลเบิร์ก ในบันทึกในไดอารี่ส่วนตัวของกอบเบิลนั้นเผยว่า กอบเบิลนั้นหลงใหลในตัวอดอฟอย่างมาก เขาบันทึกลงในไดอารี่ว่า "มันเหมือนเป็นการเจอเพื่อนเก่า สามารถคุยกันได้อย่างถูกคอ เราชื่นชมในตัวอดอฟจริงๆ" แต่แนวคิดของทั้งคู่ก็ต่างกันเล็กน้อยคือ กอบเบิลจะเห็นว่า สังคมเยอรมันนั้น ควรไปในแนวเดียวกับแนวของคอมมิวนิสต์มาร์กซิสต์ แต่ อดอฟนั้นไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ ในไดอารี่ของเขานั้น ยังเขียนชื่นชมอดอฟว่า เป็นคนที่มีแนวคิดทางสังคมที่ใหม่มาก เขาเป็นลูกผู้ชายที่ไฟแรงตลอดเวลา และเป็นนักการเมืองอัจฉริยะ เขาถึงกับบันทึกลงในไดอารี่ว่า "วันนี้แสงดาวได้ส่องแสงเพื่อนำผมออกจากความทุกข์ ความกังวลต่างๆในใจผมได้มลายหายไปหมดสิ้น เยอรมันจงเจริญ ! ไฮล์ ฮิตเลอร์ ! (Heil Hitler!)"

ภาพแสดง กอบเบิล กำลังปราศรัย

หลังการพบปะกันของทั้งคู่ และพรรคถูกเลิกแบน อดอฟก็เลือกส่งเขาไปจัดการ ระบบองค์กรภายในพรรคและ เผยแพร่แนวคิดพรรคนาซีที่เมืองเบอร์ลินเพื่อสร้างฐานเสียงที่นั่น โดยชั้นเชิงของกอบเบิลนั้น ไม่ยากเลยสำหรับการเผยแพร่โฆษณาต่างๆของพรรคนาซี

เขาใช้การโฆษณาทั้งทางตรง และทางอ้อม ใช้ทั้ง การพูด หนังสือพิมพ์ และภาพโปสเตอร์ โดยเน้นไปที่การต่อต้าน แนวคิดคอมมิวนิสต์มาร์กซิสต์ ทำให้สมาชิกในเบอร์ลินเติบโตอย่างรวดเร็ว

แต่ปัญหาก็มาหาอีกครั้ง คือ กองกำลังหน่วย SA ได้ลงมือทำร้ายบาทหลวง ที่ไปซักไซ้กอบเบิลในระหว่างการชุมนุมของพรรคนาซีเป็นผลให้พรรคนาซี ถูกห้ามพูดต่อที่สาธารณะทั่วเยอรมันอีกครั้ง แต่ก็เป็นการห้ามในระยะเวลาสั้นๆเท่านั้น ต่อมาอดอฟและพรรคนาซีก็เป็นอิสระ สามารถออกปราศรัยในที่สาธารณะได้อีกครั้ง เขาได้เดินทางไปที่เมืองเบอร์ลิน เพื่อทำการปราศรัยหาเสียงท่ามกลางผู้คน 5,000 คน

เดือน พฤษภาคมปีค.ศ. 1927 มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรในเยอรมัน แม้ว่า พรรคนาซีของเขาจะได้ที่นั่งน้อยเพียงแค่ 12 ที่นั่ง แต่อดอฟก็สามารถผลักดัน กอบเบิล เข้าสู่สภาไรค์ชตากสำเร็จ ปีนี้เองที่นโยบายการกระจายรายได้ของอดอฟนั้น เริ่มทำให้นายทุนของพรรคที่เป็นเจ้าของกิจการโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆไม่พอใจ อดอฟจึงได้เขียนหนังสือชื่อ “แนวทางแห่งการปฏิรูปเศรษฐกิจ” ออกเผยแพร่ในปีนั้นเองเพื่ออธิบายถึง แนวทางของพรรคนาซีต่อการปฏิรูประบบเศรษฐกิจ และพรรคนาซีของเขาจะไม่สนับสนุนสหภาพแรงงานโดยอ้างว่า กลุ่มสหภาพแรงงานจะสร้างอำนาจต่อรอง ซึ่งเป็นแนวคิดที่ตรงข้ามกับพรรคคอมมิวนิสต์อย่างมาก ทำให้นายทุนหลายคน รวมถึง เฮนรี่ ฟอร์ดได้ เข้ามาเพื่อลงทุนในประเทศเยอรมัน และฟอร์ดพร้อมจะสนับสนุน ด้านการเงินให้กับอดอฟอีกด้วย หนังสือเล่มนั้นเองที่อดอฟกล่าวว่า “ระบบทุนนิยมจะทำให้เยอรมันสามารถไปถึงระดับสุดยอดได้ ทุกคนจะทำในสิ่งที่ดีที่สุดให้แก่สังคม

หรือชาติเพื่อความมั่งคั่ง” ขณะนั้นทุนจากสหรัฐเข้ามาเป็นจำนวนมาก ทั้งจากเฮนรี่ ฟอร์ด และจีอี “เจเนรอล อิเลกทริก” ตอนนี้ระบบเศรษฐกิจของเยอรมันยังคงเติบโตอย่างต่อเนื่อง ผู้คนมีงานทำ และเงินเฟ้ออยู่ในระดับต่ำ

ช่วงนี้ อดอฟมีเวลาว่างมาก จึงได้เช่าบ้านพักในเมืองเล็กๆ เพื่อจะได้ชมทิวทัศน์ของภูเขา ของแคว้นบาวาเรียที่บ้านหลังเล็กนี่เองที่ทำให้พี่สาวต่างมารดากับอดอฟคือ แองเจล่า (Angela) ได้ออกจากเมืองเวียนนา ออสเตรียมาอาศัยอยู่กับอดอฟด้วย พร้อมกับลูกสาว 2 คน คือ ฟริเดล์ (Friedl) และเกลลี่ (Geli)

และเกลลี่นี่เองที่เป็นรักครั้งแรกของ อดอฟ เขาตกหลุมรัก เธออย่างรวดเร็ว เขาพาเธอไปดูหนัง ซื้อของ และเที่ยวคาเฟ่ ดูคอนเสิร์ต หรือแม้แต่พาไปประชุมพรรค แต่ความรักของทั้งสอง ก็ยากที่สังคมจะยอมรับได้ เพราะเกลลี่เป็นหลานสาวของเขาเอง รวมถึงความแตกต่างด้านอายุของทั้งคู่ ขณะนั้นอดอฟอายุ 39 ปี ขณะที่ เกลลี่อายุเพียง 20 ปี เพราะแม้ว่าเกลลี่จะเดินทางไปทั่วกับอดอฟ แต่ความสัมพันธ์ของเกลลี่กลับไปสนใจคนหนุ่มๆรอบตัวอดอฟแทน หนึ่งในนั้นคือคนขับรถของอดอฟเอง ซึ่งอดอฟนั้นไม่พอใจอย่างมาก อดอฟเริ่มให้กองกำลังหน่วย SS 2 คนตามประกบติดตัวเกลลี่ตลอดเวลา เกลลี่ไม่มีสิทธิทำอะไรทั้งสิ้นหากไม่ได้รับการอนุญาตจากลุงของเธอ แต่เธอก็พยายามที่แหกกฎอยู่เนืองๆ ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เลวร้ายลง และในที่สุดก็ถึงจุดจบ วันนั้น อดอฟต้องเดินทางไปประชุมพรรค และไม่ต้องการให้เธอไป แต่เธอต้องการจะไปด้วย อดอฟจึงสั่งให้กองกำลังหน่วย SS เฝ้าเธอไว้ เช้าวันต่อมา

เกลลี่ทำการฆ่าตัวตายด้วยการยิงปืนเข้าที่หัวใจตัวเอง มีข่าวลือว่าอดอฟนั่นเองเป็นคนสั่งฆ่าเธอ แต่อดอฟมักจะพูดเสมอว่า เกลลี่คือหญิงคนเดียวในชีวิตที่เขารักอย่างแท้จริง

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่เหตุการณ์นี้ทำให้ แกนนำพรรคนาซีทุกคนต้องมาประชุมกันหน้าเคร่งเครียดเพื่อแก้ข่าวนี้ จวบจนปัจจุบันนี้ก็ไม่มีใครรู้ได้เลยว่า เกลลี่ เสียชีวิตจากน้ำมือของตัวเอง หรือ จากอดอฟกันแน่? แต่เหตุการณ์นี้ก็ทำให้อดอฟ กลับกลายเป็นคนที่เศร้าโศกและถูกโจมตีจากพรรคคู่แข่งอย่างมาก

เวลาของ อดอฟ ฮิตเลอร์ มาถึงแล้ว?

วันอังคารที่ 29 ตุลาคม ค.ศ. 1929 เกิดเหตุการณ์สำคัญของโลก คือ วิกกฤติการณ์ทางการเงินของโลกล่มสลาย หรือ เรียกว่าเหตุการณ์ The Great Depression 1929 ตลาดหุ้นวอลล์สตรีทที่สหรัฐอเมริกาล่มสลาย เศรษฐกิจตกต่ำแผ่กระจายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว บริษัทและธนาคารล้มละลาย ประชาชนสูญเสียเงินออม การว่างงาน ความยากจนและความอดอยากกระจาย ไปทั่วโลกรวมถึงประเทศเยอรมันที่ใช้ทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะ สหรัฐอเมริกาถูกเรียกหนี้คืนทันทีการส่งออกของเยอรมันตกต่ำ เงินเฟ้อ และค่าเงินของเยอรมันนั้นถูกลดค่าอย่างรวดเร็ว ตอนนี้เองที่อดอฟรู้แล้วว่าเวลาของเขามาถึงแล้ว

เดือนมีนาคม ค.ศ. 1930 นายกรัฐมนตรีของเยอรมันชื่อดร. เฮนริช ปรึนนิ่ง (Heinrich Bruening) จากพรรคคาทอลิก ต้องการวางนโยบายการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจ โดยคงรักษาระดับดุลการคลัง รักษาดอกเบี้ยระดับสูงเพื่อควบคุมเงินเฟ้อ

และยังคงรักษาระบบปริวรรษเงินตรากับมาตรฐานทองคำ เขาได้ขอให้ประธานาธิบดี ฮินเดนบรูก์ ให้อำนาจแก่เขาแบบเบ็ดเสร็จ แต่เรื่องนี้ไม่ผ่านรัฐสภา ทำให้ปรึ่นนิ่ง เลือกที่จะยุบสภา ให้มีการเลือกตั้งใหม่ในวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 1930 ซึ่งอดอฟและพลพรรคนาซี ของเขาพร้อมแล้วสำหรับการเลือกตั้งครั้งนี้ เขาเชื่อว่าภายใต้ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ประชาชนต้องการคำตอบ และคำตอบของประชาชนอาจเป็น “อดอฟ ฮิตเลอร์.”

การเลือกตั้งครั้งนี้ พรรคนาซีทำการประชาสัมพันธ์ขนาดหนัก โดยส่งนักพูดไปปราศรัยทั่วประเทศ โปสเตอร์ และรูปภาพทั้งหมดถูกส่งไปยังทั่วทุกภูมิภาค สมาชิกพรรคคนสำคัญคือ ดร.โจเซฟ เกบเบิลส์ ต้องวางแผนและขึ้นปราศรัยอย่างมาก รวมไปถึงการออกหนังสือพิมพ์ฉบับพิเศษ พรรคนาซียังได้ด้วางนโยบาย และจัดตั้งรัฐบาลทั้งหมดไว้เรียบเสร็จแล้วพร้อมจะเข้าปกครองประเทศได้ทันที

อย่างไรก็ตาม จุดขายหลักของพรรคนาซียังคงเป็นอดอฟ ฮิตเลอร์ ทุกคนในประเทศเยอรมันตอนนี้ต้องการฟังนโยบายและคำมั่นสัญญาของอดอฟ ฮิตเลอร์ซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาเคยบอกกับผู้คนเรื่องการปราศรัยของเขาว่า เขาจะระมัดระวังการวางมือมากเป็นพิเศษ โดยจะสอดคล้องไปกับการพูด และลักษณะการพูดของเขาคือ จะมีการพูดช้าๆในตอนแรก และจะระเบิดอารมณ์อย่างดุเดือดในตอนจบครั้งสำคัญในแต่ละครั้ง ทักษะการพูดแบบนี้เองที่นำความตื่นเต้นมาสู่ผู้ฟัง ทำให้ฝูงชนที่มาฟังนั้นมีอารมณ์ร่วมอย่างบ้าคลั่ง โดยร้องตะโกนตอบกลับตลอดการพูดของอดอฟทุกครั้ง การเลือกตั้งครั้งนั้น อดอฟกล่าวว่า ระบบเศรษฐกิจในปัจจุบันเป็นเศรษฐกิจที่มีความผันผวนมาก ขาดเสถียรภาพ เดี๋ยวมีงานทำ เดี๋ยวว่างงาน โรงงานเปิดๆ ปิดๆ

เขาสัญญาว่า เขาจะนำระบบเศรษฐกิจที่เป็นระเบียบ มาจัดการกับความไม่แน่นอน สร้างเยอรมันให้แข็งแกร่ง และจะยกเลิกการจ่ายเงินคืนค่าปฏิกรรมสงครามในสนธิสัญญาแวร์ซาย์ ลดบทบาทของพรรคคอมมิวนิสต์มาร์กซิส และสุดท้ายคือ ขับไล่ชาวยิว

วันเลือกตั้งในวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 1930 พรรคนาซีของอดอฟ ได้เสียงสนับสนุน 6,371,000 เสียง นับเป็น 18 เปอร์เซ็นต์ของทั้งหมด ได้ที่นั่งในสภาไรส์ตาก 107 ที่นั่ง ตอนนี้ พรรคนาซีนับเป็นพรรคการเมืองใหญ่อันดับสองของประเทศไปแล้ว เป็นรองแค่เพียงพรรคของประธานาธิบดีพอล ฟาน ฮินเดนบรูก์เท่านั้น วันที่ 13 ตุลาคม ค.ศ. 1930 ผู้แทนราษฎรของพรรคนาซี ทุกคนแต่งชุดเสื้อเชิ้ตสีน้ำตาล โดยพร้อมเพรียงกันไปสภาไรซ์ตาก และตะโกนเสนอชื่ออดอฟเป็นนายกรัฐมนตรีว่า "Heil Hitler!" แต่ไม่สำเร็จ ปีนั้นเองที่พรรคนาซีเริ่มก่อตั้งที่ทำการพรรคนาซีขนาดใหญ่ที่เมืองมิวนิก ชื่อบ้านสีน้ำตาล เงินสนับสนุนไหลเข้าพรรคจำนวนมาก รวมถึงการที่หนังสือการดิ้นรนของข้าพเจ้าที่อดอฟเขียนนั้นก็มียอดขายถึง 50,000 เล่ม ทำให้การประชาสัมพันธ์พรรคนาซีโดย กอบเบิลส์ เป็นไปอย่างง่ายดายขึ้น

เดือนตุลาคม ค.ศ. 1931 พลพรรคนาซีในรัฐสภาไรซ์ตาก 100 กว่าเสียงภายใต้การนำของเฮอร์มันน์ เกอริ่ง เริ่มคบคิดและหาทางโค่นล้มนายกรัฐมนตรี เพราะระบบเศรษฐกิจของ ประเทศตกต่ำอย่างมาก แต่ประธานาธิบดีพอล ฟอน ฮินเดนเบิร์กกลับไม่ได้ทำการตัดสินใจแต่อย่างใด แต่แผนการกลับไม่สำเร็จเช่นเดิม

ต่อมากุมภาพันธ์ค.ศ. 1932 กฎหมายกำหนดให้มี

การเลือกตั้งประธานาธิบดีใหม่ ตอนนั้นประธานาธิบดี ฮินเดนเบิร์ก ยังคงลงสมัครแข่งขันเลือกตั้งประธานาธิบอดี ถือเป็นการป้องกันตำแหน่ง โดย เขาเป็นตัวแทนของพวกอนุรักษ์นิยม ที่ต้องสู้กับ พรรคชาตินิยมของอดอฟ และพรรคคอมมิวนิสต์แบบคาร์ลมาร์ก แต่ปัญหาคือ ฮินเดนบูรก์คือ เขาอายุมากแล้ว เพราะถ้าเขาอยู่ครบเทอม 7 ปีเขาจะมีอายุถึง 92 ปี

โดยคำขวัญในการหาเสียงเพื่อเสนอตัวประธานธิบดีของอดอฟคือ “อิสรภาพ และ ขนมปัง” คำขวัญนี้เองที่กระทบกระเทียบ กับพวกอนุรักษ์นิยม เพราะเขาไม่ต้องการปฏิบัติตามสนธิสัญญาแวร์ซาย์ อีกต่อไป ส่วนอีกคำขวัญหนึ่งจะใช้กระทบกระเทียบพวกคอมมิวนิสต์ “คุณต้องการให้เยอรมันเป็นแบบ บอลเชวิกเลือกพรรคคอมมิวนิสต์ แต่ถ้าคุณต้องการเป็นเสรีชนชาวเยอรมัน เลือกพรรคนาซี” ทั้งหมดเป็นการวางแผนการประชาสัมพันธ์จาก โจเซฟ กอบเบิล ตอนนี้พรรคนาซี เป็นที่นิยมไปทั่วประเทศเยอรมันเรียบร้อยแล้ว กอบเบิลส์พยายามวางรูปแบบให้ อดอฟนั้นเป็นสุภาพบุรุษ เรียบร้อยและสุภาพ แต่อดอฟไม่ต้องการภาพลักษณ์ของนั้น เขาต้องการต่อสู้กับประธานาธิบดีฮินเดนบูรก์ได้อย่างเต็มที่ เพราะ ตอนนี้ความยากจนปกคลุมไปทั่วเยอรมัน ทำให้พรรคนาซีของเขา และพรรคคอมมิวนิสต์มาร์กซิส กำลังมาแรง ้สมาชิกพรรคมาร์กซิสกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว

แต่วันที่ 13 มีนาคม ค.ศ. 1932 ผลการเลือกตั้งในวันนั้น ก็ยังคงเหมือนเดิม คือ ประธานาธิบดีฮินเดนบูรก์ ยังคงชนะการเลือกตั้ง ด้วยชื่อเสียงเก่าๆ ของเขา ได้คะแนนทั้งหมด 18 ล้าน นับเป็น 49 เปอร์เซ็นต์ ส่วนอดอฟ ฮิตเลอร์ได้คะแนนตามมาเป็นอันดับ 2 คือ 13 ล้านคะแนน

คิดเป็น 30 เปอร์เซ็นต์ หลายคนในพรรคนาซี รวมถึงกอบเบิลนั้น ไม่พอใจอดอฟ อย่างมากเพราะอดอฟไม่เชื่อในคำแนะนำของเขาที่ตัวอดอฟชอบวางตัวก้าวร้าวเกินไป แต่อดอฟ โต้กลับว่า การวางคำขวัญที่หลากหลายเกินไปต่างหากที่ทำให้เขาไม่ได้รับการเลือกตั้ง เช่น คำขวัญที่ว่า "ณ อาณาจักรไรน์ที่ 3 แห่งนี้ สาวชาวเยอรมันทุกคนจะมีแฟน" เขาคิดว่ามันไร้สาระมากเกินไป นอกจากนั้น การที่คะแนนเสียงได้น้อยอาจเป็นเพราะ ข่าวลือเรื่อง หัวหน้ากองกำลังหน่วย SA คนปัจจุบันคือ เออร์เนส โรห์ม เป็นพวกรักร่วมเพศ แต่การสอบสวนภายในพรรคนาซี ก็ไม่พบหลักฐานใดๆ อดอฟ จึงไม่ได้สนใจต่อข่าวนี้

จากการเลือกตั้งครั้งนี้เองที่ทำให้ ประธานาธิบดีฮินเดนเบิร์ก ได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีอีกครั้ง ทั้งๆที่อายุถึง 85 ปี นับเป็นการพ่ายแพ้ทางการเมืองครั้งแรกของสิงห์หนุ่ม ที่ต้องรอคอยวันแห่งชัยชนะต่อไป

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ตอน 4

การขึ้นสู่อำนาจของอดอฟ ฮิตเลอร์

ต้นปีค.ศ. 1932 กองกำลังหน่วย SA ในชุดน้ำตาลมีขนาดถึง 4 แสนนายซึ่งมากกว่าจำนวนทหารสูงสุดที่สนธิสัญญาแวร์ซาร์กำหนดไว้ แต่พรรคนาซีคิดว่า กองกำลังหน่วย SA ไม่ใช่ทหารของชาติเยอรมัน แต่ขนาดที่ใหญ่โตขนาดนี้ก็ส่งผลต่อความมั่นคงของชาติเยอรมัน ทำให้กองทัพต้องเริ่มออกปราบปรามกองกำลังหน่วย SA อย่างจริงจัง

ตอนนี้ อดอฟเข้าใจแล้วว่า เขาไม่อาจขึ้นเป็นผู้นำประเทศได้แน่ ถ้าขาดการสนับสนุนอย่างจริงจังจากกองทัพและวงการอุตสาหกรรมต่างๆ ดังนั้น เขาจึงได้ปฏิรูปหน่วย SA อีกครั้งเป็นครั้งที่สอง เนื่องจาก กองกำลังหน่วย SA นั้นเป็นการรวมตัวของหนุ่มสาวข้างถนนที่ว่างงาน ซึ่งดูเหมือนกุ๊ยข้างถนนมากกว่า อดอฟต้องการเปลี่ยนกองกำลังหน่วย SA ให้เป็นระบบระเบียบมากขึ้น แต่เมษายน ค.ศ. 1932 กลับมีคำสั่งแบนกองกำลังหน่วย SA ทั่วประเทศเสียก่อน พรรคนาซีพยายามประท้วงเรื่องนี้อย่างเต็มที่ แต่อดอฟรู้ดี ว่าไม่เกิดประโยชน์ใดๆ ดังนั้นเขาเห็นด้วยกับรัฐบาล

วันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1932 เกิดข้อตกลงลับๆ เรื่องการยกเลิกการแบนกองกำลังหน่วย SA ระหว่างอดอฟกับ ชไลเชอร์ นักการเมืองคนสำคัญสมัยนั้น คือ จะไม่มีการแบนกองกำลังหน่วย SA ของอดอฟ ถ้าอดอฟสนับสนุนพรรคพวกของเขา ให้เป็นนายกรัฐมนตรีโดยอาศัยเสียงจากพรรคนาซีในสภาไรซ์ตาก์ อดอฟตอบ “ตกลง”

เพราะประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งของประชนชน
แต่นายกรัฐมนตรีมาจากการผลการลงคะแนนของรัฐสภา

นายกรัฐมนตรีเยอรมันตอนนั้นคือ เฮนริช ปรีนนิ่ง เขาเป็นคนที่พยายามรักษาความเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยอย่างมาก เขามักจะใช้กฎหมายในการเล่นงานคู่แข่งทางการเมือง โดยเฉพาะการออกคำสั่งแบนกองกำลังหน่วย SA และ หน่วย SS ของอดอฟ เพราะเขาต้องการขับไล่อดอฟออกจากโลกของการเมืองไปให้ได้ เนื่องจากเขาไม่ชอบนโยบายระหว่างประเทศ ของอดอฟ ที่ต้องการฉีกสนธิสัญญาแวร์ซาร์ ซึ่งเขาเชื่อว่า จะทำให้ประเทศเยอรมันตกต่ำกว่าที่เป็นอยู่ เขาพยายามใช้บทบาททางการเมืองระหว่างประเทศในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจอย่างหนัก แต่ปัญหาเศรษฐกิจยังวนเวียนอยู่ คนว่างงานพุ่งไปถึง 6 ล้านคน แต่แผนการณ์การแก้ปัญหาเศรษฐกิจที่เขาเสนอต่อประธานาธิบอดี คือ การให้แยกอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่ล้มละลายออกเพื่อให้รัฐบาลเข้าช่วยเหลือ และแยกชนชั้นแรงงานกับคนชนบทออกจากกัน เพื่อลดปัญหาการว่างงาน ซึ่งฟังดูคล้ายนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต ์มาร์กซิสต์ ทำให้ข้อเสนอของเขาไม่ผ่านสภา โดยเฉพาะการต่อต้านอย่างโจ่งแจ้งจาก ชไลเซอร์ ทำให้วันที่ 29 พฤษภาคมค.ศ. 1932 ประธานาธิบดี ฟอน ฮินเดนเบิร์กได้ยื่นข้อเสนอให้เฮนริช ปรีนนิ่งลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เนื่องจาก ไม่สามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจของชาติได้ วันต่อมาเขาจึงเซ็นใบลาออก ทำให้เยอรมันต้องมีการเลือกตั้งใหม่

การเลือกตั้งครั้งใหม่มีขึ้นวันที่ 31 กรกาคม ค.ศ.1932 พรรคนาซีได้รับคะแนนเสียง 13,745,000 คะแนน คิดเป็น 37%

ของคะแนนโหวต ได้ที่นั่งในสภาไรซ์ตากถึง 230 ที่ ตอนนี้ พรรคนาซีกลายเป็นพรรคที่ใหญ่ และทรงอำนาจที่สุด ในสภาไรซ์ตากของเยอรมัน วันที่ 5 สิงหาคม อดอฟได้ยื่นเสนอนโยบายต่อพรรคอื่นๆ เพื่อขอคะแนนเสียงในการจัดตั้งให้เขาขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี อดอฟได้ยื่นข้อเสนอให้กับชไลเซอร ว่าให้ร่วมมือกันในการก่อตั้งคณะรัฐมนตรี แล้วจะให้ตำแหน่งรัฐมนตรีให้ 3 ตำแหน่งแก่ชไลเซอร์ โดยชไลเซอร์อาจได้ตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหม ในขณะที่ ประธานธิบดีฮินเดนเบิร์ก พยายามขัดขวาง แผนการณ์ครั้งนี้ของอดอฟทุกวิถีทาง

ในวันที่ 13 สิงหาคม ทั้งชไลเซอร์และพวกของเขาคือ ปาเปนได้ยื่นข้อเสนอแก่อดอฟว่า เขาต้องการ ตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี และตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยแคว้นปรัสเซียมากกว่า โดยยังคงนำเรื่องการแบนกองกำลังหน่วย SA มาข่มขู่ และมาเป็นข้ออ้างหลักว่าภายใน 3 วัน หากไม่ได้คำตอบ กองกำลังหน่วย SA จะถูกแบนตลอดกาล เหตุการณ์นี้เองที่ทำให้อดอฟเดือดดาลอย่างมาก แต่แล้วประธานาธิบอดี ฟอน ฮินเดนเบิร์กซึ่งเป็นคนอนุรักษ์นิยม ไม่ชอบพฤติกรรมของกองกำลังหน่วย SA และนโยบายต่างประเทศของอดอฟ จึงได้เรียกอดอฟเข้าหารือ และบอกกับอดอฟว่า เขาต้องการจะผลักดันแฟรงค์ ฟอน ปาเปน (Franz fon Papen) เป็นนายกรัฐมนตรี โดยที่ปาเปนนั้นหลายคนเชื่อว่า เป็นแค่หุ่นเชิดของชไลเซอร์ อดอฟนั้นไม่มีทางเลือกอื่นจำใจ ต้องสนับสนุนปาเปนเป็นนายกรัฐมนตรี แม้ว่า พรรคนาซีของเขา จะมีอำนาจมากที่สุดสภาก็ตาม วันที่ 15 มิถุนายน ข้อตกลงลับระหว่างชไลเซอร์และอดอฟเรื่องการแบนกองกำลังหน่วย SA นั้นจึงถูกยกเลิก

เพื่อให้พรรคนาซีผ่านการลงคะแนนช่วยเหลือพรรคพวกเขาคือ ปาเปน ให้เป็นนายกรัฐมนตรี

ตอนนี้กองกำลังหน่วยเสื้อน้ำตาลได้กลับมาเดินบนท้องถนนอีกครั้ง และร้องเพลงไปทั่วท้องถนนว่า "Blut muss fliessen, Blut muss fliessen! Blut muss fliessen Knuppelhageldick! Haut'se doch zusammen, haut'se doch zusammen! Diese gotverdammte Juden Republik!" แปลว่า เลือดไหล เลือดไหล เอากระบองทุบมัน ไอ้ชาติชั่วยิว

ไม่นานวันที่ 12 กันยายนค.ศ. 1932 สภาไรซ์ตากได้ประธานสภาคนใหม่คือ เฮอร์มันน์ เกอริ่ง ซึ่งเป็นคนจากพรรคนาซี เดือนพฤศจิกายนค.ศ. 1932 สภามีการอภิปรายไม่ไว้วางใจคณะรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีปาเปน แต่ ปาเปนเลือกที่จะยุบสภาเพื่อเลือกตั้งใหม่อีกครั้งก่อนการลงคะแนนไม่ไว้วางใจ ตอนนี้ประชาชนและพรรคการเมืองต่างๆเริ่มเบื่อหน่ายกับการเลือกตั้ง เพราะเป็นการเลือกตั้งใหญ่ครั้งที่ 2 ในปีเดียวกัน

ระหว่างการหาเสียงเลือกตั้ง เดือนพฤศจิกายนนี่เองที่ อดอฟได้แฟนคนใหม่อย่างลับๆ ชื่อ อีวา บราน์ (Eva Braun) เธอเป็นเด็กสาวอายุเพียง 17 ปีทำงานในร้านถ่ายรูป โดยหลายคนบอกว่า อีวา บราวน์พยายามออดอ้อน อดอฟ แต่เขาไม่ค่อยสนใจ เพราะสนใจแต่เรื่องการเมืองมากกว่า อดอฟเคยกล่าวว่า “เขาจะไม่แต่งงานกับหญิงสาวคนไหน ถ้ายังไม่หย่าขาดจากงานการเมือง” ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่ค่อยราบรื่น แต่ อดอฟก็แบ่งรายได้ จากค่าลิขสิทธิ์รูปถ่ายของเขาให้แก่เธอ ประวัติของ อีวา บราวน์ นั้นแม้ตัวเธอจะเป็นเพียงเด็กในร้านถ่ายรูป

แต่เธอก็เป็นลูกสาวของคนมีฐานะ ชอบแต่งหน้า แต่งตัวและสูบบุหรี่ แต่ไม่เคยสนใจเรื่องการเมืองเท่าที่ควร ซึ่งต่างกับสิ่งที่ อดอฟที่อยากให้หญิงสาวเยอรมันทุกคนเป็น คือ “คนเรียบร้อย ทำงานบ้านเรือน และไม่แต่งหน้า รวมถึงเรื่องการดื่มเหล้าและสูบบุหรี่” แต่ อีวา เธอกลับเป็นผู้หญิงคนเดียวที่อดอฟยอมทิ้งงานทางการเมืองเพื่อแต่งงานกับเธอ ตามที่อดอฟเคยพูดไว้เช่นนั้นจริงๆ

วันที่ 30 มกราคม ค.ศ. 1933 ถือเป็นชัยชนะการเลือกตั้งครั้งแรกอย่างแท้จริงของอดอฟ ผลการเลือกตั้งพรรคนาซี ได้รับการสนับสนุนจากทั้งชนชั้นสูง และชนชั้นกลางจำนวนมาก ทำให้ประเทศเยอรมันได้นายกรัฐมนตรีเป็นคนกินมังสวิรัติ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า หรือแม้แต่กาแฟ รวมถึงไม่สนใจในด้านกามรมณ์ ที่ชื่อ “อดอฟ ฮิตเลอร์” ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอย่างยินดีของประชาชนเยอรมัน และมันเป็นจุดเปลี่ยนของประเทศเยอรมันไปสู่มหาอำนาจ ซึ่งชาวเยอรมันทุกคนไม่อาจนึกถึงหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้นได้เลย อดอฟได้ให้คำสัตย์ปฏิญาณในการรับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีว่า “ผมจะเพิ่มการจ้างงานเพื่อยกระดับความเป็นอยู่ของชาวเยอมัน ปกป้องสถาบันและกฎหมายของชาวเยอรมัน การรักษาความยุติธรรมเป็นหน้าที่ที่สำคัญของผม เจ้าหน้าที่รัฐจะต้องยุติธรรมและรับผิดชอบสำหรับทุกคน”

ความเชื่อของอดอฟคือ เขาไม่เชื่อว่าการปกครองแบบประชาธิปไตยจะสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ของประเทศเยอรมันได้ เพราะเป็นระบบการปกครองที่มักจะวุ่นวาย และล่าช้ากว่าปัญหาต่างๆเสมอ ดังนั้น เขาต้องการอำนาจเบ็ดเสร็จ นั่นคือการปกครองระบบเผด็จการทางทหาร

อดอฟจึงเริ่มวางแผนการใหญ่อีกครั้ง โดย พยายามล้มล้างพวกหัวเก่า และพวกนิยมคอมมิวนิสต์ในสภาไรซ์ตากทั้งหมด เริ่มมีการส่งคนจากพรรคนาซีเข้าไปมีอำนาจในตำแหน่งสำคัญต่างๆ และมอบอำนาจแก่รัฐมนตรีมหาดไทยในการสั่งปิดหรือห้ามเผยแพร่เอกสาร สิ่งพิมพ์ นิตรสารหรือการประชุมต่างๆที่มีผลต่อความมั่งคงของชาติ แม้ว่าจะดูเหมือนเป็นอำนาจเบ็ดเสร็จแต่ ประธานาธิบดี ฮินเดนเบิร์ก กลับเริ่มเห็นว่า อดอฟจะเป็นคนที่สามารถแก้ปัญหาของชาติได้ เขาจึงได้แต่ทำการตรวจสอบและเซ็นผ่านความเห็นชอบเท่านั้น ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1933 รัฐบาลเยอรมันทั้ง 17 แคว้น มีแต่คนของพรรคนาซี เช่น เฮอร์มันน์ เกอริ่งเป็นหัวหน้าตำรวจรัฐปรัสเซีย และเฮนริช ฮิมเมอร์ได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าตำรวจแคว้นบาวาเรีย

วันที่ 22 กุมภาพันธ์ อดอฟก็เริ่มตั้ง แคมป์ หรือคุกสำหรับกักกันนักโทษการเมืองในเยอรมันคือ เดเชาว (Dachau) ที่ตั้งใกล้กับเมืองมิวนิก ต่อมาคือสถานกักกันบูเชนวาด (Buchenwald) ตั้งในไวร์มาร์ และอีกแห่งคือ ซาชัวเซ่น (Sachsenhausen) ใกล้กับเมืองเบอร์ลิน ส่วนสถานกันกันราเวนบรัก (Ravensbr?ck) สำหรับจองจำนักโทษการเมืองสตรี การสร้างสถานกักกันเหล่านี้ เพื่อรองรับกับแผนการณ์ที่อดอฟจะจับกุมพวกเร่ร่อน ขี้เหล้า พวกอันธพาลต่างๆ และนักการเมืองฝ่ายตรงข้ามในอนาคตนั่นเอง พวกนี้คือขยะ ที่เยอรมันจะต้องกำจัด

วันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1933 เกิดเหตุการณ์เผาสภาไรซตากส์ เป็นเหตุให้บรรยากาศทางการเมืองวุ่นวาย เพราะคนเผานั้นเป็น ชาวฮอลแลนด์นิยมคอมมิวนิสต์มาร์กซิสชื่อ มาริอุส ฟานเดอ ลูบเบ (Marinus van der Lubbe) แม้ว่าจะเป็นการกระทำของคนคนเดียว

เหตุการณ์เผาสภาไรซ์ตากส์

แต่อดอฟอาศัยจังหวะนี้ประกาศว่า พวกนิยมคอมมิวนิสต์มาร์กซิส กำลังบ่อนทำลายประเทศเยอรมัน และสั่งตำรวจเข้าตรวจสอบ ทั้งจดหมาย โทรศัพท์ อื่นๆ ของพวกนิยมคอมมิวนิสต์มาร์กซิส ทั้งอดอฟและปาเปน ได้เข้าพบประธานธิบอดี ฮินเดนเบิร์ก เพื่อให้เซ็นอนุมัติในการกวาดล้างครั้งนี้ ซึ่งผ่านการอนุมัติอย่างง่ายดาย กองกำลังหน่วย SA และ SS ของอดอฟ เดินเต็มท้องถนนเพื่อการกวาดล้าง และ เฮอร์มันน์ เกอริ่ง ได้สั่งปิดสำนักพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับ พวกคอมมิวนิสต์ทั้งหมด

วันที่ 23 มีนาคม ค.ศ.1933 อดอฟเสนอออกกฎหมาย การให้สิทธิอำนาจพิเศษ (Enabling Act) ต่อสภา เพื่อขออำนาจในการกวาดล้างพวกนิยมคอมมิวนิสต์ครั้งสำคัญ กฎหมายฉบับนี้ จะทำให้อดอฟมีอำนาจมากขึ้นไปอีก โดยเขาต้องการคะแนนเสียงถึง 2 ใน 3 ของสภาไรซ์ตากส์ เขาเข้าข่มขู่พรรคคริสเตียนคาทอลิกเพื่อให้คะแนนเสียงผ่าน การผ่านกฎหมายฉบับนี้ทำให้ ตอนนี้ อดอฟนั้นมีอำนาจมากที่สุดในเยอรมันแล้ว เขาอาศัยกฎหมายฉบับนี้ เริ่มยุบพรรคการเมืองที่มีแนวคิดที่แตกต่างกันมาก ยกตัวอย่าง พรรคคอมมิวนิสต์ รวมถึงเขาได้สั่งยุบสหภาพแรงงานทั่วประเทศ และจับตัวแกนนำหัวหน้าสหภาพแรงงานต่างๆ

เข้าสถานกักกันตามเมืองต่างๆ

คำมั่นสัญญาของอดอฟ

อำนาจที่ได้มานี้ ทำให้อดอฟ เริ่มดำเนินนโยบายของพรรคนาซีได้อย่างรวดเร็ว เริ่มจากการกำจัดชาวยิว โดยการออกกฎหมายจำนวนมาก เช่น ลูกเสือชาวบ้านสำหรับงานที่คอยสอดส่อง และเริ่มกำจัดคอมลัมนิสต์ หนังสือพิมพ์ที่เป็นตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ จะถูกตั้งข้อหาก่อนเลยว่าจะเป็นชาวยิว วันเสาร์ที่ 1 เมษายนค.ศ. 1933 เริ่มมีกองกำลังหน่วย SA เสื้อเชิ้ตสีน้ำตาลไป ยืนหน้าร้านชาวยิว เพื่อไม่ให้ผู้คน เข้าไปซื้อของ รวมถึงที่ทำงานต่างๆของชาวยิว ดังนั้นไม่นาน ร้านค้าชาวยิวส่วนมากก็ปิดลง และช่วงนี้เอง โฆษกรัฐบาลกอบเบิลออกมาประชาสัมพันธ์ทั้งทางวิทยุ โรงหนัง หรือแม้แต่ทางหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการต่อต้านชาวยิวอย่างหนัก

กองกำลัง SA ไปยืนหน้าร้านค้ายิว

โดยทั่วไปนั้น ชาวยิวนั้นจะเป็นทั้งเชื้อชาติและศาสนา และมีประชากรเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ของเยอรมัน แม้ว่าจะอาศัยที่เยอรมันมายาวนานหลายร้อยปีแล้วก็ตาม นอกจากนี้ในสงครามโลกครั้งที่ 1 ชาวเยอรมัน-ยิว ยังเสียชีวิตมากมาย จากการต่อสู้เพื่อชาติ รวมถึงได้เหรียญกล้าหาญจำนวนมากอีกด้วย แต่ในใจของอดอฟนั้น

ชาวยิวคือ “ศัตรู” หลายคนคาดการณ์ ความเกลียดชังนี้มาจากหลายเหตุผล เช่น อดอฟเกลียดชาวยิวนั้นเป็นเพราะชาวยิวที่เป็นทหารเรือได้ทรยศ ต่อชาติในสงครามโลกครั้งที่ 1 หรืออาจเป็นเพราะสังคมของชาวเยอรมัน-ออสเตรีย นั้นส่วนมากจะเป็นคริสตนิกชนที่เคร่งครัดและต่อต้านชาวยิวที่ทำให้อดอฟนั้นต่อต้านไปด้วย แต่สาเหตุ ทั้งหลายทั้งปวงนั้นมีมากเกินกว่าที่จะสรุปด้วยเหตุผลเดียวได้

เข้าสู่เดือนเมษายน ค.ศ. 1933 กองกำลังหน่วย SA เริ่มงดส่งแก๊สให้กับชาวยิว โดยขณะนั้นได้ออกกฎหมายต่อต้านชาวยิวเพิ่มอีกจำนวนมาก เช่น วันที่ 22 เมษายน ออกกฎหมายให้ชาวยิวจะไม่ได้รับการรักษาจากหมอ ที่ผ่านระบบประกันสังคมต่อไป ต่อมา วันที่ 25 เมษายน กฎหมายก็ไม่ให้เด็กชาวยิวเข้าเรียนโรงเรียนของรัฐบาล วันที่ 2 มิถุนายน หมอและหมอฟันชาวยิวจะถูกห้ามทำงานในระบบประกันสังคม วันที่ 28 กันยายน ห้ามผู้ที่ไม่ใช่ชาวอารยันทำงานราชการ ชาวยิวยุคของอดอฟนั้นถูกห้ามและปราบปรามอย่างหนัก แม้กระทั่งที่นั่งในสวนสาธารณะก็ไม่มีที่สำหรับชาวยิว

วันที่ 26 เมษายน ค.ศ. 1933 อดอฟได้ปฏิรูปกรมตำรวจใหม่ โดยเพิ่มหน่วยงานใหม่ ภายใต้ชื่อว่า เกสตาโป (Gestapo ย่อมาจาก Geheime Staats Polizei) ภายใต้การนำของเฮอร์มันน์ เกอริ่ง ที่เป็นรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย ประจำแคว้นปรัสเซีย ซึ่งเป็นรัฐที่ใหญ่สุดคลอบคลุมพื้นที่ถึง 2 ใน 3 ของประเทศเยอรมัน หน่วยงานนี้จะมีความสัมพันธ์กันอย่างมากกับกองกำลังหน่วย SS และกรมตำรวจของ เฮนริช ฮิมเลอร์ โดยหน่วย เกสตาโป ความจริง

คือหน่วยงานที่คอยกำจัดศัตรูทางการเมืองของอดอฟที่มีทรงประสิทธิภาพมากที่สุด และจะศัตรูของเขาจะไม่มีสิทธิมีเสียงอีกต่อไป หน่วยนี้มีหน้าที่หลัก คือ การสืบความลับส่วนตัวของทุกคนไว้เพื่อทำการแบลคเมล์ โดยเฉพาะ เกอริ่งได้แต่งตั้งให้รูดอฟฟ์ เดลส์ เป็นหัวหน้าหน่วยเกสตาโปคนแรก แม้ว่าเขา จะไม่ใช่สมาชิกพรรคนาซีก็ตาม โดยเดลส์นั้นถือว่า เป็นคนที่จัดการระบบที่ดีมาก เริ่มงานโดยการเก็บงำความลับและทำลายหลักฐานที่ไม่ดีของอดอฟ ส่วนเกอริ่ง จะเป็นคนนำความลับต่างๆ ของผู้นำในพรรคนาซีมาใช้เพื่อทำการดิสเครดิตททางการเมือง ส่วนหน้าที่รองของเกสตาโปคือการกำจัดพวกขอทาน โสเภณี พวกติดยา รักร่วมเพศ และพวกน่ารังเกียจต่างๆ ในเยอรมัน

ไรฮาด์ เฮย์ดริช หัวหน้าเกสตาโป

แต่การทำงานของกองกำลังหน่วย SS ซึ่งควบคุม กรมตำรวจย่อมขัดกับหน่วยเกสตาโปนั้นเอง ทำให้เกิดการกิน แหนงแคลงใจระหว่างฮิมเลอร์กับเกอริ่ง วันที่ 20 เมษายน ค.ศ. 1936 หนึ่งปีของหน่วยเกสตาโปภายใต้การควบคุมของเกอริ่ง จึงได้ยกหน่วยนี้ให้อยู่ภายใต้การตัดสินใจของอดอฟ

ดังนั้นอีก 2 วันต่อมา หน่วยเกสตาโปก็ได้หัวหน้าคนใหม่ เป็นคนหนุ่ม ชื่อไรฮาด์ เฮย์ดริช (Reinhard Heydrich) ขณะที่เกอริ่งนั้นได้ขยับเพิ่มจากการได้คุมหน่วยตำรวจ ไปเป็นการควบคุมทหารแทน

เพราะครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นนักบินรบในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 และอดอฟนั้นมีแผนที่จะขยายกำลังทางทหารเพิ่ม 2-3 ปีต่อมา เด็กหนุ่มอย่าง เฮย์ดริชสามารถแสดงความสามารถระดับอัจฉริยะ คือ สามารถยับยั้งคู่แข่งทั้งทางการเมืองและภายในพรรคได้หมดทุกคน

วันที่ 10 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1936 รัฐสภาก็ได้ออกกฎหมาย เพิ่มอำนาจให้แก่หน่วยเกสตาโปคือ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เกสตาโปจะไม่มีวันขึ้นศาล ความหมายก็คือ หน่วยเกสตาโป อยู่เหนืออำนาจของกฎหมายไปแล้ว และคำมั่นสัญญาที่อดอฟเคยพูดไว้ เขาจะสร้างความยุติธรรมนั้น ความจริงมันคือ ความยุติธรรมที่ขึ้นอยู่กับตัวของอดอฟมากกว่า แต่สิ่งที่น่าแปลกใจคือ หน่วยเกสตาโปนั้น เคยมีจำนวนสูงสุดถึง 40,000 คน ซึ่งถือว่าเป็นองค์การลับที่ใหญ่มาก ทุกๆคนรอบตัว อาจเป็นคนบอกข่าวให้แก่เกสตาโปได้ เช่น แฟนเก่า คนส่งนม คนแก่ เพื่อนร่วมงานหรือแม้แต่เด็กนักเรียน ดังนั้น ช่วงเวลานี้ ประชาชนในเยอรมันไม่มีใครไว้วางใจใครอีกต่อไปในประเทศเยอรมัน

หน่วยเกสตาโปนั้นจะมีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองเบอร์ลิน และมีคุกเฉพาะตัวชื่อ Columbia-Haus ถือที่เป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียง ยุคนั้น การได้ยินเสียงร้องออกมาจากคุกแห่งนี้ถือเป็นเรื่องปกติ การสอบปากคำของหน่วยเกสตาโปจะมีตั้งแต่ การกดหัวในน้ำแข็ง การใช้ไฟช็อตตามร่างกายเช่นเท้า แขน หรือแม้แต่องคชาติ การทุบลูกอัณฑะ การหักแขน หักมือ หรือ การใช้เหล็กร้อนจี้ตามตัวถือว่าเป็นเรื่องปกติของการสอบสวน ของหน่วยงานนี้

ขณะที่กองกำลังหน่วย SS ที่ควบคุมกรมตำรวจก็ขยายตัวอย่างรวดเร็วเหมือนกัน ข้อขัดแย้งระหว่างกองกำลังหน่วย SS และเกสตาโปก็คงมีมาอยู่เรื่อยๆ ช่วงเริ่มสงครามในปี ค.ศ. 1939 เรื่องราวความขัดแย้งต่างๆจึงยุติ เพราะ พรรคนาซีได้จัดองค์กรและระบบราชการใหม่หมด จึงได้นำ กรมตำรวจ และ เกสตาโปไว้เป็นหน่วยงานเดียวกัน ได้ชื่อใหม่ว่า องค์กรพิทักษ์อาณาจักรไรน์ (Reich Main Security Office คำย่อคือ RSHA) ในวันที่ 27 กันยายน ค.ศ. 1939 นั่นเอง แต่ สำหรับคนทั่วไปยังคงเรียกหน่วยงานนี้ว่าเป็นหน่วย SS เหมือนเดิม และถือเป็นหน่วยงานที่อดอฟมักมอบหมายงานสำคัญให้ทำเสมอ โดยจะมีสัญลักษณ์สำคัญคือ เข็มกลัดรูปหัวกระโหลกไขว้บนหน้าอก หลังจากนั้นหน่วยเกสตาโปเริ่มมีหน้าที่ใหม่คือจะออกไปหาข่าวทั่วยุโรป และหน้าที่ที่สำคัญช่วงสงครามคือการกวาดต้อนชาวยิว และเชลยศึก รวมถึงการสังหารหมู่ผู้คนนับล้าน

ปีค.ศ. 1933 จากกรณีเกสตาโปนี่เอง ที่ทำให้มีผู้คนเริ่มเกลียดและหวาดกลัวพรรคนาซี จุดนี้เองถือเป็นการเริ่มต้นของการโฆษณาชวนเชื่ออีกครั้ง คือการสร้างคำขวัญว่า “อาชาญกรรมย่อมทำลายวัฒนธรรม” พรรคนาซีพยายามสร้างแนวคิดการต่อต้านแนวคิด “ที่ไม่ใช่เยอรมัน” โดยเฉพาะแนวคิดของชาวยิว นี่นำไปสู่เหตุการณ์สำคัญ คือ เหตุการณ์การเผาหนังสือ ในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1933 เป็นคืนที่นักเรียน นักศึกษาชาวเยอรมันทั่วกรุงเบอร์ลินที่เคยได้ชื่อว่าเป็น เด็กที่ฉลาดที่สุดในยุโรปยุคนั้น ทำการเผาหนังสือที่ต่อต้านความเป็นเยอรมันทุกชนิด โดยนักเรียนทุกคนพร้อมเพรียงกันโยนหนังสือ เข้าสู่กองไฟและทำความเคารพอดอฟ หนังสือประมาณ 20,000 เล่มที่เผาวันนั้นมีตั้งแต่หนังสือของอัลเบิร์ท ไอนสไตน์, ซิกมันด์ ฟรอยด์

คาร์ล มาร์ก และคนอื่นๆ โฆษกรัฐบาลโจเซฟ กอบเบิลได้ประกาศว่า "ถึงยุคที่ความรู้ของชาวยิวจะจบสิ้นลงแล้ว...เราจะสอนพวกคนหนุ่มเองว่าโลกของความเป็นจริงไม่ใช่แค่ในหนังสือ งานของคนหนุ่มจะต้องกล้าหาญไม่กลัวแม้แต่ความตาย วันนี้ สิ่งที่เป็นความรู้ของ พวกอาชาญกรเดือนพฤศจิกายนกำลังจะโดนเผา และจะเกิดนกฟีนิกซ์ที่กำลังจะเกิดใหม่เพื่อชัยชนะของเยอรมัน.. "

ภาพแสดง เหตุการณ์การเผาหนังสือครั้งใหญ่

การศึกษาของประเทศเยอรมันช่วงนั้น จะเน้นไปที่การศึกษาหาความรู้ด้วยตัวชาวเยอรมันกันเอง โดยหลักการเรียนการสอนจะเน้นไปที่ ความแข็งแกร่ง จิตวิญญาณของชาวเยอรมัน ประเพณีชาวเยอรมัน การทหารและเชื้อชาติ การที่อดอฟเน้นประเพณีและวัฒนธรรม รวมไปถึง

ภาษาโบราณของชาวแซกซอน (เยอรมันเดิม) นี่เอง
นำไปสู่การโดนกล่าวหาว่า อดอฟนั้นฝักใฝ่ไสยศาสตร์
แต่ประเทศเยอรมันยุคของที่มีอดอฟเป็นผู้นำนั้น
ยังคงมีสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆออกสู่สายตาชาวโลกเรื่อยๆ
และมหาวิทยาลัยของประเทศเยอรมันนั้น ยังเป็นสุดยอดทาง
ด้านวิทยาศาสตร์ของยุโรปยุคนั้น โดย นักศึกษาของเยอรมัน
ส่วนใหญ่ยังคงนิยมนาซี โดยจะเห็นเครื่องหมายสวัสติกะบน
แขนเสื้อของนักศึกษาตามเมืองสำคัญๆ ทั่วประเทศ
ทำให้ครูบางคนเบื่อหน่ายกับระบบนี้

ส่วนเรื่องศาสนานั้น แม้ว่าอดอฟ จะไม่มีไม่มีนโยบาย
ที่เป็นปฏิปักษ์กับกลุ่มเคร่งศาสนา แต่ก็เริ่มมีข้อขัดแย้งกันเล็กน้อย
ระหว่างชาวคาทอลิกกับเจ้าหน้าที่รัฐบาล เพราะพวกเด็กๆ ของอดอฟ
ยังคงไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ แต่ใส่ชุดเครื่องแบบทหารภายใต้เสื้อคลุม

วันที่ 17 มิถุนายน ค.ศ.1933
ได้ตั้ง นายชนิกราช (Schirach)
เป็นผู้นำเยาวชนเยอรมัน ชนิกราช
ได้จัดองค์กรใหม่โดยให้เด็กอายุระหว่าง
6 -10 ปี อยู่ภายใต้การดูแลของเด็ก
อายุมากกว่าทั้งหมด และเด็กอายุ
10-14 ปี (Jungvolk) อยู่ภายใต้การ
ดูแลของเยาวชนอายุ 14 -18 ปี
โดยเด็กเหล่านี้จะอยู่ภายใต้
การควบคุมขององค์กรเยาวชน
ฮิตเลอร์ (Hitler Jugend)

เด็กทุกคนต้องเล่นกีฬาและเรียนรู้ลัทธินาซีเป็นหลักใหญ่ และองค์กรสำหรับเด็กหญิง (Bund Deutcher M?del) จะทำหน้าที่คล้ายๆกัน แม้ว่าจะมีเยาวชนบางส่วนไม่เห็นด้วย แต่องค์กรนี้ก็ขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยมีสมาชิกถึงเกือบ 200,000 คน ทำให้เกิดภาวะขาดแคลนผู้นำเยาวชน ดังนั้นอดอฟ ฮิตเลอร์จึงได้ตั้งโรงเรียนฝึกการเป็นผู้นำทั่วประเทศ โดยวิชาหลักๆ ในหลักสูตรนี้คือ ประวัติศาสตร์ และเชื้อชาติเยอรมัน และการทหาร

วันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1934 เกิดเหตุการณ์เรียกว่า ค่ำคืนของอัศวิน ซึ่งนำไปสู่ การปฏิรูปหน่วย SA ครั้งใหญ่เป็นครั้งที่ 2 อย่างที่กล่าวไว้ข้างต้น ที่มาของกองทัพหน่วย SA ส่วนมาก เป็นพวกหนุ่มสาวที่ตกงาน และทหารที่ถูกปลด ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 คนเหล่านี้ แม้ว่าจะมีการปรับปรุงไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่ พวกเขาก็ยังคงไร้ระเบียบ และคอยหาเรื่องชาวบ้านมากกว่า ดังนั้น ประชาชนส่วนมากจึงมักไม่ค่อยชอบพฤติกรรมต่างๆ ของหน่วย SA เช่น การดื่มกิน การเที่ยว การขับรถไปเล่นๆรอบเมืองเล่น รวมถึงการฆ่าผู้บริสุทธิ์นั้น อดอฟจึงต้องการทำการปฏิรูปองค์กร SA อีกครั้งเป็นครั้งที่ 2 โดย เขาได้เรียกประชุมทุกฝ่าย เพื่อทำข้อตกลงใหม่ว่า หน่วย SA จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับ การปกครองประเทศของอดอฟ เพื่อเป็นการลดบทบาทของหน่วย SA แต่หัวหน้าหน่วย SA คือ เออร์ โรฮม เพื่อนเก่าแก่ของอดอฟ ได้ออกมาบอกกับลูกน้องของเขาว่า “ไม่มีอะไรให้ทำต่อไปเหมือนเดิม” และพูดต่อหน้าผู้คนว่า

“ตัวเขาไม่มีวันทำตามข้อตกลงของ อดอฟ คนทรยศ เด็ดขาด ถ้าอดอฟไม่ออกไป พวกเราจะจำกัดเขาออกไปเอง “ ถือเป็นการส่งสัญญาณกลับมาสู่อดอฟ สองเดือนต่อมา อดอฟเรียกประชุมทุกฝ่ายอีกครั้ง อดอฟได้ยกกองกำลังหน่วย SS (Shutzstaffel) ให้อยู่ภายใต้การนำของ เฮนริช ฮิมเลอร์ และวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1934 อดอฟและโรฮมได้เปิดห้องคุยกันตัวต่อตัว 5 ชั่วโมงเต็ม หลังจากคุยกันแล้วโรฮมได้ออกมาประกาศต่อสาธารณชนว่า เขาป่วยและไม่สามารถปฏิบัติงานได้ จึงขอลาออกจากตำแหน่ง ในเดือนหน้าที่จะถึงนี้คือ เดือนกรกฎาคม ดูเหมือนเหตุการณ์จะไม่มีอะไรร้ายแรง แต่ก่อนที่โรฮมจะลาออกนั้น ได้มีการงัดข้อกันเองอีกครั้ง เหตุการณ์เริ่มตั้งแต่วันที่ 25 มิถุนายน ฮิมเลอร์ได้ทำข้อตกลงกับนายพลในกองทัพ ว่าจะกักกองทหารไว้ภายในกองทัพของตัวเอง เพื่อให้กองกำลังหน่วย SS ได้ต่อสู้กับกองกำลังหน่วย SA ของโรฮมได้เต็มที่

วันที่ 28 มิถุนายน อดอฟ เกอริ่ง และกอบเบิลอยู่ในงานเลี้ยง ได้รับโทรศัพท์ว่า กองกำลังของโรฮมกำลังก่อการปฏิวัติ ซึ่งได้รับการสนับสนุน จากพวกหัวอนุรักษ์นิยมเก่าที่ไม่สนใจลัทธินาซี วันที่ 29 มิถุนายน อดอฟได้ออกเดินทางไปเมืองมิวนิก รุ่งขึ้นวันที่ 30 เขาวิ่งเข้าไปในโรงแรมแล้วจับกุมหัวหน้ากองกำลังหน่วย SA คือ โรฮม และคนระดับแกนนำของหน่วย SA หลายคนที่เมือง มิวนิก แม้ว่าโรงแรมจะถูกควบคุมสถานการณ์จากภายนอกโดยกองกำลังหน่วย SS แล้วก็ตาม ต่อมาเขาได้ส่งโรฮมเข้าคุกใกล้เมืองมิวนิกนั่นเอง อดอฟให้เกียรติโรฮมได้พูดกับโรฮมว่า “เพื่อนเกลอ นายจะไม่มีทางโดนหน่วย SS ยิงเด็ดขาด” แล้วโยนปืนให้กับโรฮมเพื่อยิงตัวตาย แต่โรฮมกลับประกาศว่า

“ถ้าอดอฟต้องการชีวิตเพื่อนเก่าคนนี้ ก็ให้อดอฟเป็นคนยิงเขาเอง” หลังจาก อดอฟได้ยินดังนั้นเขาได้สั่งให้กองกำลังหน่วย SS ยิงโรฮมเสียชีวิตในคุกนั่นเอง และถือเป็นการสิ้นสุดกองกำลังหน่วย SA ที่ช่วยสร้างฐานอำนาจให้กับอดอฟตั้งแต่เริ่มแรก

ช่วงไม่กี่วันต่อมา ตำรวจและกองกำลังหน่วย SS ได้ตามล่าบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ทั้งหมด โดยเฉพาะ ศัตรูทางการเมืองทั้งหลาย ไล่ตั้งแต่ กุสตาฟ ฟอน คาร์น ซึ่งเป็นฝ่ายตรงข้ามกับอดอฟตั้งแต่ เหตุการณ์ที่ประชุมโรงเบียร์ ในปีค.ศ. 1923 เขาถูกยิงเสียชีวิตในแคมป์กักกัน เดาเชาว ขณะที่เบอร์นาร์ด สแตมปเฟิล ผู้รู้จักอดอฟเป็นอย่างดี และพยายามเปิดโปงบางเรื่อง ที่เขารู้เรื่องถูกยิงเสียชีวิต เคิร์ท ฟอน สไลเซอร์ อดีตรัฐมนตรีหลายกระทรวง เป็นทั้งคนช่วยดึงอดอฟขึ้นสู่อำนาจ และเคยแบล็กเมล์อดอฟ ก็ถูกยิงขณะเดินกับภรรยา รวมถึง ผู้นำศาสนาคาทอลิกในเยอรมัน ก็เสียชีวิตอย่างมีปริศนา เหตุการณ์นองเลือดทั้งหมดสิ้นสุดลงในวันที่ 2 กรกฎาคม ค.ศ. 1934 โดยคาดการณ์ว่า มีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์นี้ประมาณ 200-250 คน ขณะที่อดอฟออกมาประกาศว่า มีผู้เสียชีวิตที่ถูกยิงโดยฆาตกร 74 คน โดยเขาได้ประกาศอย่างท้าทายว่า “มันไม่ใช่ความลับ ที่การปฏิรูปการเมืองจะต้องเสียเลือดเนื้อบ้าง และ เราจะเรียกเหตุการณ์นี้ว่า ค่ำคืนแห่งอัศวิน”

เหตุการณ์เหล่านี้บ่งชี้อย่างชัดเจนว่า ตอนนี้ อดอฟอยู่เหนือกฎหมายของเยอรมันแล้ว

อาณาจักรไรน์ที่ 3 กับอดอฟ ฮิตเลอร์

วันที่ 30 พฤศจิกายน ค.ศ. 1933 ประธานธิบอดี พอล ฟอน ฮินเดนเบิร์ก แสดงถึงการเริ่มเปลี่ยนใจแล้ว เพราะในตอนแรกนั้น เขาปรามาสอดอฟว่า แนวคิดของอดอฟนั้นไม่สามารถ แก้ปัญหาระบบเศรษฐกิจของชาติได้ แต่วันนั้นเองซึ่งเป็นวันครบรอบ 10 ปีที่เยอรมันประกาศยอมแพ้สงครามอย่างไม่มีเงื่อนไขว่า "ประชาชนทุกท่าน นอกจากสนับสนุนผมแล้ว กรุณาช่วยสนับสนุนอาณาจักรไรน์และนายกรัฐมนตรี(อดอฟ ฮิตเลอร์)ด้วย เพื่อเกียรติยศ สิทธิและความสงบสุขของชาติเยอรมัน"

ตอนนี้ ประธานาธิบดีเยอรมัน พอล ฟอน ฮินเดนเบิร์ก ขณะนั้นอายุถึง 87 ปี เขาแก่มากแล้วและใกล้เสียชีวิตเต็มที แต่การใกล้เสียชีวิตของประธานาธิบอดีก็นำความวุ่นวายมากมายมาสู่อดอฟอย่างมาก เพราะมันทำให้เขาตัดสินใจ ไม่ควรขึ้นเป็นประธานาธิบดีของประเทศ แต่ควรเป็นผู้นำสูงสุด (Fuhrer) ที่รวมอำนาจทุกอย่างไว้แทน นั่นคือ เป็นทั้งประธานธิบดี และนายกรัฐมนตรีไปพร้อมๆกัน แต่ก็ยังมี พวกหัวเก่าที่เป็นพวกราชวงศ์ ที่คอยคัดค้านและคานอำนาจของอดอฟ โดยเฉพาะรองประธานธิบดี ปาเปน ถึงกับพยายามร่างกฎหมายใหม่สำหรับ การฟื้นฟูราชวงค์ไกเซอร์ เพื่อสกัดกั้นอำนาจของอดอฟ ช่วงนั้น อดอฟยุ่งมากเพราะนอกจาก จะต้องจัดการเรื่องวุ่นวายของกองกำลังหน่วย SA ของโรฮมแล้ว อีกด้านหนึ่งเขายังต้องต่อสู้กับรองประธานธิบดี ปาเปน อีกด้วย

และแล้ว เวลา 9.00 นาฬิกา วันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ.1934 หลังการเสียชีวิตของ ประธานาธิบอดีฮินเดนบูรก์ ภายใน 3 ชั่วโมง

พรรคนาซี ก็ออกมาประกาศกฎหมายครอบคลุมย้อนหลังไปวันที่ 1 สิงหาคม ดังนี้ รัฐบาลแห่งอาณาจักรไรน์ ได้ประกาศกฎหมาย 2 ข้อคือ 1. ประธานาธิบอดีแห่งอาณาจักรไรน์ คือ ผู้บริหารประเทศและถ้าไม่สามารถบริหารประเทศได้ จะถูกโอนไปสู่นายกรัฐมนตรีซึ่งคือ อดอฟ ฮิตเลอร์ จะถูกรับเลือกเป็นโดยหน้าที่ 2. กฎหมายฉบับนี้มีผลเมื่อ ประธานาธิบดีฟอน ฮินเดนบูรก์เสียชีวิต

กฎหมายฉบับนี้ออกมา โดยใช้เทคนิกทางกฎหมาย ดังนั้น ถือเป็นความไม่ชอบธรรมของอดอฟที่จะเป็นผู้นำสูงสุดของประเทศ ดังนั้น พรรคนาซีก็ยังเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เลือกอีกครั้ง ในวันที่ 19 สิงหาคม ผลปรากฏว่า คนที่ลงทะเบียนประมาณ 95 %ของคนที่สิทธิ เลือกให้ อดอฟเป็นผู้นำสูงสุดถึง 90 % ดังนั้น ตอนนี้ อดอฟมีอำนาจสูงสุดโดยสมบูรณ์ แบบจากทั้งเสียงประชาชน และความถูกต้องทางกฎหมาย ประชาชนออกมาร้องรำทำเพลง กันตามท้องถนน แสดงความยินดีกับผู้นำประเทศคนใหม่ ทหารออกมาตบเท้าเดินพาเรดไปทั่วเมือง นักข่าวสหรัฐอเมริกาได้อธิบายประเทศเยอรมันตอนนั้นว่า “เขาแปลกใจมากที่ประชาชนไม่เพียงแต่ชื่นชอบอดอฟเท่านั้น แต่ถึงขั้นบ้าคลั่งกับผู้นำสูงสุดคนนี้เลยทีเดียว”

จากคนไม่มีที่ซุกหัวนอน 13 ปีผ่านไป
บุคคลผู้นี้กลับกลายเป็นผู้นำสูงสุดของประเทศมหาอำนาจแห่งยุโรป
และกำลังนำความวุ่นวายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุโรปมา
เมฆกำลังก่อตัวตั้งท่าทมึน แต่ทุกคนในชาติกลับไม่รู้สึกใดๆ

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ภาค 5

การพัฒนาประเทศของฮิตเลอร์

ย้อนกลับไปหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ข้อตกลงสนธิสัญญาแวร์ซาย์ แทบจะทำให้ประเทศเยอรมันต้องล้มละลาย เพราะนอกจากต้อง จ่ายค่าปฏิกรรมสงครามแก่ประเทศผู้ชนะสงครามแล้ว อุตสาหกรรม สำคัญๆต่างๆ ของเยอรมันถูกยึดโดยทหารจากฝรั่งเศสและอังกฤษอีกด้วย ช่วงเดือนมกราคม ค.ศ. 1921 รัฐบาลเยอรมัน หมดหนทางในการหาเงิน มาจ่ายเงินค่าปฏิกรรมสงครามที่ต้องจ่ายทุกปี ปีละ 132,000 ล้านมาร์ก ครั้งนั้นทำให้ฝรั่งเศสและเบลเยี่ยมยึดเทือกเขารูห์
เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้อดอฟ ฮิตเลอร์ ทนไม่ไหว ต้องการที่จะฉีก สัญญาแวร์ซาย์ เขาจึงก่อการปฏิวัติที่ห้องประชุมโรงเบียร์ แต่ถูกจับเข้าคุกเสียก่อน แต่รัฐบาลเยอรมัน ยังคงสัญญา กับกองกำลังพันธมิตรว่าจะพยายามหาเงินมาจ่ายคืนต่อไป ตอนนั้น ประชาชนชาวเยอรมันกำลังสิ้นหวัง ไม่มีแม้แต่ขนมปังเพื่อประทังความหิว ระบบเศรษฐกิจฝืดเคืองมาก

การฟื้นอุตสาหกรรมเยอรมันหลังสงครามโลกครั้งที่ 1

ปี ค.ศ. 1922 – 1924 ก่อนที่ อดอฟจะครองอำนาจ นโยบายเศรษฐกิจของเยอรมันส่วนมาก เน้นไปในการหาเงินมาใช้หนี้ ปฏิกรรมสงคราม และลดปัญหาการว่างงาน โดยเดือนมกราคม ค.ศ.1924 รัฐบาลเยอรมันเริ่มไม่สามารถหาเงินมาจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามได้ จึงต้องหาทางออกด้วยการยื่นขอกู้ยืมเงินจากรัฐบาลฝรั่งเศสและอังกฤษ แต่รัฐบาลฝรั่งเศสไม่ยอมให้กู้ ส่วน

รัฐบาลอังกฤษต้องการให้เยอรมันรับข้อเสนอในการผูกมัดเพิ่มขึ้นอีก ทำให้รัฐบาลเยอรมันต้องหันไปขอความช่วยเหลือรัฐบาลสหรัฐอเมริกา โดยร่วมมือกันร่างแผนช่วยเหลือทางการเงินกับนักการธนาคารสหรัฐชื่อ ชาร์ลี จี ดาวส์ ซึ่งขณะนั้น เขานั่งตำแหน่งประธานประชุมวางแผน ของกองกำลังพันธมิตร โดยแผนฟื้นฟูนั้นมีชื่อย่อว่า “แผนของดาวส์” เริ่มแรกคือแต่งตั้ง บริษัท เจพี มอร์แกน เป็นที่ปรึกษาเพื่อวางแผน ให้เยอรมันสามารถจ่ายเงินค่าปฏิกรรมสงครามต่อไปได้ และสร้างค่าเงินไรน์มาร์กให้มีเสถียรภาพแข็งแกร่งมากขึ้น รัฐบาลเยอรมันต้องกู้เงินจากรัฐบาลสหรัฐ 800 ล้านมาร์ก และเพิ่มการลงทุนจากนักลงทุนสหรัฐ โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมเคมี และเหล็กกล้า นอกจากนี้ ยังแนะนำให้หลายบริษัทในเยอรมัน ต้องรวมตัวกันเพื่อความแข็งแกร่ง ซึ่งจะทำให้ระบบเศรษฐกิจ เยอรมันเข้มแข็งขึ้น

เริ่มจาก การรวมตัวกันของบริษัทเคมีของเยอรมันเอง รวมตัวกันเป็น อาณาจักรบริษัท I.G Ferben ซึ่งรวมกิจการจากบริษัทเคมีต่างๆ ในเยอรมันเข้าด้วยกัน ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1925 ได้แก่ Badische Anilin, Bayer, Agfa, Horchst, Weiler-ter-Meer และ Griesheum-Elecktron อาณาจักรนี้ ได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากสหรัฐ เพราะมีนักลงทุนจากสหรัฐเข้าถือหุ้นด้วย รวมถึงยังได้ร่วมมือทาง เทคโนโลย จากบริษัท Standard Oil ที่นิวเจอซี่ อีกด้วย โดยทำการผลิตตั้งแต่ ยาง น้ำยาเคมี และไฟฟ้า ช่วงปี ค.ศ.1925-1927 ประเทศเยอรมันได้แหล่งเงินทุนจากประเทศสหรัฐสูงถึง 30 ล้านเหรียญ และบริษัท Ferben ก็กลายเป็นบริษัทเคมีที่ใหญ่ที่สุดในโลก

บริษัทนี้เอง หลังจากอดอฟได้เป็นผู้นำสูงสุดแล้ว ได้ใช้

แรงงานหลักจากสถานกักกัน เอาซวิก แต่ช่วงปี ค.ศ. 1934-5 รัฐมนตรีกระทรวงสงครามและเศรษฐกิจเริ่มเข้าไปมีบทบาทกับบริษัทนี้ โดยวางแผนให้เปลี่ยนระบบการผลิตเป็นการผลิตเพื่อการทหาร สินค้าที่ผลิต 43 สินค้าหลัก เป็นสินค้าที่เกี่ยวกับการทหารถึง 28 สินค้า โดยเฉพาะกรดซัลฟูริก ผงดินปืน ระเบิด และแมกนีเซี่ยม ช่วงปี ค.ศ. 1939 เจ้าชายเบอร์นาร์ดจากฮอลแลนด์ก็เข้าร่วมถือหุ้นด้วยแต่ 18 เดือนต่อมา กองกำลังหน่วย SS ก็เข้าควบคุมบริษัทเคมีแห่งนี้ และเริ่มค้นคว้าวิจัยแก๊ส Zyklon B ที่ใช้สังหารโหดมนุษย์ในค่ายกักกันต่างๆทั่วยุโรปด้วย

โรงงานของฟอร์ด ความจริงต้องถือว่า เฮนรี่ ฟอร์ด เป็นนักลงทุนที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เพราะหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ฟอร์ดได้ขยายโรงงานจากประเทศสหรัฐไปยัง อังกฤษ เยอรมัน รวมถึงรัสเซีย ประเทศคอมมิวนิสต์อีกด้วย ครั้งแรกนั้นตั้งโรงงานปี ค.ศ. 1925 แต่หลังจาก พรรคนาซีเข้าสนับสนุนจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็น Ford-werke ในปี ค.ศ. 1939 ก็ตั้งโรงงานใหม่ที่ เมืองโคโลจน์ ความจริงนั้น ด้านเทคโนโลยีเครื่องจักรกลนั้น ประเทศเยอรมันไม่แพ้ใคร เพราะมีทั้ง BMW Mercedes-Benz รวมถึงบริษัท August Horch (ตอนหลังเปลี่ยนเป็น Audi) แต่ตอนนั้นฟอร์ด เป็นรายแรกของโลก ที่สามารถลดต้นทุนการผลิตรถยนต์ลงได้สำเร็จ จาก ฟอร์ด โมเดลที ทำให้ทุกคน ในประเทศสหรัฐอเมริกาสามารถมีรถยนต์ขับเองได้ เพราะเทคโนโลยีการผลิตแบบสายการผลิต การประหยัดต่อขนาด และระบบการจัดการการผลิตเหล่านี้เองทำให้อุตสาหกรรมการผลิตสินค้าของเยอรมันเป็นไปอย่างรวดเร็ว และมีราคาถูกลง ฟอร์ด นั้นถือว่าเป็นคนสนับสนุนพรรคนาซีอย่างจริงจังคนหนึ่ง เนื่องมาจากช่วงสงครามโลก เขาได้บังคับแรงงานราคาถูกจากสถานกักกันนักโทษ Buchenwald และยังผลิตรถยนต์ทางทหารให้กับทหารเยอรมัน

แต่ฟอร์ดก็ถือได้ว่าเป็นนกสองหัว นั่นคือ เขาก็ตั้งโรงงานที่อังกฤษ และผลิตรถยนต์เพื่อทหารอังกฤษ ด้วยเช่นกัน

ช่วงนั้น เยอรมันกำลังเป็นสวรรค์ ให้ธนาคารต่างประเทศเฉือนทั้งค่าคอมมิชชั่นและค่าธรรมเนียมต่างๆ แต่ข้อดีคือ ระบบเศรษฐกิจของเยอรมันก็ฟื้นตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว คนว่างงานน้อยลง ค่าเงินมาร์กของเยอรมันมีเสถียรภาพมากขึ้น แต่ปีค.ศ. 1928 การผลิตของนักลงทุนสหรัฐเริ่มผลิต มากเกินความต้องการบริโภคของเยอรมันเอง จึงได้มีการวางแผนทางเศรษฐกิจจากสหรัฐเพิ่มขึ้นอีกเรียกว่า “แผนของยังส์” เพราะต้องการผลักดันสินค้าสหรัฐภายในประเทศเยอรมันเพื่อการส่งออก ดังนั้น จึงได้เปลี่ยนระบบการจ่ายคืนค่าปฏิกรรมสงคราม จากระบบเดิมที่จ่ายคืนด้วยเงิน เป็นการจ่ายคืนด้วยสินค้าแทนแก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส และเบลเยี่ยมแทน

และวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1929 กลับเกิดเหตุการณ์เศรษฐกิจโลกล่มสลายจากตลาดหุ้นวอลล์สตรีท ที่นิวยอร์ก บริษัทห้างร้านในสหรัฐปิดกิจการ คนว่างงานจำนวนมาก ทำให้ระบบเศรษฐกิจโลกตกต่ำไปด้วย เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1932 ประชาชนเยอรมันว่างงานถึง 6 ล้านคน เหตุการณ์นี้เอง ที่ทำให้เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1932 พรรคนาซีได้รับความนิยมเพิ่มเป็น 40% จากนโยบายชาตินิยม

แต่บทสรุปเศรษฐกิจ ภายใต้การวางแผนช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา คือช่วงปี ค.ศ. 1924 –1931 คือ เป็นช่วงที่รัฐบาลเยอรมันสามารถหาเงินมาจ่ายค่าปฏิรรมสงครามได้ถึง 86 พันล้านมาร์ก แต่ขณะเดียวกัน หนี้สินของรัฐบาลเยอรมันต่อสหรัฐกลับพุ่งขึ้นสูงถึง 138 พันล้านมาร์ก

เพราะรัฐบาลเยอรมันออกพันธบัตรรัฐบาลที่วอลล์สตรีท รวมถึงบริษัทใหญ่ๆ ของเยอรมันนั้นก็เป็นของนักลงทุนประเทศสหรัฐเกือบหมดแล้ว เช่น A.E.G (Gereral Electric) Verrinigte Stahlwerks (United Steelworks) และ American I.G. Chemical และตอนนี้ตัวเลขคนว่างงานพุ่งไปถึงล้านคนแล้ว และจะเพิ่มไม่หยุด ตอนนี้คะแนนเสียงความนิยมของพรรคนาซีพุ่งขึ้นเกินกว่า 40 % แล้ว

ปีถัดมา ถือเป็นที่สุดของประเทศเยอรมัน เพราะเยอรมันเกิดการล่มสลายทางการเงินครั้งใหญ่อีกครั้ง ธนาคารของประเทศเยอรมันจำนวนมากต้องปิดกิจการ และถัดมา ธนาคารส่วนมาก ในประเทศออสเตรีย ก็ล้มละลายตามเยอรมันไปด้วย ประเทศเยอรมันต้องกลับไปออกนอกระบบเงินตราแบบมาตรฐานทองคำอีกครั้ง หลังจากที่ค.ศ. 1924 เยอรมันได้กลับไปใช้นโยบายการเงินแบบมาตราฐานทองคำ โดยประเทศที่ถือทองคำมากที่สุดในโลกตอนนั้นคือสหรัฐอเมริกาและฝรั่งเศสถือถึง 40 % ของทองคำทั่วโลก ถัดจากเยอรมันก็เป็นประเทศอังกฤษและญี่ปุ่นที่ทยอยออกจากระบบมาตรฐานทองคำในปีเดียวกัน ตอนนี้ เศรษฐกิจโลกกำลังย่ำแย่อย่างต่อเนื่อง แต่ระบบเศรษฐกิจ เยอรมันกำลังหายนะมากกว่า

กันยายน ค.ศ.1930 พรรคนาซีเริ่มหาเสียงกับประชาชน โดยสัญญากับประชาชนชนบทว่า เขาจะตัดภาษีสำหรับชาวนาออก และป้องกันราคาอาหารที่จะเพิ่มขึ้นจากภาวะเงินเฟ้อ อดอฟยังสัญญาเรื่องการกระจายรายได้ที่เป็นธรรมอีกด้วย

ความจริงแล้วการที่กระแสคอมมิวนิสต์กำลังเฟื่องฟูนั้น ทำให้บริษัทสหรัฐเหล่านี้

กลัวว่าโรงงานของเขาถูกยึดกิจการจากพรรคคอมมิวนิสต์ ดังนั้น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1925 German General Electric (A.E.G) ซึ่งถือหุ้นโดย US General Electric ถึง 25-30 % นั้นได้บริจาคเงินสนับสนุน อดอฟ ถึง 60,000 ไรน์มาร์ก และยังการบริจาคเงินผ่านบริษัทลูกคือ Siemens อีกด้วย (แต่เนื่องจากบริษัทลูกนี้ ไม่ได้อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ วอลล์สตรีท ทำให้ไม่มีหลักฐานในการบริจาคเงิน) แต่บริษัท Osrams ก็มีหลักฐานว่า บริจาคเงินจำนวนมากให้แก่อดอฟ พวกอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าเหล่านี้ ในช่วงสงครามยังช่วยกันสร้าง ทังสเตนคาร์ไบด์แก่ทหารเยอรมันอีกด้วย ส่วนอาณาจักร Farben ซึ่งมีคณะกรรมการชาวสหรัฐอเมริกานั้น ได้บริจาคเงินแก่ ฮูสส์ เฉพาะการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1933 ถึง 400,000 ไรน์มาร์ก ส่วน Stadard Oil ของตระกูล ร็อกกี้เฟลเลอร์ นั้นก็บริจาคเงินให้กับพรรคนาซีผ่าน เฮนริช ฮิมเมอร์ หัวหน้ากองกำลัง SS ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1933-1944 ก่อนสงครามเลิกปีเดียว นอกจากนี้ ยังช่วยเยอรมันผลิตน้ำมันสังเคราะห์พิเศษให้แก่กองทัพเยอรมันด้วย และยังช่วยผลิตยางสังเคราะห์แก่อุตสาหกรรมของเยอรมันต่างๆ อีกด้วย ในตอนหลังนั้น บริษัท Standard Oil แห่งนิวเจอร์ซี่นี้ ยังได้ร่วมมือกับ General Motor เพื่อผลิต อีเทอนอล ให้กับอุตสาหกรรมเคมี ีต่างๆของประเทศเยอรมันเพิ่มอีกด้วย

การกู้ซากเศรษฐกิจของประเทศเยอรมันของอดอฟ ฮิตเลอร์

ปี ค.ศ. 1932 ถือเป็นจุดต่ำสุดของเศรษฐกิจเยอรมัน ช่วงนั้น จำนวนคนว่างงานสูงถึง 7 ล้านคน ปีถัดมา อดอฟ ฮิตเลอร์ ได้รับการรับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศ เขาได้แต่งตั้ง ดร. ฮจาลมาร์ ซากก์ (Dr. Hjalmar Schaact) เป็นรัฐมนตรีควบคุม ระบบเศรษฐกิจทั้งหมด

อดอฟนั้นเชื่อในแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์ชาวเยอรมันชื่อ เฟรด ริช ลิสต์ (Fired Rish List) ที่เน้นการปิดประเทศ และวางแผนการผลิต เพื่อบริโภคเองในประเทศก่อน เมื่อสามารถผลิตเกินความต้องการแล้ว จึงค่อยเปิดประเทศ อดอฟเริ่มวางแผนว่า อาณาจักรไรน์ที่ 3 ของเขาจะไม่มีเงินซักไรน์มาร์กเดียวหลุดออกนอกอาณาจักร โดยเริ่มจาก การวางแผนการลดการนำเข้าสินค้าทุกชนิด โดยจะเดินควบคู่กับ นโยบายชาตินิยมของพรรคนาซี อุตสาหกรรมสำคัญๆของประเทศ แม้ว่าจะเป็นของเอกชนจะถูกวางแผนการผลิต และการตั้งราคา จากภาครัฐเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายหลัก ส่วนกำไรยังคงเป็นของเอกชน และกำหนดให้รัฐมีอำนาจในการจัดการกับแรงงานได้ทุกรูปแบบ ยกเลิกระบบสหภาพแรงงานทั่วประเทศ

การวางแผนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมของอดอฟนั้น จะเริ่มตั้งแต่รวบรวมข้อมูลทางสถิติทุกอย่าง โดยเฉพาะข้อมูลสำคัญๆ การผลิตในอดีต ทั้งอุตสาหกรรมต้นน้ำอย่างวัตถุดิบต่างๆ รวมไปถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำอย่างสินค้าขั้นสุดท้าย ต่อมาพรรคนาซีของเขาจะวางแผนการผลิต ทั้งปริมาณ, คุณภาพและราคา เพื่อให้อุปสงค์และอุปทานเท่ากันตลอด จากนั้นจะส่งคำสั่งการผลิตไปยังโรงงานเอกชนทั่วไปประเทศ สุดท้ายจะเป็นการตรวจสอบ และเข้าแทรกแซงในอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อประเทศ

การพัฒนาประเทศของอดอฟ ยังให้ภาครัฐเริ่มใช้จ่ายเงินมากขึ้น ในโครงการขนาดใหญ่ โดยการอัดฉีดภาครัฐ ของอดอฟนั้นเลียนแบบ การแก้ปัญหาเศรษฐกิจของสหรัฐจากคำแนะนำของจอห์น เมยนายด์ เคนส์ แต่อดอฟมีวิสัยทัศน์ที่ยอดเยี่ยมกว่า

มันทำให้อัตราการว่างงานลดลงอย่างมาก นี่เป็นส่วนหนึ่งของโครงการในการพัฒนาประเทศของอดอฟ ฮิตเลอร์

โครงการสภาวางแผนแห่งชาติ (Rigional Planing Board)

โดยสภานี้จะเป็นที่รวบรวมผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และนักวิทยาศาสตร์ทุกสาขาเพื่อประชุมที่ปรึกษารัฐมนตรีต่างๆโดยเฉพาะด้านการเมือง การศึกษา เศรษฐกิจ และต่างประเทศ โดยในที่ประชุมจะมีการประชุมการวางแผนร่วมกันเพื่อให้นโยบายต่างๆของประเทศเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

โครงการทางด่วนเชื่อมเครือข่าย (Autobahn)

อดอฟเริ่มโครงการนี้ จุดประสงค์หลักคือการสร้างงานแก่ชาวเยอรมัน โดยเริ่มต้นสร้างในปี ค.ศ. 1933 ซึ่งเป็นทางด่วนที่เชื่อมเครือข่ายไปทั่วเยอรมัน ถือเป็นถนนที่เป็นสุดยอดของวิศวกรรมโยธายุคนั้น คือ มีความแข็งแกร่ง ไม่มีหลุมบ่อ พื้นผิวเรียบตลอดทาง ทางโค้งที่ไม่มีการหักมุม และอื่นๆ ทำให้ Autobahn เป็นทางด่วนที่ไม่มีการจำกัดความเร็วตลอดเส้นทาง ปี ค.ศ. 1938 เครือข่ายยาวถึง 2,000 กิโลเมตร แต่ในปัจจุบันนี้ ถนนเครือข่ายนี้ยาว 10,000 กว่ากิโลเมตรทั่วประเทศเยอรมัน

โครงการรถเพื่อประชาชน (Volkswagen)

หลังจากเริ่มโครงการทางด่วน Autobahn แล้ว แต่ถนนว่างเปล่าไม่มีรถมาวิ่ง เนื่องจาก รถยนต์ในยุคนั้น ยังเป็น

สิ่งที่มีราคาแพงและเป็นของคนระดับสูงเท่านั้น ตอนนั้น อดอฟ เห็นการประสบควาสำเร็จจาก รถฟอร์ดโมเดล ที ของสหรัฐ นั่นคือ การสร้างรถยนต์บนสายพานการผลิต และเน้นการประหยัดต่อขนาด

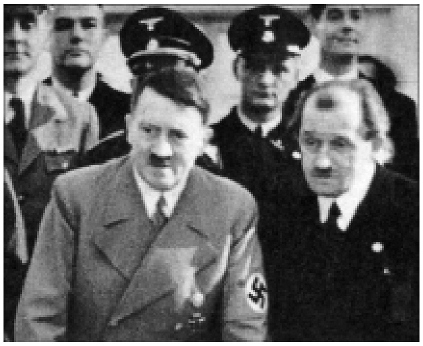

ดังนั้นเมษายน ปีค.ศ. 1934 อดอฟ ฮิตเลอร์ ได้เริ่ม โครงการ รถเพื่อประชาชน (Volkswagen) โดย อดอฟกำหนดให้ยอด วิศวกรรม ยานยนต์อย่าง เฟอร์ดินานด์ ปอร์เช่ (Ferdinand Porsche) เท่านั้น ที่จะต้องเป็นหัวหน้าโครงการ ภายใต้การออกแบบรถนั้น อดอฟตั้งปัญหาไว้สุดหินที่สุด คือ “รถที่จะทำการผลิตต้อง สามารถวิ่งได้ที่ความเร็ว 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง บริโภคน้ำมันเพียง 7 ลิตรต่อ 100 กิโลเมตร เพื่อลดการนำเข้าน้ำมันจากต่างประเทศด้วย สามารถบรรทุกผู้ใหญ่ 2 คนและเด็ก 3 คน และเครื่องยนต์ ต้องระบายด้วยอากาศ” รถคันนี้ได้รับความช่วยเหลือ จากสุดยอด วิศวกรรมยานยนต์ ทั่วประเทศเยอรมัน รวมถึงยังได้บริษัท Mercedes Benz มาช่วยปรึกษาและผลิตอะไหล่บางอย่างให้อีกด้วย

เข้าสู่ปี ค.ศ. 1938 หลังจากรถต้นแบบเสร็จสิ้น อดอฟ

ได้ตั้งโรงงานไว้ใกล้ท่าเรือเพื่อเน้นการส่งออก อดอฟ
ได้ตั้งชื่อรถให้อย่างเป็นทางการคือ KdF-Wagen โดยที่ KdF มาจาก Kraft durch Freude (แข็งแกร่งและสนุก) หรือชื่อเล่นคือ Kufer (เต่าทอง) และโรงงานชื่อ Stadt des KdF-Wagens (เมืองแห่งรถที่แข็งแกร่งและสนุก)

ในที่สุด ปี ค.ศ.1939 รถคันแรกก็ออกขายแก่ประชาชน และมันมีสีเดียวเหมือนกันรถของฟอร์ดเพื่อลดต้นทุนการผลิตในตอนแรก หลังจากนั้นเยอรมันเข้าสู่สงคราม ได้เปลี่ยนโครงสร้างของรถเพื่อจุดประสงค์ทางทหาร ช่วงสงครามใกล้จบ ปี ค.ศ. 1944 เฟอร์ดินานด์ ปอร์เช่ได้หลบหนีไปประเทศออสเตรีย แต่ได้ถูกทหารฝรั่งเศส ซึ่งได้สิทธิครอบครองดินแดนเยอรมันส่วนที่เป็นบ้านเกิดของปอร์เช่ เขาถูกทหารฝรั่งเศสรีดความลับเรื่องการออกแบบทั้งรถถัง และรถ Volkswagenn ลูกสาวเขาชื่อ Louise Piech ติดคุก 6 เดือน ในขณะที่ตัวเขา ลูกชายเขาที่ชื่อ เฟอรรี่ ปอร์เช่และลูกเขยติดคุกถึง ปี ค.ศ. 1947 หลังจากนั้นเขาร่วมมือกับลูกชายตั้งโรงงานผลิตรถยนต์ชื่อ ปอร์เช่ (Porsche) ปี ค.ศ. 1945 โรงงานผลิตรถยนต์ Volkswagen ถูกทหารอังกฤษยึด ถือเป็นส่วนหนึ่งของการจ่ายค่า ปฏิกรรมสงครามต่อประเทศอังกฤษ ยอดขายรถรุ่นนี้ถึงปี ค.ศ. 1985 มียอดขายจากโรงงานทั่วโลกถึง 2 ล้านคัน

โอลิมปิกครั้งที่ 11 ที่เบอร์ลิน ค.ศ. 1936

โครงการเป็นเจ้าภาพโอลิมปิกนั้น เริ่มตั้งแต่เดือนเมษายน ค.ศ. 1931 สมัยที่อดอฟยังไม่มีอำนาจอะไร และเป็นยุคที่ประเทศเยอรมันนั้นตกต่ำถึงขีดสุด แต่รัฐบาลสมัยนั้น

ยังรับที่จะจัดเป็นเจ้าภาพครั้งนี้ แต่สภาพเศรษฐกิจของเยอรมันในปี ค.ศ. 1936 นั้นเริ่มดีขึ้นอย่างมาก หลังจากอดอฟได้เข้ามาพัฒนาประเทศในหลายด้าน ดังนั้นโอลิมปิกครั้งนี้ อดอฟ และกอบเบิลวางแผนให้เป็นการประชาสัมพันธ์ประเทศเยอรมันใหม่ของเขาสู่สายตาชาวโลก และต้องการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มระดับเศรษฐกิจที่เป็นอยู่อีกด้วย

อดอฟนั้นใช้เงินถึง 42 ล้านไรน์มาร์ก ในการสร้างสปอร์ตคอมเพล็กที่เมืองเบอร์ลินที่มีที่นั่งชมถึง 110,000 ที่นั่ง และภายในสนามกีฬาขนาดยักษ์แห่งนี้จะมี สนามกีฬาในร่ม ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของโลก แต่ก็เกิดปัญหาเล็กน้อย นั่นคือ ปัญหาเกี่ยวกับเชื้อชาติ เพราะเยอรมันนั้นโดนหลายประเทศประนาม เรื่องการกีดกันเชื้อชาติยิวและยิปซีเร่ร่อน ทำให้ หลายๆประเทศนั้น ประท้วงโดยไม่ยอมส่งนักกีฬาเข้าร่วม

แม้ว่าเยอรมันจะประกาศว่ากีฬาจะไม่แยกเชื้อชาติก็ตาม โอลิมปิกครั้งนี้ เยอรมัน ยังยินดีต้อนรับชาวยิวจากทุกประเทศ ทางการเยอรมันต้องบังคับให้ร้านอาหาร โรงแรม และร้านค้าต่างๆ ให้ปลดป้าย “ไม่ต้อนรับชาวยิว” ออก อย่างไรก็ดี โอลิมปิกครั้งนี้ถือได้ว่ามีประเทศเข้าร่วมมากที่สุดคือ 51 ประเทศ นับตั้งแต่มีการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกมา แต่ก็ยังมี ความวุ่นวายในสนามแข่งอย่างมาก เนื่องจาก จะมีนักกีฬาชาวยิวนั้น จะคอยนั่งประท้วงในสนามในกีฬาหลายๆ ชนิดที่แข่งขัน แต่เมื่อหมดการแข่งขันนั้นสื่อมวลชนและนักท่องเที่ยวต่างชื่นชม กับประเทศเยอรมันใหม่ว่า

เป็นประเทศที่ดีเยี่ยม ถือเป็นการบรรลุเป้าหมายของอดอฟได้เป็นอย่างดี

ย้อนกลับไปเดือนพฤศจิกายน 1933 พรรคนาซีผ่านกฎหมาย ให้คนติดเหล้า ผู้ยากไร้ และพวกไม่มีที่อยู่อาศัย ให้เข้าสู่สถานกันกัน เปี 1934 ประเทศเยอรมันได้ออกกฎหมายธนาคารชาติเยอรมัน (German Banking Act) หรือเพื่อก่อตั้งธนาคารแห่งประเทศเยอรมัน เพื่อดูแลธนาคารทั้งหมดและดูแลค่าเงินไรน์มาร์ก ตอนนี้แม้ว่า คนว่างงานจะน้อยลง แต่ ความเป็นอยู่ของประชาชนเยอรมันจะยังคงย่ำแย่ โดยเฉพาะค่าแรง และการบริโภคของประชาชนยังอยู่ในระดับต่ำ แต่จุดประสงค์หลักที่สำคัญของพรรคนาซีอยุ่ที่ระยะยาวมากกว่า คือ การพัฒนาระบบอุตสาหกรรมที่มีประสิทธิภาพ นั่นคือ อุตสาหกรรมทั่วประเทศเยอรมันจะ เน้นผลิตสินค้าเพื่ออุตสาหกรรม มากว่าที่จะผลิตสินค้าเพื่อการบริโภคเอง

ปี ค.ศ. 1935 ระบบเศรษฐกิจของเยอรมันเริ่มดีขึ้นแม้ว่า ค่าจ้างจะไม่เพิ่มขึ้นมากมายนัก แต่การว่างงานลดลงอย่างมาก และ ปีต่อมา ได้เริ่มแนะนำและชักจูงทางภาษีเพื่อให้ ผู้หญิงชาวเยอรมันออกจากแรงงงานราคาถูก กลับไปทำงานเป็นแม่บ้าน ทำอาหาร และเลี้ยงลูกอยู่บ้านเพื่อลดปัญหาแรงงาน นอกจากนี้ การฉีกสนธิสัญญาแวร์ซาย์ ก็ยิ่งเป็น การเร่งระบบเศรษฐกิจ ของเยอรมันอย่างรวดเร็ว

ปี ค.ศ. 1936 การได้ดุลการค้าอย่างมากเริ่มก่อปัญหาใหม่คือ ค่าเงินไรน์มาร์กเยอรมันแข็งค่าขึ้นมากเกินไป รัฐบาลต้องเข้าควบคุมค่าจ้างแรงงาน รวมถึงการประกาศ ควบคุมราคาสินค้า เพื่อลดราคาสินค้าให้มากที่สุดเพื่อการส่งออก

โดยหลังจากการขึ้นการปกครองของอดอฟ ประเทศเยอรมันยังสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอย่างมาก โดยเห็นได้จาก สิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆที่มาจากประเทศเยอรมัน อุตสาหกรรม และเทคโนโลยีที่ก้าวหน้านี่เองที่ทำให้กองทัพเยอรมัน มีอาวุธที่มีอานุภาพที่ดีที่สุดในโลก ไม่ว่าจะเป็นเครื่องบิน รถถัง Panzer หรือเรือดำน้ำ รวมถึงจรวด V ทำให้เยอรมันสามารถชนะคู่ต่อสู้ได้โดยง่าย

เศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แม้ว่าประเทศเยอรมันจะพ่ายแพ้ แต่ประเทศฮังการี กลับเป็นประเทศที่ ทนทุกข์ต่อเงินเฟ้อมากที่สุด โดยในเงินกระดาษบางใบจะมีตัวเลขมากถึง 27 ตัว ในกระดาษใบเดียว ส่วนประเทศเยอรมันนั้น ถือเป็นประสบการณ์ ที่เลวร้ายมาก สำหรับชาวเยอรมันที่ต้องทนทุกข์ต่อเงินเฟ้อมหาศาลถึง 2 ครั้งในรุ่นของคนคนเดียว ระบบเศรษฐกิจเยอรมันหยุดชงัดทุกอย่าง และแทบจะกลายเป็นระบบการแลกของด้วยสินค้า ตามท้องถนนปรเทศเยอรมันยุคนั้น จะเห็นคนนำสินค้ามาประกาศเพื่อแลกกับสินค้าอื่น เงินไรน์มาร์กเยอรมันเป็นสิ่งไม่มีค่าอีกต่อไป

ต่อมาช่วงเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1947 เยอรมันตะวันตก เริ่มวางแผนปฏิรูปทางการเงิน และระบบภาษี โดยนำระบบภาษีของประเทศสหรัฐมาใช้ ส่วนทางการเงินวันที่ 15 ธันวาคม 1947 สหรัฐออกแผนมาร์แชล (Marshall) เพื่อช่วยเหลือทางการเงิน แก่ประเทศเยอรมันตะวันตก ซึ่งปีต่อมาได้เปลียนระบบเงินจาก ไรน์มาร์ก เป็นดอยส์มาร์ก การแลกเปลี่ยนเงินครั้งนี้ ถือเป็นการกระจายรายได้ครั้งสำคัญของประเทศ คือ

คนธรรมดาจะแลกได้ในอัตราที่ 600 ไรน์มาร์กแรก 1 ไรน์มาร์กจะแลกได้ 1 ดอยส์มาร์ก แต่ถ้าแลกมากกว่า 600 ไรน์มาร์ก จะต้องแลกที่อัตรา 10 ไรน์มาร์กต่อ1 ดอยส์มาร์ก บริษัทและธุรกิจจะแลกที่อัตรา 60 ไรน์มาร์กต่อ 1 ดอยส์มาร์ก ส่วนคนงานแลกได้ 1 ไรน์มาร์ก ต่อ 1 ดอยส์มาร์ก เกินกว่านี้แลกที่อัตรา 10 ไรน์มาร์กต่อ 1 ดอยส์มาร์ก ส่วนอื่นๆ นอกเหนือจากนี้แลกได้ที่ 10 ไรน์มาร์กต่อ 1 ดอยส์มาร์ก

และการยกเลิกเงินไรน์มาร์ก ถือเป็นการสิ้นสุดการระบบเศรษฐกิจภายใต้การปกครองของนาซีโดยสมบูรณ์แบบ หลังจากนั้นปี ค.ศ. 1952 พรรคนาซีถูกห้ามทั่วประเทศเยอรมัน อีกหลายปีต่อมา อุตสาหกรรมของประเทศเยอรมันตะวันตกเติบโตเฉลี่ยถึงปีละ 15 %

สินชัย วังทรัพย์ดี : เขียน
โสภณ เตชะศิวาลัย : เรียบเรียง

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ภาค 6

สงครามโลกครั้งที่ 2 กับฮิตเลอร์

จุดประสงค์ของอดอฟ ฮิตเลอร์ ตอนนี้ประสบผลไปหลายอย่างแล้ว การฟื้นฟูประเทศประสบผลอย่างดี ความเป็นอยู่ของประชาชนเยอรมันดีขึ้น และสามารถกำจัดคนทรยศในสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้สำเร็จ เหลือเพียงรวมประเทศกับออสเตรีย การเอาดินแดนเยอรมันคืน การล้างแค้นฝรั่งเศสและการทำลายคอมมิวนิสต์บอลเชวิกเท่านั้น ความเครียดแค้นของคนเยอรมันกับสิ่งเหล่านี้กำลังนำไปสู่มหาสงครามอีกครั้ง

แต่ในความจริงนั้น บางดินแดนอาจไม่ใช่ของเยอรมันมาก่อน เช่น ปีค.ศ. 1918 เยอรมันได้ครอบครองรัฐโปแลนด์ ยูเครน และบาลติสจากรัสเซียจากสนธิสัญญาลิตอฟ (Treaty of Brest-Litovsk) ดังนั้น ดินแดนเหล่านี้ จึงไม่ใช่ของเยอรมันตั้งแต่แรก หรือแม้แต่ดินแดนแคว้นซาร์ เทือกเขารูห์ เยอรมันก็ทำสงครามกับฝรั่งเศสในปีค.ศ. 1918-9 เยอรมันจึงได้ดินแดนเหล่านั้นมา แต่ความคิดของอดอฟนั้น ดินแดนเหล่านี้กลายเป็นของประเทศเยอรมันไปแล้ว ถึงแม้ว่าเยอรมันจะเสียดินแดนเหล่านี้ไปจากสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่อาณาจักรไรน์ที่ 3 ตอนนี้ต้องการเอาดินแดนเหล่านี้ “คืน”

ตั้งแต่เดือนมีนาคมปีค.ศ. 1935 อดอฟเริ่มไม่ทำตามสนธิสัญญา แวร์ซาย์ อีกต่อไป โดยเริ่มสะสมกองกำลังทหาร กองเรือ และเรือดำน้ำ กองกำลังเรือดำน้ำ ของเยอรมันในปี ค.ศ. 1935 มีขนาดใหญ่เทียบเท่ากับ

กองทัพเรือดำน้ำของอังกฤษทีเดียว และเขายังได้ก่อตั้งกองทัพอากาศ (Luftwaffe) ในเดือนนั้นเอง นอกจากความยิ่งใหญ่ของกองทัพต่างๆแล้ว เทคโนโลยี ทางวิศวกรรม ทางทหาร ของเยอรมันยุคนั้นก็ถือว่า มีการพัฒนาให้เป็นระดับ สุดยอดของโลกอีกด้วย

อย่างไรก็ดี อดอฟยังเกรงๆว่า การที่เขาไม่ค่อยจะปฏิบัติ ตามสนธิสัญญาแวร์ซาร์นั้น อาจโดนการตอบโต้ทางทหาร จากกองทัพพันธมิตรได้ โดยเฉพาะฝรั่งเศสที่เป็นศัตรูเก่าแก่ของเยอรมัน อดอฟ จึงเร่งสะสมกองกำลังไว้ป้องกันตัว แต่เขายังคงออกอากาศ ทางวิทยุบอกกับผู้คนทั่วโลกว่า เขาไม่ได้สะสมกองกำลังทางทหาร และให้สัญญาว่า "เยอรมันจะรักษาสันติภาพต่อไป เยอรมันจะสู้กับต่างชาติก็เพียงแค่สงครามเศรษฐกิจเท่านั้น" แต่ผู้นำประเทศหลายประเทศไม่เชื่อและจับตามองอดอฟอย่างใกล้ชิด

อดอฟเริ่มนโยบายต่างประเทศ โดยการส่งประชาสัมพันธ์ ์การต่อต้านชาวยิวไปทั่วยุโรป ขอเสียงสนับสนุน จากชาวเยอรมัน ที่อาศัยอยู่นอกประเทศถึง 27 ล้านคนทั่วยุโรป เริ่มประกาศ ไปทั่วยุโรปที่ตอนนั้นแนวคิดแบบคอมมิวนิสต์กำลังขยายตัวว่า พรรคนาซี ตัวเขาและอาณาจักรไรน์ที่ 3 ของเขาเป็นแนวคิดที่ดีกว่าพรรคบอลเชวิก สตาลินและสหภาพโซเวียต เพื่อเรียกเสียงสนับสนุนจาก นานาประเทศ ที่ไม่ต้องการเป็นคอมมิวนิสต์ โดยตอนนี้ประชาชนในประเทศ ด้านตะวันออกของเยอรมัน เช่น ออสเตรีย โปแลนด์ เชกโกสโลวาเกียต่างสนับสนุนให้รัฐบาลร่วมชาติกับเยอรมัน

แล้ววันที่ 5 พฤศจิกายน ค.ศ. 1935 หลังจากที่ อดอฟได้ เดินทางไปโปแลนด์ เพื่อลงนามสัญญากับโปแลนด์

ว่าจะไม่รุกรานดินแดนของโปแลนด์ หลังจากอดอฟกลับถึงเยอรมัน อดอฟก็เรียกประชุมลับภายในพรรคนาซีระดับผู้นำที่เกี่ยวข้องกับทางทหารเท่านั้น ก่อนประชุม 4 ชั่วโมง อดอฟบังคับทุกคน ให้สัญญาว่าจะเก็บการประชุมนี้ไว้เป็นความลับ เป้าหมายสำคัญของการประชุมคือ ต่อไปนี้ ประเทศเยอรมันจะไม่จ่ายค่าปฏิกรรมสงครามอีกต่อไป และเยอรมันจะเอาดินแดนที่เสียไปจากสงครามโลกครั้งที่ 1 “คืน” โดยเรียกข้อตกลงคืนนั้นว่า การประชุมฮอสสบาช (Hossbach) เป้าหมายของแผนการณ์ในที่ประชุมคือ ภายในปี ค.ศ. 1944 ประเทศเยอรมันจะต้องมีมีอาวุธใหม่ๆ เพื่อสามารถต่อสู้กับอังกฤษและฝรั่งเศสได้ และทหารเยอรมันจะต้องคอยจับตาปัญหาทางการเมืองของฝรั่งเศสอย่างใกล้ชิด หากมีปัญหาอะไรขึ้นมา เยอรมันจะเข้าตีประเทศเชกโกสโลวาเกีย ก่อนทันที และ สุดท้าย คือ ประเทศเยอรมันจะเป็นพันธมิตรกับพรรคฟาสซิสของอิตาลี

และแล้ววันเสาร์ที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 1936 ผู้คนทั่วโลกต้องตะลึงงัน เมื่อ ทหารเยอรมัน 3 กองพันได้เดินข้ามสะพานข้ามแม่น้ำไรน์ ไปสู่ไรน์แลนด์ ดินแดนแคว้นซาร์ เทือกเขารูห์ ซึ่งเป็นดินแดนต้องห้ามสำหรับทหารเยอรมัน ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เหตุการณ์ครั้งนี้ ถือเป็นการยื่นคำท้าทายทหารฝรั่งเศสจาก อดอฟ เพราะ ถือเป็นการคุกคามสนธิสัญญาโลคาร์โนอย่างชัดเจนครั้งแรก แต่ทาง ฟอน ริบเบนทรอป รัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศของเยอรมัน ได้ออกมาประกาศกับชาวโลกว่า “การกระทำของเยอรมัน เป็นเพียงการเติมสิทธิและประชาธิปไตยของประเทศเยอรมันให้เต็มใบเท่านั้น ไม่ได้มีความหมายอื่นใด เหตุผลเพราะ เดือนมกราคมค.ศ. 1934 นั้นประชาชนแคว้นซาร์ได้ลงคะแนนเลือกที่จะรวมประเทศกับเยอรมันอยู่แล้ว”

ตอนนี้ทุกคนในสภาเห็นด้วยกับผู้นำสูงสุดอดอฟ ฮิตเลอร์ ทุกคนในสภาพร้อมกันตะโกนว่า "ไฮล์ ฮิตเลอร์!' ตอนนี้ทุกคนบนโลกจ้องมองไปที่ปฏิกริยาตอบกลับของฝรั่งเศสและอังกฤษ แต่ทั้งสองประเทศทำได้เพียงแค่ขู่กลับเท่านั้น ที่สำคัญทหารของฝรั่งเศสขนาดถึง 300 กองพล กลับไม่ได้แสดงปฏิกริยาใดๆ ต่อทหารจำนวนเล็กน้อยเพียง 3 กองพัน ของเยอรมันเลย ตอนนี้ ประชาชนทุกคนในเขตไรน์แลนด์ ทั้งเมืองบอนน์ และโคโลนจน์ แสดงความดีใจกันเต็มที่กับเครื่องหมายสวัสดิกะที่สามารถข้ามมาได้ ไม่ถึงเดือนต่อมา วันที่ 29 มีนาคม ค.ศ. 1936 ชาวไรน์แลนด์ก็ออกมาโหวตเสียงอีกครั้ง โดยมีประชาชนถึง 99% ลงชื่อจะเป็นผู้ใช้สิทธิและได้ลงคะแนนถึง 98.8 % เลือกให้ อดอฟเป็นผู้นำสูงสุดด้วย หลังจากเหตุการณ์นี้ ประชาชนชาวเยอรมันและชาวโลกได้มุ่งความสนใจไปยังโอลิมปิกเมืองเบอร์ลิน และการปฏิวัติของนายพลฟรังโกที่ประเทศสเปน ช่วงปี ค.ศ. 1936-1937 ภายใต้การช่วยเหลือของ มุสโสลินีและอดอฟ มากกว่าที่

จะสนใจเยอรมันโดยตรง และที่ประเทศสเปนนี่เอง ที่กองทัพอากาศสมัยใหม่ และทรงประสิทธิภาพของเยอรมัน ได้เผยโฉมเป็นครั้งแรกให้โลกได้ตะลึงงัน

การกัดกันเอง

หลังจากการท้าทายครั้งยิ่งใหญ่แล้ว เกิดความวุ่นวายเล็กน้อยในกองทัพเยอรมันคือ วันที่ 12 มกราคม ค.ศ. 1938 ผู้นำทางทหารสูงสุดของเยอรมันชื่อ เวอร์เนอร์ ฟอน บลอมเบิร์ก (Werner von Blomberg) เข้าพิธีแต่งงาน แต่ทางเกอริ่งได้ข้อมูลมาว่า ภรรยาใหม่ของผู้นำทางทหารคนนี้ เคยเป็นโสเภณีและเคยถ่ายภาพนู้ดมาก่อนด้วย เกอริ่งได้นำเรื่องนี้ไปรายงานกับอดอฟ ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1938 บลอมเบิร์กถูกยื่นข้อเสนอทันที ให้หย่าจากภรรยาเพื่อรักษาอาชีพการงานของตัวเขาเอง แต่เขาไม่สนใจยื่นใบลาออก และได้ไปอาศัยอยู่กับภรรยาในเมืองเล็กจนกระทั่งเสียชีวิต

ตอนนี้ตำแหน่งว่างลงแล้ว มีเพียงนายพลฟริทช์ (Fritsch) ที่มีโอกาสมากกว่าผู้อื่นที่จะได้ตำแหน่งนี้ แต่แล้วเกอริ่งก็ร่วมมือกับ หน่วยเกสตาโปของฮิมเลอร์ และไฮย์ดริชเพื่อสืบหาความลับของนายพลฟริทช์ ทำให้ได้ข้อกล่าวหาสำคัญคือ เขาเป็นพวกรักร่วมเพศชอบไม้ป่าเดียวกัน เรื่องไปถึงหูของอดอฟ ฮิตเลอร์ แต่นายพลฟริทซ์ ให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา กองทัพเกิดความวุ่นวายเพราะเหล่าทหารไม่เชื่อว่านายพลฟริทช์จะเป็นไปตามคำกล่าวอ้าง เกิดการงัดข้อกัน ระหว่างกองทัพทหารกับกำลังพลตำรวจ

แต่ต่อมาเรื่องจริง จึงได้ปรากฏขึ้นคือ เรื่องนี้เป็นความผิดพลาดของหน่วยเกสตาโป เพราะ คนที่เป็นทหารรักร่วมเพศตัวจริงคือ

พลทหารรถไฟชื่อ พริช์ (Frisch) ไม่ใช่ ฟริทซ์ (Fritsch) ความผิดพลาดของเกสตาโปนี่เอง ทำให้กองทัพไม่พอใจอย่างมากกับ ฮิมเลอร์และเฮย์ดริช ดังนั้นวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1938 อดอฟได้หาทางออก โดยประกาศแต่งตั้งตัวเอง เป็นผู้นำทางทหารสูงสุดของเยอรมันด้วยอีกตำแหน่งหนึ่ง และได้ยกเลิกตำแหน่งรัฐมนตรีการสงคราม โดย อดอฟในเวลานั้นถือได้ว่า เขาเป็นคนที่มีอำนาจสูงสุดในประเทศอย่างแท้จริง และเขาได้ประกาศกับประชาชนเยอรมันทั้งประเทศว่า ทั้งบลอมเบิร์ก และฟริทซ์ ได้ลาออกจากตำแหน่งด้วยปัญหาด้านสุขภาพ ทำให้เขาต้องควบอีกตำแหน่ง

หลังจากเหตุการณ์ไรน์แลนด์เริ่มเบาบางลงแล้ว ชาวออสเตรียที่อยาก ให้รวมชาติกับเยอรมัน และนิยมพรรคนาซี ได้ก่อความวุ่นวายภายในประเทศออสเตรีย และได้ลอบสังหาร ดร. ดอลฟุส นายกรัฐมนตรีประเทศออสเตรีย โดยมีข่าวลือว่า การลอบสังหารครั้งนี้ได้รับการช่วยเหลืออย่างลับๆ จากนาซีเยอรมัน

หลังจากนั้น วันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1938 อดอฟอาศัยจังหวะความวุ่นวายครั้งนี้ สั่งทหารเยอรมัน บุกออสเตรีย และสามารถชนะได้อย่างดาย เพราะไม่ค่อยมีประชาชนต่อต้านเยอรมันมากนัก เพราะพวกเขาพร้อมรวมชาติกับเยอรมันอยู่แล้ว อดอฟจึงประกาศให้ออสเตรียเป็นแคว้นหนึ่งของประเทศเยอรมัน ซึ่งประชาชนออสเตรียยินดีและชื่นชอบในตัวอดอฟอยู่แล้ว เหตุผลเนื่องจากระบบเศรษฐกิจของออสเตรียย่ำแย่อย่างมาก นอกจากนี้ อดอฟ ก็ถือเป็นคนออสเตรียโดยกำเนิดอีกด้วย 2-3 วันต่อมา มีการลงคะแนนเพื่อรวมชาติเข้ากับเยอรมัน เมื่อรวมสำเร็จ ประชาชนออสเตรียฉลองกันทั้งประเทศโดยตีระฆังโบสถ์ต่างๆไปทั่วทุกเมือง

ตอนนี้ ออสเตรียทั้งประเทศเต็มไปด้วยเครื่องหมายสวัสดิกะ และการต่อต้านยิวเป็นเรื่องปกติในอีกประเทศหนึ่งไปแล้ว อดอฟสั่งจับพวกต่อต้านการรวมประเทศชาวออสเตรียได้ถึง 50,000 คน เหตุการณ์นี้เป็นอีกครั้งหนึ่งที่อังกฤษและฝรั่งเศสยังคงเพิกเฉยต่อเหตุการณ์ เพราะหากทั้งคู่เลือกที่จะเข้าแทรกแซง อาจโดนต่อต้านจากประชาชนชาวออสเตรียเองก็เป็นได้

วันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1936 กองกำลังทหารเยอรมัน บุกประชิดชายแดนประเทศเชกโกสโลวาเกีย (Czechoslovakia) โดยเริ่มบุกรัฐซูดิเทนแลนด์ (Sudetenland) รัฐนี้มีประชาชนเยอรมันถึง 3 ใน 4 แต่เนื่องจากรัฐนี้ มีความสำคัญทางอุตสาหกรรม ต่อประเทศเชกโกสโลวาเกีย เชกโกสโลวาเกียประกาศพร้อมสู้กับเยอรมัน อังกฤษภายใต้การนำประเทศของนายกรัฐมนตรีเนวิล แชมเบอร์แลนด์ ได้เข้าแทรกแซงโดยการเรียกประชุม 4 ฝ่ายในวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1938 ได้แก่ แชมเบอร์แลนด์ มุสโสลินี อดอฟ และ ดิดิเยร์

ประธานาธิบดีฝรั่งเศส ได้เซ็นสัญญามิวนิก ข้อตกลงในสัญญานั้นคือ ดินแดนนี้จะตกเป็นของเยอรมัน ประเทศเชกโกสโลวาเกีย ต้องยกทหารออกไป และให้ทหารเยอรมันมีสิทธิเต็มที่ แต่เยอรมันจะต้องไม่รุกไปยังดินแดนส่วนอื่นๆ ของเชกโกสโลวาเกียอีก ตอนนี้ ความรู้สึกของประชาชนอังกฤษและฝรั่งเศส คือความอับอายจากสัญญานี้ ทำให้ไม่พอใจผู้นำประเทศตัวเองอย่างมาก แต่ไม่นาน ประเทศเชกโกสโลวาเกียเกิดการจลาจลภายในประเทศขึ้น เยอรมันอาศัยจังหวะนี้เข้าบุกและสามารถยึดประเทศนี้ได้ในวันที่ 15 มีนาคม ค.ศ. 1939 การกระทำของเยอรมันยิ่งเป็นการฉีกหน้าอังกฤษอย่างหนักขึ้นไปอีก เพราะเยอรมันกล้าฉีกสัญญาอีกครั้ง

ตอนนี้ สถานการณ์ในยุโรปเริ่มตรึงเครียดมากแล้ว เดือนเมษายน ค.ศ. 1939 หลังจากเยอรมันยึดเชกโกสโลวาเกียได้ อดอฟก็ยังต้องการดินแดนท่าเรือดานซิกของโปแลนด์คืน เพราะ แดนซิกนอกจากเป็นดินแดนของเยอรมันเดิมแล้ว ยังมีชาวเยอรมันอาศัยถึง 90 % ของประชากรทั้งหมด อดอฟนั้น ต้องการดินแดนดานซิก เพื่อมาผนวกรวมกับเยอรมัน แต่มันเป็นเมืองท่าสำคัญของโปแลนด์ ดังนั้น ไม่แปลกใจที่โปแลนด์จะปฏิเสธข้อเสนอของเยอรมัน คราวนี้ อังกฤษและฝรั่งเศสประกาศขู่ เยอรมันอย่างหนักว่า "อย่าแตะแดนซิกไม่งั้นได้เรื่องแน่"

ไม่กี่วันถัดมาวันที่ 22 พฤษภาคม ค.ศ.1939 อดอฟและมุสโสลินีได้ลงนามสัญญาอิตาโล-เยอรมัน ช่วยเหลืออุตสาหกรรมเหล็ก และการความช่วยเหลืออื่นๆ แก่กันระหว่าง 2 ประเทศ เพราะประเทศทั้ง 2 ตอนนี้โดนสันนิบาติชาติคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ เดือนต่อมา ระหว่างที่กองทัพเยอรมันยังคงทั้งเจรจาและขู่โปแลนด์

อังกฤษและฝรั่งเศสได้ดำเนินงานทางการฑูตต่อไป โดยขอความช่วยเหลือไปยังรัสเซีย แต่รัสเซียนั้นต้องการที่จะช่วยเหลือเพียงทางการเงิน และต้องการตั้งฐานทัพในประเทศโปแลนด์และโรมาเนียด้วย อังกฤษไม่สามารถยอมรับข้อตกลงกับรัสเซียได้

แต่เหตุการณ์นี้กลับเป็นการเปิดโอกาสให้กับเยอรมัน นั่นคือ สัญญาลับระหว่างรัสเซียกับเยอรมันฉบับหนึ่งชื่อ สัญญานาซี-โซเวียต ในวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ.1939 รัสเซียจะไม่ยุ่งกับการบุกโปแลนด์ของเยอรมัน แต่จะขอส่วนแบ่งที่ได้จากการบุกแทน ช่วงเวลานั้นเอง นายกรัฐมนตรีอังกฤษและประธานาธิบดีสหรัฐได้ส่งจดหมายถึงอดอฟ บอกว่า ห้ามกระทำการใดๆ และขอให้อดอฟเซ็นรับคำยืนยันว่า จะไม่รุกราน 31 ประเทศรวมถึงโปแลนด์ อดอฟได้ตอบในสภาไรซตากส์ว่า “ตัวเขานั้น ต้องการสันติภาพและจะไม่รุกรานประเทศใดๆ ทั้งสิ้น” แต่แล้วชาวโลกต้องตกตะลึงในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 1939 กองทัพเยอรมันบุกโปแลนด์ด้วยข้ออ้างเดิม คือ โปแลนด์เคยเป็นดินแดนของเยอรมัน อย่าลืมว่า! โปแลนด์เป็นประเทศเกิดใหม่ “อีกครั้ง” หลังจากเหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่ 1 เพราะโปแลนด์เกิดจากการแบ่งดินแดนมาจากเยอรมันและรัสเซีย ดังนั้น เยอรมันควรมีสิทธิในดินแดนโปแลนด์(ก่อนหน้านี้โปแลนด์เป็นประเทศใหญ่ แต่ถูกรุกรานที่ละเล็กละน้อยจากฮังการี เยอรมันและรัสเซีย จนหมดประเทศ) 2 วันหลังจากนั้น คือวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1939 อังกฤษและฝรั่งเศสทนพฤติกรรมของเยอรมันต่อไปไม่ไหว ประกาศสงครามอย่างเป็นทางการต่อเยอรมัน และถือเป็นการเริ่มสงครามโลกครั้งที่ 2 อย่างแท้จริง

แต่กองทัพพันธมิตรก็ไม่สามารถช่วยโปแลนด์ไว้ได้ ทหารเยอรมัน

สามารถยึดโปแลนด์ไว้ได้ภายในเวลาเดือนเดียว คือวันที่ 27 กันยายน ค.ศ.1939 ประเทศโปแลนด์ถือเป็นประเทศที่มีชาวยิวอาศัยอยู่มากที่สุดคือ 3.35 ล้านคน หลังจากยึดประเทศโปแลนด์ได้ อดอฟได้ส่งหน่วย SS เข้าจัดการกับชาวยิวทันที และได้แบ่งดินแดนส่วนหนึ่งให้กับรัสเซียตามข้อตกลงลับโดยทหารรัสเซียได้ดินแดน 100 ไมล์ จากทางเหนือของโปแลนด์ ตอนนั้นทั่วโลกพากันสงสัยว่า ทำไมทหารรัสเซียที่บุกเข้าไปในโปแลนด์ กลับ ไม่ได้รับการต่อต้านจากทหารเยอรมันใดๆเลย

หลังจากนั้น หลายเดือนต่อมา เกิดการตรึงเครียดทางชายแดนฝรั่งเศสและเยอรมัน มีการปะทะกัน แต่ก็คงอยู่ในแนวของตนเอง และไม่ได้เกิดการสู้รบอย่างจริงจัง ส่วนมากเป็นการต่อสู้ทางทะเลมากกว่า ต่อมารัสเซียต้องการเมืองท่าติดทะเลของฟินแลนด์ รัสเซียเริ่มบุกวันที่ 30 พฤศจิกายน ค.ศ. 1939 และจากสัญญานาซี-โซเวียต ทำให้เยอรมันไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมใดๆ เช่นกัน สุดท้ายแล้ว รัสเซียได้เมืองท่าฮานโกเป็นที่ตั้งฐานทัพเรือ แต่การบุกครั้งนี้ก็ทำให้รัสเซียเสียชีวิตทหารเป็นจำนวนมาก

ตอนนี้อดอฟ ประกาศว่าจะไม่บุกประเทศเป็นกลาง “ถ้าเป็นกลางอย่างแท้จริง” แต่อังกฤษได้นำเรือมาทิ้งทุนระเบิดปิดอ่าวทางออกทางทะเลของเยอรมัน แต่มันเป็นดินแดนของ “นอร์เวย์” ดังนั้น เมษายน ค.ศ 1940 อดอฟเห็นว่า นอร์เวย์ วางตัวไม่เป็นกลางจริง แม้ว่านอร์เวย์จะประกาศว่าให้อังกฤษเอาทุ่นระเบิดออกก็ตาม รวมถึง อดอฟนั้นต้องการฐานทัพทางทะเลน้ำลึก เพื่อออกสู่มหาสมุทรแอตแลนติก ดังนั้น คราวนี้ เขาต้องการบุกทั้งเดนมาร์กและนอร์เวย์ เรียกว่า ยุทธการเวเซอร์ (Weser?bung) ประเทศเดนมาร์ก

ประกาศยอมแพ้แก่เยอรมันเพียงเวลาวันเดียว ในวันที่ 9 เมษายน ค.ศ. 1940 เพราะกษัตริย์ของเดนมาร์กไม่ต้องการเสียเลือดเนื้อ โดยอดอฟได้สัญญาว่า "นอกจาก การตั้งฐานทัพในเดนมาร์กแล้ว เขาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองและการทหารของประเทศเดนมาร์ก"

ไม่นานวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1940 เยอรมันก็เข้าควบคุม เส้นทางลำเลียงของประเทศนอร์เวย์ได้หมด แต่นอร์เวย์ ก็เกิดความวุ่นวายภายในคือ ตอนนี้ ประชาชนชาวนอร์เวย์ แตกความเห็นเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายแรกต้องการเข้าร่วมกับฝ่ายเยอรมัน แต่อีกฝ่ายไม่ต้องการ ไม่นานวันที่ 27 เมษายน ค.ศ. 1940 ทหารอังกฤษก็ต้องเพลียพล้ำในสงครามที่นอร์เวย์ จึงต้องยอมยกพลออกนอกประเทศนอร์เวย์ และวันนั้นเอง ประเทศนอร์เวย์ก็ประกาศยอมแพ้แก่กองทัพเยอรมัน การพ่ายแพ้ของประเทศนอร์เวย์ กลับทำให้ ้ประชาชนชาวอังกฤษไม่พอใจอย่างมาก รัฐสภาเปิดอภิปรายรัฐบาลในวันที่ 7-8 พฤาภาคม ค.ศ. 1939 ทำให้นายกรัฐมนตรีอังกฤษ เนวิล แชมเบอร์แลนด์ต้องยื่นใบลาออกจากตำแหน่งในอีก 2 วันถัดมา และส่งผลให้ประเทศอังกฤษได้นายกรัฐมนตรีคนใหม่ เป็นอดีตผู้บัญชาการทหารเรือ ซึ่งต่อมาได้เป็นหนึ่งในรัฐบุรุษตลอดกาล ของประเทศอังกฤษคือ "วินสตัน เชอร์ชิล"

ก่อนหน้านี้ สงครามประปรายระหว่างเยอรมันและฝรั่งเศสนั้น ทหารอังกฤษและฝรั่งเศสสามารถส่งทหารเดินอ้อมประเทศ เนเธอร์แลนด์ เบลเยี่ยม และลักเซมเบร์กได้ อดอฟโมโหมาก ที่ประเทศเหล่านี้วางตัว ไม่เป็นกลางอย่างที่ประกาศไว้ วันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1940 เขาก็เริ่มยุทธการ ฟอล เกลป์ (Fall Gelb) เพื่อยึดทั้ง 3 ประเทศนี้

และยังเป็นการเปิดช่องทาง ในการโจมตีเพื่อล้างแค้นฝรั่งเศส ได้สะดวกขึ้นอีกด้วย กองทัพเยอรมันเปิดฉากบุกเนเธอร์แลนด์ เบลเยี่ยม และลักเซมเบอร์กอย่างรวดเร็ว โดยที่ฮอลแลนด์ได้ใช้กลยุทธ์ถ่วงเวลา โดยเปิดที่กั้นน้ำ เพื่อชลอการบุกของทหารเยอรมันและ รอความช่วยเหลือจากกองกำลังพันธมิตร ขณะที่กองทัพ ฝรั่งเศสรีบรุดไปที่เบลเยี่ยมเมืองหน้าด่านของฝรั่งเศส เพื่อปกป้องเบลเยี่ยมแต่ช้าเกินไปเสียแล้ว เนเธอร์แลนด์ยอมแพ้ที่ Rijsoord ในวันที่ 15 พฤษภาคม ต่อมา กษัตริย์เลโอปอล์ของเบลเยี่ยมก็ประกาศยอมแพ้ในวันที่ 28 พฤษภาคม ค.ศ.1940 แม้ว่ารัฐบาลและประชาชนยังพร้อมสู้ก็ตาม ทำให้เกิดความวุ่นวายภายในประเทศเบลเยี่ยมอย่างหนัก

วันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ.1940 วันเริ่ม ยุทธการไดนาโม (Dynamo) ถือเป็นการเริ่มการชำระแค้นเก่าของชาวเยอรมันต่อฝรั่งเศส กองทัพเยอรมันบุกฝรั่งเศสที่ ท่าเรือดันเคริก์ (Dunkirk) ทหารอังกฤษรีบข้ามช่องแคบมาประเทศฝรั่งเศสเพื่อมาสมทบกับ ทหารฝรั่งเศส ช่วงกลางปี ค.ศ. 1940 นี้เอง ประชาชนฝรั่งเศส ตอนนี้ขวัญหนีดีฝ่อ รีบหนีลงด้านใต้ของประเทศ นอกจากนี้ เข้าสู่วันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ. 1940 ประเทศอิตาลีของมุสโสลินี ก็ยังประกาศสงคราม กับฝรั่งเศส อย่างเป็นทางการอีกด้วย

วันที่ 15 มิถุนายน ค.ศ. 1940 นายพอล เรย์โนด์ (Paul Reynaud) ผู้นำประเทศฝรั่งเศสรีบโทรศัพท์หาเชอร์ชิลแล้วกล่าวว่า “เราถูกโจมตีอย่างย่อยยับแล้ว เราแพ้ในทุกสนามรบแล้ว” เชอร์ชิลแทบไม่เชื่อหูตัวเองว่า กองทัพที่ยิ่งใหญ่ของฝรั่งเศส จะย่อยยับอย่างรวดเร็วในเวลาเพียงเดือนเดียว วันถัดมาพอล

เรย์โนด์ยื่นใบลาออกจากตำแหน่ง และแล้ววันที่ 18 มิถุนายน นายพลรอมเมลแห่งกองพลแพนเซอร์อันยิ่งใหญ่ ของเยอรมันก็สามารถยึดเมืองสำคัญๆ ของฝรั่งเศสไว้ได้ ถัดมาไม่กี่วัน คือ วันที่ 22 มิถุนายน ค.ศ. 1940 รัฐบาลฝรั่งเศสขอสงบศึกชั่วคราว โดยอดอฟให้

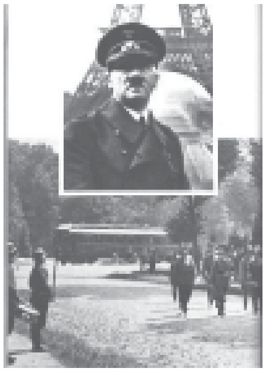

รัฐบาล ฝรั่งเศสนำรถไฟคันที่เยอรมันลงนามครั้งที่แพ้สงครามโลกครั้งที่ 1 ตั้งแต่ปีค.ศ. 1918 ออกมาวิ่งใหม่อีกครั้ง รถไฟโบกี้นี้ถูกเก็บในพิพิธภัณฑ์ ณ เรทอนเดซ์ (Rethondes) ที่ป่ากองเปียญ (Compiegne) โดยมีป้ายหินสลักไว้ว่า “วันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1918 อาชญกรสงครามผู้หยิ่งผยองจากเยอรมันได้ถูกปราบโดยเสรีชนชาวฝรั่งเศส” เพื่อนำมาลงนามสงบศึกครั้งนี้

ถือเป็นการหยาม และล้างแค้นประเทศฝรั่งเศสอย่างร้ายแรง
โดยฝรั่งเศสต้องยอมยกดินแดนแก่เยอรมัน 2 ใน 3 ของประเทศ และตอนน
ี้กองทัพเยอรมันอยู่ห่างจากอังกฤษแค่ช่องแคบอังกฤษระยะทาง 22
ไมล์เท่านั้น ตอนนี้เยอรมันมีทั้งอาวุธจากกองทัพฝรั่งเศสที่ยึดได้
และยังได้ท่าเรือดำน้ำของฝรั่งเศสอีกด้วย

เข้าสู่เดือนสิงหาคม ค.ศ. 1940 เยอรมันต้องการจะสงบศึก
กับอังกฤษชั่วคราว แต่อังกฤษไม่เชื่อและไม่ยอมสงบศึกด้วย
เยอรมันจึงวางแผนโจมตีอังกฤษ แต่เนื่องจากอังกฤษเป็นประเทศเกาะ
ดังนั้น การยกพลขึ้นบกเป็นสิ่งที่เสี่ยงต่อการสูญเสียมาก
ดังนั้นแผนการณ์โจมตีอังกฤษคือ ต้อง ครองความเป็นใหญ่ใน
น่านฟ้าทั้งหมด ให้ได้เสียก่อน โดยมุ่งทำลาย เครื่องบินและสถานีเรดาร์
ของอังกฤษก่อน จึงค่อยบุกอังกฤษจากทางภาคพื้นดินอีกครั้ง
บางวันมีเครื่องบินเยอรมันถึง 15,000 เที่ยวบินอยู่เหนือลอนดอน วันที่ 10
กรกฎาคม ค.ศ. 1940 เยอรมันจึงได้ส่งเครื่องบินไปถล่มอังกฤษทั้งวันทั้งคืน
ถือเป็นการถูกถล่มที่หนักที่สุดในประวัติศาสตร์ชาติอังกฤษ แต่ถึงแม้ว่า
ประเทศอังกฤษทั้งประเทศจะเป็นซากปรักหักพังไปหมดแล้ว
ประชาชนต้องหลบอยู่ในอุโมงค์ใต้ดิน
แต่สถานที่สำคัญทางทหารของอังกฤษกลับไม่ได้รับความเสียหายมากนัก
แม้ว่าเหตุการณ์จะยืดเยื้อยาวนานหลายเดือน
เครื่องบินจากเยอรมันก็ยังคงล้มเหลวไม่บรรลุเป้าหมาย
แต่แผนการณ์โจมตีของเยอรมันที่วางไว้ก็ยังคงไม่เปลี่ยน

ส่วนสถานการณ์ด้านอื่นๆ นั้น วันที่ 5 กันยายน ค.ศ. 1940 มาร์แชล
อันโตนิสคู (Marshall Antonescu) ผู้นำประเทศโรมาเนีย ประกาศว่า
จะจงรักภักดีต่ออดอฟและมุสโสลินี ซึ่งเป็นการป้องกันตัวเอง

ออกจากรัสเซียที่กำลังวางแผนบุกโรมาเนียอยู่ ตอนนี้ แม้ว่าทหารเยอรมันจะยังไม่บรรลุผลแนวรบด้านอังกฤษ แต่ อดอฟจำเป็นต้องเปิดแนวรบใหม่คือ ส่งทหารเข้าไปใน โรมาเนียเพื่อตั้งฐานทัพติดกับรัสเซีย เพื่อป้องกันแหล่งน้ำมันสำคัญ ของเยอรมันในโรมาเนีย แม้ว่าจะเคยทำสัญญานาซี-โซเวียตต่อกันไว้ แต่รัสเซียก็ระแวงเช่นกันจึงได้หาทางป้องกัน จึงยกพลไปประชิดชายแดนโรมาเนีย พร้อมกับทางรัสเซียก็ได้รับทราบข่าวลับแล้วว่า สัญญาไตรภาคีระหว่างเยอรมัน-อิตาลี –ญี่ปุ่นได้ลงนามกันแล้วเมื่อวันที่ 27 กันยายน ค.ศ.1940 ตอนนี้ทั้งสองประเทศ กำลังยกพลมาประจันหน้ากันที่ชายแดนโรมาเนีย-รัสเซียแล้ว

วันที่ 5 พฤศจิกายน ค.ศ. 1940 สหรัฐยังคงได้ประธานาธิบดีหน้าเดิมที่เป็นถึง 3 สมัยติดต่อกันคือ แฟรงคลิน ดีลาโน รูสเวลท์ (Franklin Delano Roosevelt) สหรัฐได้ อนุมัติเงินผ่านสภาให้การช่วยเหลืออังกฤษอย่างเร่งด่วน แต่ออกเป็นกฎหมายการออกสัญญาการเช่ายืมแทน (Lend-Lease bill) เพราะสหรัฐยังคงประกาศวางตัวเป็นกลาง โดยส่งเงินไปช่วยเหลือถึง 57,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และอาวุธธุปกรณ์ต่างๆ หากนับเฉพาะเรือพิฆาตก็เป็นจำนวนถึง 50 ลำแล้วที่ส่งไปให้อังกฤษ”ยืม”

วันที่ 19 พฤศจิกายน ค.ศ.1940 หลังจากที่อิตาลีมิตรสำคัญของเยอรมัน เข้าตีประเทศกรีกได้หลายวัน จากที่อิตาลีคิดว่าจะเป็นสิ่งง่ายๆ เพราะประเทศกรีก ถือเป็นประเทศเล็กๆ ในยุโรป แต่วันนั้นเองที่ ประเทศอิตาลีกลับโดนโจมตีกลับจากกรีก เพราะกรีกได้รับความช่วยเหลือด้านอาวุธจากอังกฤษ ดังนั้น กองทัพทหารเยอรมันต้องถูกแบ่งมาช่วยอิตาลีอีกครั้ง

ตอนนี้นับเฉพาะแนวรบในยุโรป เยอรมันต้องแบ่งกองกำลังเป็นถึง 3 ส่วนหลักๆ คือ อังกฤษ รัสเซีย และช่วยเหลืออิตาลี ทำให้ทหารเยอรมันอ่อนลงอีกครั้งในทุกสมรภูมิรบ แต่วันที่ 20 พฤศจิกายน ค.ศ. 1940 เยอรมันได้รับข่าวดีจากการที่ประเทศฮังการี เนื่องจากประกาศฮังการีประกาศอยู่ฝ่ายเดียวกับเยอรมันและอิตาลี ถัดจากโรมาเนีย

ตอนนี้ เยอรมันวางแผนปราบ พรรคบอลเชวิกคอมมิวนิสต์รัสเซีย ไว้เรียบร้อย นั่นคือ ยุทธการบาบารอสซ่า (Barbarossa) เพื่อยึดประเทศรัสเซีย แต่เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้นก่อนคือ วันที่ 25 มีนาคม ค.ศ. 1940 ตัวแทนกษัตริย์ยูโกสโลวาเกีย ได้ยื่นข้อเสนอเป็นพวกเดียวกับประเทศเยอรมัน แต่ประชาชนไม่พอใจ จึงได้ลอบทำร้ายเอกอัครราชฑูตเยอรมันประจำยุโกสโลวาเกีย อดอฟโกรธมาก ที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้กับชาวเยอรมัน จึงได้เลื่อนยุทธการบาบารอสซ่าออกไปก่อน วันที่ 6 เมษายน ค.ศ. 1940 เยอรมันก็เริ่มยุทธการล้างแค้นเพื่อบุกยูโกสโลวาเกียแทน เพียงไม่กี่สัปดาห์ วันที่ 17 เมษายน ค.ศ. 1941 ประเทศยูโกสโลวาเกีย ก็ประกาศยอมแพ้แก่เยอรมันและอิตาลี ไม่กี่วันถัดมา อิตาลีก็สามารถแยก โครเอเชียออกจากยูโกสโลวาเกีย ต่อมาวันที่ 30 เมษายน ค.ศ.1941 เยอรมันก็สามารถยึดกรีกไว้ได้

วันที่ 22 มิถุนายน ค.ศ. 1941 ทหารเยอรมันประกาศเริ่ม ยุทธการบาบารอสซ่าเพื่อบุกรัสเซีย และประกาศยกเลิกสัญญานาซี-โซเวียต แม้ว่ากองทัพรัสเซีย จะยิ่งใหญ่แต่เนื่องจากการไม่มีประสบการณ์ ในการรบและอาวุธที่ล้าหลัง ไม่กี่สัปดาห์วันที่ 18 กันยายน ค.ศ.1941 กรุงเคียฟก็แตก ทหารเยอรมันมุ่งหน้าต่อไปยังยูเครน

ซึ่งรัฐยูเครนและบอลติกนั้นเต็มใจที่จะรวมกับเยอรมันอยู่แล้ว ดังนั้น เป้าหมายต่อไปของอดอฟคือ ต้องการยึด เมืองเลนินการ์ดและ สตาลินการ์ด ให้ได้เพราะ มันเป็นเมืองสำคัญทางจิตใจของ พวกคอมมิวนิสต์ ตอนนี้ ทหารจากฟินแลนด์ มาช่วยยึดเมือง ที่เคยเสียให้แก่รัสเซียคืน แต่ฟินแลนด์ก็ไม่ยอม ส่งทหารมาช่วยกองทัพเยอรมันรบเลย

วันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1941 ทหารญี่ปุ่นบุกกองทัพเรือสหรัฐ ที่ท่าเรือเพิลล์ ฮาวาย เพราะสหรัฐนั้นคอยส่งยุทโธปกรณ์ต่างๆ ไปจีน และอังกฤษ เพื่อเป็นการตัดกำลังอังกฤษ ญี่ปุ่นจึงเลือก ประกาศสงครามกับสหรัฐอย่างเป็นทางการ วันถัดมา สหรัฐ ก็ประกาศเข้าร่วมสงครามครั้งยิ่งใหญ่ครั้งนี้เต็มรูปแบบ ถัดมาอีกเพียง 3 วันคือวันที่ 11 ธันวาคม อิตาลีและเยอรมันก็ประกาศสงครามกับสหรัฐด้วย

วันที่ 28 สิงหาคม ค.ศ. 1942 การสู้รบด้านตะวันออกของเยอรมันคือ การเข้ายึดรัสเซีย ตอนนี้ ทหารเยอรมันก็สามารถล้อมสตาลินการ์ด ไว้ได้แล้ว การรบเริ่มยืดเยื้อหลายเดือน บวกกับหน้าหนาวที่ทารุณ ของรัสเซีย ทำให้ทหารเยอรมันกำลังเสียขวัญ แต่อดอฟ ฮิตเลอร์ ยังคงสั่ง ทหารเยอรมันสู้ต่อจนตัวตาย และนี่จุดนี้เอง ถือเป็นจุดหักเหกลับ ครั้งแรกของสงครามครั้งนี้

ระหว่างโจมตรัสเซียนั้นมีการเปลี่ยนแผนเล็กน้อยคือ อดอฟสั่งให้เครื่องบินโจมตีเมืองสตาลินการ์ดแทน การส่งทหารเข้าไปอย่างหนักเช่นเดิม แต่การรบก็ยังคงยืดเยื้อต่อไป วันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1943 กองทัพที่ 4 และที่ 6 ของเยอรมันที่บุกไป ้กรุงสตาลินการ์ดและเลนินการ์ด กลับแตกพ่ายเสียเอง และประกาศ

ต้องยอมแพ้ต่อรัสเซียที่เมืองสตาลินการ์ด ทหารเยอรมันบางส่วนถอยทัพกลับโดยด่วน ตอนนี้ สถานการณ์ทุกอย่างกำลังพลิกกลับ ทหารเยอรมันในตูนิเซียและ แอฟริกาเหนือเริ่มถูกเรียกกลับมาเสริมกำลังที่ยุโรปทำให้สมรภูมิรบด้านนั้นอ่อนแอลงอีก และวันที่ 7 กุมภาพันธ์ กองทัพอังกฤษก็สามารถยึดตุนิเซียและแอฟริกาเหนือได้สำเร็จ

วันที่ 13 มีนาคม มีการลอบสังหารอดอฟจากการวางระเบิด เครื่องบินที่เขาจะเดินทางกลับ ศูนย์บัญชาการรบ แต่โชคดีระเบิดไม่ทำงาน แม้ว่าหายนะของอดอฟจะรอดไปได้ แต่หายนะของประเทศเยอรมัน ยังคงดำเนินอย่างต่อเนื่อง วันที่ 24 พฤษภาคม ค.ศ. 1943 นายพลเดอนิซซ์ หัวหน้าหน่วยเรือดำน้ำอูลของเยอรมัน ประกาศหยุดการต่อสู้ เพราะเรือดำน้ำอูลของเยอรมันเสียหายอย่างหนัก เขาต้องการเวลาสำหรับซ่อมแซมเรือดำน้ำทุกลำโดยด่วน ซึ่งทำให้การลำเลียงยุทโธกรณ์จากสหรัฐมายุโรปเป็นไปได้ง่ายขึ้น

เดือน พฤษภาคม ค.ศ. 1943 ตอนนี้สมรภูมิรบ ของทหารอังกฤษเปลี่ยนจากแอฟริกามาเป็นที่อิตาลี มิตรของเยอรมันกำลังถูกโจมตีอย่างหนักจากฝ่ายสหรัฐและอังกฤษ การเมืองภายในประเทศอิตาลีเริ่มปั่นป่วน สภาอิตาลีผ่านญัตติให้กักบริเวณมุสโสลินีไว้ในโรงแรมแกรนด์ ซัสโซ่ ช่วงปีนี้ สหรัฐและอังกฤษ ยังคงบุกเข้าใส่อิตาลีจากทางใต้อย่างต่อเนื่อง จนในที่สุด

รัฐบาลอิตาลีก็ประกาศยอมแพ้ในวันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 1943 นั่นเอง ถัดมาอีก 4 วัน กองทหารเยอรมันจำนวน 90 นาย แสดงศักยภาพของทหารเยอรมันให้โลกได้รับรู้ คือ การบุกชิงตัวมุสโสลินีท่ามกลางศัตรูจำนวนมากจากโรงแรมแกรนด์ซัสโซ่ได้สำเร็จ แต่ไม่กี่เดือนต่อมาวันที่ 13 ตุลาคม ค.ศ. 1943 เมื่ออิตาลีเปลี่ยนระบบการปกครอง อิตาลีก็หันไป ประกาศสงครามกับเยอรมันแทน กองทัพเยอรมันตอบโต้ด้วยการทิ้งระเบิดใส่เรือโรมาของอิตาลีทันที

เดือน พฤศจิกายน ค.ศ. 1943 เยอรมันต้องเสียเมืองเคียพคืนให้กับรัสเซียอีก เดือนถัดมา รัสเซียเข้าสู่หน้าหนาวอีกครั้ง สร้างความลำบากใจ แก่ทหารเยอรมันอย่างมาก ช่วงนี้เองที่เยอรมันทำท่าจะแพ้ในรัสเซียอย่างสมบูรณ์แบบ ฝ่ายพันธมิตร ทหารเยอรมันเริ่มถอยทัพ พอเริ่มปีใหม่ ทหารรัสเซียก็รุกเข้าไปในโปแลนด์ ซึ่งถือเป็นการบุกครั้งแรกของทหารรัสเซีย ในสงครามครั้งนี้ หลังจากที่รัสเซียต้องตั้งรับมานาน

ช่วงเดือนมกราคม- กุมภาพันธ์ ค.ศ.1944 เยอรมันต้องเสียเมืองสำคัญๆ ในอิตาลีไล่ไปเรื่อยๆตั้งแต่ มอนติ คาสซิโน อันซิโอ และสุดท้ายสามารถยึดกรุงโรมได้ในวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1944

หลังจากที่กองทัพพันธมิตร สามารถยึดน่านฟ้าในยุโรปสำเร็จ แต่การบุกทางภาคพื้นยังคงเป็นไปอย่างล่าช้ามาก เกิดจากความพยายามที่ผิดพลาดครั้งแล้วครั้งเล่าที่พยามยามยกพลขึ้นบก แต่แล้ววันที่ 6 มิถุนายน ค.ศ.1944 ถือเป็นวัน D-Day กองทัพพันธมิตร 2 แสนคนสามารถฝ่าทั้งทุ่นระเบิด ป้อมปืน และยกพลขึ้นบกที่ชายหาดนอร์มังดี ประเทศฝรั่งเศสได้สำเร็จ

ถือเป็นเริ่มต้นของการปลดปล่อยยุโรป

แต่เยอรมันไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หลังจากที่เยอรมันเคยออกข่าวข่มขู่เกี่ยวกับอาวุธทรงประสิทธิภาพมานาน วันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ. 1944 เยอรมันก็ยังมีข่าวดีอยู่บ้างคือ จรวดรุ่นใหม่ของเยอรมันสำเร็จแล้ว คือจรวด V-1 เป้าการโจมตีครั้งแรกคือที่เมืองลอนดอนถึงหมื่นกว่าลูก ผู้คนในลอนดอนล้มตายจำนวนมาก

วันที่ 20 กรกฎาคม ค.ศ.1944 อดอฟเกือบเอาชีวิตไม่รอด แม้ว่าจะมีหลายคนพยายามลอบสังหารเขาแต่ครั้งนี้ถือเป็นครั้งร้ายแรงที่สุด พันเอกสตัฟเฟ่นเบริก์ (Stauffenberg) ได้วางระเบิดที่โต๊ะประชุม อดอฟรอดชีวิตได้อย่างหวุดหวิด แต่ก็ทำให้อดอฟบาดเจ็บสาหัส

เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1944 รัสเซียโจมตีโปแลนด์มาตั้งแต่มกราคม ก็สามารถยึดโปแลนด์ได้สำเร็จ และเริ่มกวาดล้างชาวโปลที่ไม่นิยมระบบคอมมิวนิสต์ กองทัพพันธมิตรเริ่มไม่พอใจรัสเซีย อดอฟเคยกล่าวกับคนสนิทก่อนเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ว่า “วันที่รัสเซียบุกโปแลนด์สำเร็จ เป็นวันที่เขาเริ่มรู้แล้วว่า อาณาจักรไรน์ที่ 3 ของเขากำลังจะล่มสลาย” เดือนกรกฎาคม นายพลรอมเมิลผู้ยิ่งใหญ่แห่งกองทัพเยอรมันกระทำการฆ่าตัวตาย เพื่อรับความผิด จากการที่โปแลนด์ที่ถูกผนวกเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนของเยอรมันไปแล้วกลับโดนยึดกลับไปอีกครั้ง ตอนนี้ ทหารรัสเซียแม้จะล้าจากการทำศึกยาวนานแต่กำลังใจกลับดีเยี่ยม และพร้อมแล้วสำหรับการจะ “บุกเยอรมัน”

วันที่ 25 สิงหาคม ค.ศ. 1944 กองกำลังพันธมิตร ก็สามารถปลดปล่อยกรุงปารีสสำเร็จ วันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1944 กองกำลังพันธมิตรก็สามารถปลดปล่อยเบลเยี่ยม วันที่ 4 กันยายน ฟินแลนด์ประกาศเปลี่ยนข้างโดยหันไปเข้าข้างรัสเซียแทน ดังนั้นภายในวันที่ 15 กันยายน ทหารเยอรมันจึงต้องเดินทางออกจากฟินแลนด์ วันที่ 17 กันยายน กองกำลังพันธมิตรเริ่ม “ยุทธการตลาดดอกไม้” คือ การบุกเข้าไปในเนเธอแลนด์ วันที่ 4 พฤศจิกายน กองกำลังพันธมิตรก็ปลดปล่อยประเทศกรีกทั้งประเทศสำเร็จ ถัดมาไม่กี่วัน ก็สามารถปลอดปล่อยอัลแบเนียได้สำเร็จ วันที่ 20 พฤศจิกายน ค.ศ. 1944 ทหารฝรั่งเศสสามารถกลับมายืนที่แม่น้ำไรน์ได้อีกครั้ง วันที่ 3 กุมพาพันธ์ กองทัพพันธมิตรทิ้งระเบิดถึง 3,000 ตันลงเมืองเบอร์ลิน ตอนนี้ทุกคนรู้แล้วว่า “เบอร์ลินกำลังเข้าสู่ตาอับ”

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1945 ประธานาธิบดีสหรัฐ รูสเวลส์ , นายกรัฐมนตรีอังกฤษ เชอร์ชิล และผู้นำประเทศรัสเซีย สตาลิน ประชุมกันที่ยอลต้า โดยข้อตกลงส่วนมากเป็น เรื่องการโจมตีเยอรมัน และการกำหนดชะตากรรม ของประเทศเยอรมันหลังสงคราม

ประเทศเยอรมันจะต้องถูกแบ่งแยกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งจะอยู่ภายใต้การปกครองของรัสเซีย (โซเวียต ในชื่อคอมมิวนิสต์) และเยอรมันต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามแก่รัสเซียเป็นเงิน 20,000 ล้านเหรียญสหรัฐ รวมถึงแรงงานชาวเยอรมันด้วย ส่วนโปแลนด์จะถูกปกครอง ภายใต้การดูแลของรัสเซียและ จะปกครองประเทศแบบคอมมิวนิสต์ และจะได้หมู่เกาะคาลิลจากญี่ปุ่นคืนอีกด้วย

ตลอดเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1945 กองทหารพันธมิตรโจมตีเมืองเดรสเดนของเยอรมันอย่างหนัก วันที่ 6 มีนาคม ค.ศ.1945 ทหารเยอรมันต้องถอนทัพจากฮังการีกลับเยอรมันโดยด่วน เพื่อกลับมารักษาประเทศเยอรมันไว้ก่อน วันถัดมา เยอรมันเสียเมืองโคโลจน์ ทำให้ทหารพันธมิตร สามารถเดินข้ามแม่น้ำไรน์มาได้ วันที่ 28 มีนาคม ค.ศ.1945 เยอรมันก็ยังไม่หมดพิษสง เริ่มปล่อยจรวด V-2 สำเร็จถือเป็นจรวดที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในโลกมีความเร็วสูงกว่า 4,000 ไมล์ต่อชั่วโมง โดยยิงไปยังกรุงลอนดอนและเมืองอื่นๆอีกมากมาย

แม้ว่าวันที่ 12 เมษายน ค.ศ.1945 ประธานาธิบดี รูสเวลส์เสียชีวิต แต่ได้ตั้งรองประธานาธิบดีทรูแมนขึ้นดำรงตำแหน่งแทน โดยวันที่ 25 เมษายน ค.ศ. 1945 ถือเป็นวันแห่ง การล่มสลายของอาณาจักรไรน์อย่างแท้จริงเพราะทหารสหรัฐและรัสเซียได้มาพบกันที่เมือง Torgau

วันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 1945 มุสโสลินีและภรรยาถูกแขวนคอที่ประเทศอิตาลี ถัดมาวันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 1945 ทหารเยอรมันในอิตาลีประกาศยอมแพ้ วันถัดมา คือวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 1945 อดอฟและอีวา บราวน์ (ภรรยาของอดอฟ)

กระทำอัตนิบาตตัวเองในบังเกอร์ ที่สร้างไว้เพื่อเป็นที่บัญชาการสูงสุดของทหารเยอรมัน

วันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1945 ทหารเยอรมันในประเทศต่างๆ เช่น เนเธอร์แลนด์ เดนมาร์ก รวมถึงเยอรมันด้านตะวันตก ประกาศยอมแพ้อย่างเป็นทางการ โดยวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ. 1945 ประเทศเยอรมันประกาศยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไข ถือเป็นการจบสงครามโลกครั้งที่ 2 ในดินแดนยุโรป และถือเป็นการสิ้นสุดอาณาจักรไรน์ที่ 3

วันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ. 1945 หลังจากที่เฟอร์ดินานด์ ปอร์เช่ ถูกทหารฝรั่งเศสจับไปรีดความลับ วันนั้น นักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมัน 88 คน โดนทหารสหรัฐอเมริกาจับไปรีดความลับเรื่องอาวุธต่างๆ ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

หลังจากนั้น รัสเซียยึดเมืองเบอร์ลินโดยบุกบ้านทุกหลัง แล้วยึดดานซิก และบุกออสเตรียต่อในวันที่ 30 พฤศจิกายน 1946 ทำให้วันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ. 1946 ทหารสหรัฐและอังกฤษ ต้องรีบเข้าบุกยึดเยอรมันด้านตะวันตกเพื่อป้องกันเยอรมันจากประเทศรัสเซีย วันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1946 เชกโกสโลวาเกียขับไล่ชาวเชกเชื้อสายเยอรมันในซุเดเทนแลนด์กลับไปสู่ประเทศเยอรมัน

ซึ่งวันที่ 19 มิถุนายน ค.ศ. 1948 รัสเซีย สร้างกำแพงกั้นถนนที่จะเข้าเบอร์ลิน และบล็อกการขนส่งทางอากาศและน้ำทุกชนิด วันที่ 24 ทหารคอมมิวนิสต์ 30 กองพันจากรัสเซีย เข้ายึดประเทศเยอรมันด้านตะวันออกแบบเบ็ดเสร็จ ถัดมา 2 วัน ทหารจาก สหรัฐ

อังกฤษและฝรั่งเศส ยกทหารเข้าไปรวมพลที่ประเทศเยอรมันตะวันตก 2.5 แสนนาย วันที่ 30 พฤศจิกายน ค.ศ. 1948 ถือเป็นการยึดเยอรมันด้านตะวันออกโดยสมบูรณ์แบบของรัสเซีย และ สภาประชาชนโซเวียตลงความเห็นว่า เยอรมันตะวันออกจะถูกปกครองด้วยระบบสาธารณประชาธิปไตย (Democratic republic) ขณะที่ฝ่ายตะวันตก ได้ตั้งประเทศเยอรมันตะวันตก และได้ตั้งรัฐบาลซึ่งเป็นการปกครองระบบสาธารณรัฐกลาง (Ferderal republic) โดยมีเมืองหลวงที่กรุงบอนน์ ถือเป็นการแยกประเทศเยอรมันออกเป็น 2 ประเทศ คือเยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออก จุดนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นแห่ง “สงครามเย็น” ที่ทั้งสองฝ่ายจดจ้องกันตลอด

หลังการล่มสลายของรัสเซีย (โซเวียต ในชื่อประเทศคอมมิวนิสต์) วันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 1989 กำแพงเบอร์ลินถูกทำลาย ถือเป็นการเริ่มต้นยุคใหม่ของประเทศเยอรมัน และทั้งสองประเทศก็ได้เซ็นข้อตกลงร่วม เรื่อง ความร่วมมือทางการเมือง และกฎหมายเข้าด้วยกัน ในวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 1990 และประเทศที่ถูกแยกทั้งสองส่วนก็กลับมาอยู่ร่วมกันอย่างสมบูรณ์ในเดือนถัดมา ถือเป็นสิ้นสุดเหตุการณ์เลวร้ายทั้งหมดของประเทศเยอรมันอย่างแท้จริง

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ตอนที่ 7

ชาวยิวกับอดอฟ ฮิตเลอร์

ความจริงแล้วยังคงเป็นปัญหาคาใจหลายคนว่า ทำไมอดอฟต้องเกลียดยิว ? โดยทั่วไปแล้ว ชาวยุโรปยุคนั้น มักจะเป็นศาสนิกชนที่เคร่งครัดและเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจอย่างมาก ชาวเยอรมันก็เช่นกัน โดยมากจะนับถือแต่ศาสนาคริสต์โรมันคาทอลิก และโปรแตสแทน์ แต่ชาวยิวนั้น นอกจากนับถือศาสนาฮีบรูแล้ว ชาวยิวยังเป็นคนที่ตอกตะปูใส่พระเยซุคริสต์อีกด้วย รวมถึงไปถึง สงครามครูเสดที่ทำให้คนยุโรปนั้นค่อนข้างเกลียดชัง ชาวยิวและชาวอาหรับซึ่งเป็นที่มาของ “ลัทธิเกลียดชาวยิว-อาหรับ (anti-semitism)” ลัทธินี้ครอบคลุมไปทั่วยุโรปในยุคนั้น นอกจากนั้น ชาวยิว ยังเริ่มมีอำนาจทางการเงินและการเมืองในยุโรปและสหรัฐอเมริกาอีกด้วย ทำให้ชาวคริสต์จำนวนมากหวาดกลัวชาวยิวมาก โดยเฉพาะ การทำลายศาสนาศริสต์และการสุมหัวครองโลกของชาวยิว

จากประวัติศาสตร์ของชาวยิวนั้น เป็นคำตอบได้อย่างดีว่า ทำไมหลายคนเกลียดและกลัวว่า “ชาวยิวที่มีจำนวนน้อยแต่กลับ มีโอกาสที่จะครองโลกมากกว่า” ประวัติชาวยิวนั้น ถือว่ายาวนานมาก ปรากฏแม้ในกระทั่งในคัมภีร์ไบเบิล เริ่มตั้งแต่เมื่อ 1800 ปีก่อนคริสต์กาล ชาวยิวได้อพยพจากดินแดนเมโสโปเตเมีย ไปยังดินแดน คานาอัน ซึ่งคือ ดินแดนปาเลสไตน์ในปัจจุบัน ต่อมา 1700 ปีก่อนคริสต์กาล ชาวยิวได้ย้ายไปอาศัยยังดินแดนอียิปต์ ซึ่งชาวยิว ก็เติบใหญ่และมีอำนาจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ฟาโรห์รามเสสที่ 2 ยังกลัวว่าชาวยิวจะมีอำนาจเหนือพระองค์

จึงได้สั่งฆ่าเด็กทารกชาวยิวทุกคน ถือเป็นการล้างเผ่าพันธ์ชาวยิวครั้งแรก ซึ่งตามประวัติแล้ว ชาวยิวชื่อ โมเสส จะเป็นคนนำพาบัญญัติ 10 ประการ จากพระเจ้าให้อพยพกลับไปยังดินแดน ปาเลสไตน์ อีกครั้ง

หลังจากนั้นไม่นาน กษัตริย์เนบูชัด เนซซาร์แห่งบาบิโลน สามารถยึดครองดินแดนนี้ได้ และได้สั่งฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวอีกครั้ง หลังจากนั้นนานมาก ก็มีการเปลี่ยนอำนาจการปกครองอีกหลายครั้ง และก็มาถึงคราวการมาครอบครองของชาวโรมันเหนือดินแดนแห่งนี้ แต่ด้วยความไม่พอใจของชาวยิวทำให้ ชาวยิวก่อสงครามกับชาวโรมัน ดังนั้น ชาวโรมันจึงถือโอกาสกวาดล้างชาวยิวครั้งสำคัญอีกครั้งหนึ่ง การจลาจลครั้งนี้ทำให้ชาวยิวถูกเนรเทศออกจากดินแดนศักดิ์สิทธ์ แห่งนี้ ต้องกระจัดกระจายไปอยู่ยังดินแดนต่างๆ ในยุโรป โดยยุคก่อน สงครามโลกครั้งที่ 1 นั้นชาวยิวอาศัยอยู่มากใน รัสเซีย โปแลนด์ตะวันออก แคว้นบอลติกและบาลข่าน โดยเฉพาะในโปแลนด์นั้น ศตวรรษที่ 11-14 นั้นถือเป็นแหล่งของคนอพยพจากทั่วยุโรป มีทั้งชาวเยอรมัน เบลเยี่ยม สก๊อต รวมถึงชาวยิวและยิบซี ชาวยิวนั้นเริ่มมีอำนาจอย่างมากในยุโรป โดยเฉพาะนักการเมืองชาวยิวที่มีอยู่กระจายอยู่ทั่วไปในยุโรป โดยเฉพาะก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ชาวยิวเริ่มแผ่อำนาจ ทั้งการเมือง และการเงินไปทั่วยุโรป เห็นได้จากธนาคารรอสไชน์ ที่เป็นของตระกูลรอสไชน์ ซึ่งเป็นชาวยิว เขาส่งลูกชายไปเปิดธนาคารสาขาต่างๆ ทั่วยุโรปถึง 6 ประเทศในยุคนั้น และสหรัฐอเมริกา ถือเป็นธนาคารที่เป็นระบบเครือข่ายที่ใหญ่มากในยุโรป

ตามประวัติของอดอฟ ในหนังสือของเขาในสมัยอดอฟอายุ 14-15 ขวบนั้น เขายังเห็นว่าการแบ่งแยกเชื้อชาตินั้นเป็นเรื่องเหลวไหล แต่อะไรเป็นสิ่งที่เขาเกลียดชาวยิว? คำตอบนั้นมีมากมายหลายเหตุผล

เหตุผลที่อดอฟเกลียดชาวยิวนั้นน่าจะเริ่มจาก อดอฟนั้น ถือเป็นคริสตนิกชน นิกายโรมันคาทอลิก ที่เคร่งครัด ซึ่งอดอฟนั้นได้รับการปลูกฝังตั้งแต่เด็ก เขาเป็นมังสวิรัติ ไม่ดื่มสุราหรือสูบุหรี่ และไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และบางที เขาอาจชื่นชอบมาร์ติน ลูเธอร์ด้วย เพราะ เขาเป็นชาว"เยอรมัน" ที่แยกนิกายศาสนาคริสต์โปรแตสแทน์ และที่สำคัญคือ มาร์ติน ลูเธอร์ คนนี้ก็เป็นคนที่เกลียดชาวยิวยิ่งนักอีกด้วย มาร์ติน ลูเธอร์ ถึงกับเคยกล่าวว่า "ชาวยิวนั้นสมควรถูกลงโทษหนักกว่าพวกขี้ขโมย 7 เท่า" และที่สำคัญ ในหนังสือการต่อสู้ของข้าพเจ้า ที่อดอฟเขียนไว้ว่า "เขาจะต้องปราบชาวยิว เพราะมันเป็นงานของทหารพระผู้เป็นเจ้า" เขายังเคยพูดถึงประโยคนี้ซ้ำอีกครั้งในสภาไรซ์ตากส์ และอย่าลืมว่า Theodor Herzl (1860-1904) นักการเมือง ชาวออสเตรียเชื้อชาติยิว ถือเป็นคนแรกที่เป็นคนเริ่มก่อตั้งกลุ่ม "ไซออนิกส์" แม้ว่า การประชุมของชาวยิวครั้งแรกจะไม่ได้ใช้ชื่อว่าไซออนิกส์ก็ตาม เขาเป็นเจ้าของความคิดที่ว่าจะหาพื้นที่สำหรับตั้งประเทศ เพื่อชาวยิวทั้งมวลบนแผ่นดินยุโรป และการวางแผนทำลาย ศาสนาคริสต์อีกด้วย ตามความเชื่อของชาวยิวที่ว่า ศาสนาของเขาได้รับการรับเลือกจากพระเจ้า ดังนั้น ศาสนาของยิวดีกว่าและเหนือกว่า ศาสนาคริสต์

แต่บางคนให้เหตุผลว่า อดอฟอาจนึกถึง เหตุการณ์การทรยศชาติเยอรมันในสงครามโลกครั้งที่ 1 หรือที่ อดอฟชอบเรียกชาวยิวพวกนี้ว่า "อาชญกรเดือนพฤศจิกายน" เพราะอดอฟเชื่อว่า ชาวยิวที่เป็นคนงานและทหารเรือ ที่ได้รับการสนับสนุน จากพรรคคอมมิวนิสต์มาร์กซิสในประเทศ มันเป็นการหักหลังกันเอง ของคนในชาติ เพราะอดอฟเริ่มแสดงท่าที

ต่อต้านชาวยิวอย่างชัดเจนตั้งแต่หลังการพ่ายแพ้สงครามของเยอรมันในครั้งนั้นนั้นเป็นต้นมา นอกจากนั้น ยังมีเหตุการณ์เสริมอีกคือ เหตุการณ์ที่เขาติดคุก ข้อหากบฏ 9 เดือนนั้น เขามีเวลาว่าง และได้อ่านหนังสือที่เขียนโดยเฮนรี่ ฟอร์ด คือ หนังสือชื่อ “ยิวระดับนานาชาติ” อดอฟเห็นด้วยกับฟอร์ด ที่คิดว่าชาวยิวทั่วโลกกำลังทำสุ่มหัวเพื่อครองโลก (Jew conspiracy) โดยเฉพาะการครอบครอง สื่อสารมวลชนเพื่อใช้เทคนิก ในการการครอบครอง และยึดกิจการทางการเงินทั่วโลก รวมไปถึงความพยายามของชาวยิวที่ต้องการให้โลกทั้งโลกเข้าสู่สงคราม โดยเฉพาะช่วงท้ายๆ สงครามที่อดอฟเคยพูดไว้ว่า “เขาจะไม่แปลกใจเลย ถ้ายิวจะสามารถชักจูงสหรัฐให้เข้าร่วมสงครามครั้งนี้ได้” ซึ่งไม่กี่วันต่อมา สหรัฐเข้าสู่สงครามจริงๆ ดังนั้นอดอฟ เชื่อว่า “ถ้าไม่กำจัดชาวยิวแล้ว ชาวเยอรมัน และชาวโลก จะต้องอยู่ภายใต้การปกครองระบบคอมมิวนิสต์แบบมาร์กซิส เหมือนพวกบอลเชวิกรัสเซีย” หรือไม่ โลกนี้ก็จะต้องถูกปกครองด้วยคนมีเงินเป็นผู้ปกครอง ซึ่งชาวเยอรมันและชาวโลกจะตกเป็นทาสของชาวยิว ดังนั้นชาวยิวจึงเป็นศัตรูกับระบบเศรษฐกิจโลก ทัศนะคติเหล่านี้เอง ที่นำไปสู่การล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว

ความจริงแล้ว ก็มีชาวยิวกลุ่มหนึ่งคิดแบบอดอฟจริงๆ ไล่ไปตั้งแต่ความรู้ทางสังคมที่น่ารังเกียจของชาวยิว ที่ส่วนมากนั้นจะเน้น “ความเท่าเทียมกันของทุกคน” มากกว่า เริ่มตั้งแต่ ริคาร์โด นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษเชื้อสาวยิว เจ้าของความคิดการค้าเสรี คาร์ล มาร์ก นักเศรษฐศาตร์ชาวยิวอีกคนซึ่งเป็น เจ้าของความคิดการปกครองระบบคอมมิวนิสต์ ที่เน้นความเท่าเทียมกันทางสังคม แต่ความจริงแล้ว

ชาวยิวก็เป็นพวกหนึ่งที่เห็นว่าเชื้อชาติตัวเองนั้นเหนือกว่าผู้อื่น เห็นได้จากศาสนาฮีบรูเองก็ห้ามไม่ให้แต่งงานข้ามศาสนา และคำพูดของชาวยิวในสมัยก่อนที่ว่า "ที่ชาวยิวเก่งได้นั้นไม่ใช่เพราะภาษา,ศาสนา หรือเชื้อชาติแต่เป็นเพราะ เลือดชาวยิวต่างหากที่ทำทุกสิ่ง" ความเชื่อเหล่านี้เองที่อดอฟเห็นว่า ชาวยิวกำลังหลอกลวงชาวโลก สุดท้ายอดอฟยังเชื่อว่า ชาวอารยัน (aryan) ถือเป็นเชื้อชาติที่ประเสริฐกว่าเชื้อชาติอื่น แต่กำลังถูกยิวทำลาย และทำให้ชาวอารยันตกต่ำลง

การล้างเผ่าพันธ์ชาวยิวของอดอฟ ฮิตเลอร์

การคุกคามชาวยิวของอดอฟเริ่มตั้งแต่หลังจากที่เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีประเทศเยอรมันแล้ว วันที่ 22 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1933 กองกำลังหน่วย SS เริ่มแต่งชุดเป็นตำรวจ หน่วยลูกเสือชาวบ้านของอดอฟเริ่มก่อกวนชาวยิวหนักขึ้น โดยการไป ทาสีสิ่งของต่างๆ ของชาวยิว เหตุการณ์คุกคามชาวยิวนี้ลามไปถึงประเทศอิตาลีด้วย วันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1933 หลังการขึ้นเป็นผู้นำของอดอฟ มีนักโทษในคุกเพิ่มขึ้นจำนวนมาก ดังนั้น อดอฟจึงเปิดสถานกักกันเพิ่ม 4 แห่งคือ ดาซู (Dachau) บูเชนวาด(Wachenwald) ซากซิฮอนเซ่น (Sachsenhausen) และราเวนบรูก (Ravensbruck) โดยนักโทษทุกคนต้องใส่เสื้อที่ระบุ ความผิดของนักโทษซึ่งจะมีสีของสามเหลี่ยมคว่ำที่มีสีเป็นตัวระบุมีความผิดตั้งแต่ อาชญกร ชาวยิว นักโทษการเมือง พวกเร่ร่อน พวกยากจนตามเมืองต่างๆในเยอรมัน สถานกักกันในเยอรมันแต่ละแห่งถือเป็นสถานกักกันนักโทษขนาดใหญ่ สถานกักกันบูเชวาด มีสถานกักกันย่อยถึง 174 แคมป์ ดาวซู มีสถานกักกันย่อยถึง 123 แคมป์ เหตุผลหลักคือ เพื่อป้อนแรงงานแก่โรงงานอุตสาหกรรมในเยอรมันต่างๆ เช่น IG Farben

ซึ่งเป็นโรงงานเคมีที่ใหญ่ที่สุดของยุโรป ผลิตตั้งแต่ยางสังเคราะห์
รวมไปถึงน้ำมันสังเคราะห์ ถือเป็นโรงงานเคมีที่ทันสมัยที่สุดของโลกด้วย
รวมไปถึงโรงงาน General Motors, US Steel และ Standard Oil
ที่เข้ามาก่อตั้งโรงงานในเยอรมัน รวมถึงยังมีโรงงานอื่นๆอีกมากในเยอรมัน

วันที่ 24 มีนาคม 1933 อดอฟก็ผ่านกฎหมายที่ให้อำนาจแก่ตัวเอง
คือ Enable Act วันที่ 1 เมษายน 1933
พรรคนาซีแต่งตั้งลูกเสือออกปราบปรามชาวยิว ไม่ว่าจะร้านค้าชาวยิว
สินค้าชาวยิว หรืออื่นๆ
และประชาสัมพันธ์ชวนเชื่อให้ชาวเยอรมันไม่ซื้อสินค้าชาวยิวด้วย
รวมถึงสั่งแบนหนังสือพิมพ์ที่ล่อแหลมต่อขัดแย้งต่อการต่อต้านชาวยิว
โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์จากต่างประเทศ วันที่ 26 เมษายน ค.ศ. 1933
เป็นวันก่อตั้งหน่วยตำรวจพิเศษคือ เกสตาโป เพื่อกำจัดศัตรู
และชาวยิวโดยเฉพาะ ภายใต้การดูแลของ เฮอร์มัน เกอริ่ง วันที่ 10
พฤษภาคม ค.ศ. 1933 วันเผาหนังสือที่เกี่ยวกับชาวยิว
และต่อต้านความเป็นเยอรมัน โดยเฉพาะความรู้จากชาวยิว วันที่ 14
กรกฎาคม ปีเดียวกันเนรเทศชาวยิวไปโปแลนด์ วันที่ 29 กันยายน 1933
ประกาศห้ามชาวยิวเป็นเจ้าของที่ดินเด็ดขาด
และยังตั้งศูนย์วัฒนธรรมชาวไรน์ และไม่ให้วัฒนธรรมชาวยิวมายุ่ง
เกี่ยวกับวัฒนธรรมชาวไรน์เด็ดขาด ไม่กี่วันต่อมา
ประกาศห้ามชาวยิวเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ทั่วประเทศ

เข้าเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1934 ห้ามชาวยิวทำงานแรงงานชั้นต่ำ
เดือนพฤษภาคม ห้ามชาวยิวจากระบบประกันสุขภาพทั่วอาณาจักรไรน์
วันที่ 19 มิถุนายน 1934 ออกประกาศห้ามทำกิจกรรม ที่เกี่ยวข้องกับ
วัฒนธรรมหรือศาสนาของชาวยิวทั่วอาณาจักรไรน์ วันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ.

1934 อดอฟขึ้นเป็นผู้นำสูงสุดของประเทศ ชาวยิวยิ่งหมดทางเลือก

ค.ศ. 1935 เริ่มตั้งแต่วันที่ 21 พฤษภาคม ออกกฎหมายห้ามชาวยิวเป็นทหาร และไม่กี่เดือนต่อมา คือเดือน กันยายน ได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการกีดกันทางเชื้อชาติ โดยเฉพาะชาวยิวและชาวยิปซีเร่ร่อน โดยรู้จักในชื่อ กฎหมายแห่งเมืองนูแรมเบิร์ก (Nuremberg Laws) มีใจความสำคัญๆดังนี้

1. ประชาชนเยอรมันทุกคนต้องปกป้องความเป็นเยอรมัน ประพฤติตัวและแสดงความปรารถนาที่จะเป็นชาวเยอรมัน และจะได้สถานภาพตามที่กฎหมายกำหนด

2. ประชาชนจะต้องปกป้องสายเลือด และเกียรติภูมิของประชนชาวอาณาจักรไรน์ เช่นการห้ามแต่งงานกับชาวยิว หรือสัมพันธ์นอกสมรสกับชาวยิว ชาวยิวไม่สามารถจ้างงานหญิงชาวเยอรมันอายุต่ำกว่า 45 ปี และที่สำคัญ ชาวยิวจะต้องติดตราที่เป็นสัญลักษณ์ประกาศตัวว่าตัวเองเป็นชาวยิว

3. กฎหมายจะมีผลถึงวันที่ 1 มกราคม 1936

กฎหมายนี้ทำให้ชาวยิวเสียสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งทุกระดับ และ ห้ามแต่งงานกับ ชาวอารยัน โดยเด็ดขาด หรือแม้แต่การมีเซ็กส์กัน นอกจากนี้ อดอฟยังเริ่มแยกชาวยิวออกเป็น 3 ระดับ ตามจำนวนของปู่ย่าตายายที่เป็นชาวยิว ระดับแรก

ปู่ย่าตายายจะเป็นชาวยิวทั้ง 4 คน แยกได้ถึง 50,000 คน ระดับที่ 2 จะเป็นเพียง 2 คนจาก 4 คน สามารถแยกได้ถึง 210,000 คน และระดับสุดท้ายจะมีปู่ย่าตายายเป็น คนเดียว แยกได้ 80,000 คน ช่วงนี้เองที่ชาวยิวที่มีฐานะเริ่มอพยพออกจากเยอรมัน ไปยังสหรัฐอเมริกา โดยมีตั้งแต่นายแพทย์ นักวิทยาศาสตร์ และมหาเศรษฐี ไม่กี่วันถัดมา ได้ออกกฎหมายเมืองนูเรมเบิร์กฉบับแก้ไขออกมา และได้ให้อำนาจเพิ่มแก่ เฮยดริช ฮิมเมอร์หัวหน้าของกองกำลังหน่วย SS ให้ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งเยอรมันอีกตำแหน่งด้วย วันที่เขาได้รับตำแหน่งนั้นเขาพูดไว้ว่า "ข้าพเจ้า รู้ว่าประชาชนไม่ค่อยชอบข้าพเจ้า แต่ขอเพียงประชาชนเคารพ และเชื่อฟังและทำตามระเบียบ เราจะไม่ทำอะไร" แต่แท้จริงแล้ว กองกำลังหน่วย SS ของอดอฟนั้นมีหน้าที่หลักคือ การกำจัดชาวยิว ไม่กี่เดือนต่อมา กองกำลังหน่วย ss ก็รับหน้าที่คุมสถานกักกันต่างๆ ต่อมา อดอฟสั่งจับพวกโฮโมเซกส์ชัลล์ และพวกผู้หญิงท้องไม่มีพ่อ เพิ่มอีก หลังจาก สั่งจับกุมพวกขอทาน เร่ร่อนไม่มีบ้านอาศัย และพวกขี้เหล้าไปในปีที่แล้ว

เดือนมกราคม ค.ศ. 1937 ชาวยิวถูกแบนจากอาชีพอีกหลายอาชีพ เช่น ครู นักบัญชี หมอฟัน และอื่นๆเพิ่มอีก เดือน พฤษภาคม ค.ศ.1937 ชาวยิวถูกกันออกจากกองทัพเยอรมันโดยเด็ดขาด วันที่ 8 พฤศจิกายน ค.ศ. 1937 เปิดงานแสดงนิทรรศการ The Eternal Jew ที่เมืองมิวนิก ในงานจะแสดงถึง ทำไมชาวยิวถึงอันตรายต่อชาวโลก และมีประชาชนชาวเยอรมันด่าทอชาวยิวต่างๆ ภายในงาน

เดือนมีนาคม ค.ศ.1938 หลังจากเข้าครองครองออสเตรียแล้ว ซึ่งเป็นประเทศที่มีชาวยิวอาศัยมากประเทศหนึ่งในยุโรป มีชาวยิว

อาศัยเฉพาะในเวียนนาถึงประมาณ 200,000 คน อดอฟสั่งตั้งแคมป์เพื่อกักกันชาวยิวและนักโทษการเมืองชื่อ มัวทัวเซ่น (Mauthausen) ใกล้เมืองลินซ์ บ้านเกิดของอดอฟ ถือเป็นสถานกักกันขนาดใหญ่ เพราะมีสถานกันกันย่อยถึง 49 แห่งอยู่ภายใน และเดือนนี้ อดอฟได้แต่งตั้ง อดอฟ ไอซมันน์ เป็นหัวหน้าศูนย์อพยพชาวยิว ที่จะคอยวางแผนส่งชาวยิว อพยพไปยังประเทศต่างๆทั่วโลก รวมถึงสถานกักกันต่างๆ

ต่อมาไม่นาน เยอรมันออกกฎหมายเพิ่ม โดยห้ามมีกิจกรรมและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับชาวยิวทั่วประเทศโดยเด็ดขาด เริ่มเดือนเมษายน ค.ศ.1938 กองทัพนาซีเริ่มยึดทรัพย์สิน และอสังหาริมทรัพย์ของชาวยิว เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1938 ประกาศห้ามชาวยิวประกอบอาชีพสำคัญๆเพิ่มขึ้นอีก วันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ.1938 ห้ามชาวยิวค้าขายสินค้าต้องห้ามหลายรายการโดยเด็ดขาด วันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ.1938 ห้ามหมอชาวยิวจ่ายยาโดยเด็ดขาด วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1938 กองกำลัง SS ก็เริ่มทำลายสุเหร่าชาวยิว ทั่วทั้งเมืองนูเรมเบิร์ก วันที่ 17 สิงหาคม ค.ศ. 1938 หญิงสาวชาวยิวจะต้องเพิ่มชื่อกลาง คือ ซารา ส่วนชายชาวยิวจะถูกเพิ่มชื่อกลางคือ อิสราเอล เพื่อประกาศตนว่าเป็นชาวยิว

เดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1938 ตำรวจเยอรมันกวาดล้าง ชาวยิว-โปแลนด์ที่ลักลอบเข้าเมืองเยอรมันมาเมื่อหลายปีก่อน จับได้ถึง 17,000 คน โดยเนรเทศไปประเทศโปแลนด์ แต่กลับถูกปฏิเสธจากรัฐบาลโปแลนด์ และรถไฟได้หยุดอยู่ที่ชายแดนเยอรมัน-โปแลนด์ วันที่ 9 - 10 พฤศจิกายน ค.ศ. 1938 เกิดเหตุการณ์สำคัญ คือ ฑูตเยอรมันในประเทศฝรั่งเศส ถูกชาวยิว-โปแลนด์ ชื่อ Herschel Grynzpan ฆ่าตาย

ทำให้กองกำลังหน่วย SA โกรธมาก ประกาศกวาดล้างชาวยิวทั่วประเทศเยอรมัน และบุกเผาสุเหร่าของชาวยิวประเทศเยอรมันทั้งประเทศ คืนนั้นตามท้องถนนจะได้ยินแต่เสียงแก้วแตกเป็นระยะๆ จึงเรียกคืนนั้นว่าเป็น "คืนแห่งเสียงแก้วแตก" ส่วนชาวยิวโปแลนด์ที่ถูกเนรเทศและต้องติดค้างอยู่ที่ชายแดนเยอรมัน-โปแลนด์นั้นถูกฆ่าทิ้งทั้งหมด ไม่กี่วันถัดมา วันที่ 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 1938 รัฐบาลออกกฎหมายปรับเงินคนที่เป็นชาวยิว-เยอรมันพันล้านไรน์มาร์กจากเหตุการณ์คืนแก้วแตก วันที่ 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 1938 เหล่านักเรียนชาวยิวถูกขับออกจากโรงเรียนทั่วประเทศเยอรมัน ไม่กี่วันถัดมา รัฐบาลก็ประกาศยึดกิจการชาวยิวทั่วประเทศเยอรมัน ช่วงนี้เฮย์ดริช เริ่มไม่สามารถส่งพวกยิวไปประเทศต่างๆไม่ไหว เพราะหลายประเทศเริ่มปฏิเสธรับชาวยิวอพยพ

วันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1939 พรรคนาซีสั่งยึดทอง ทรัพย์สินและเงินจากชาวยิว เพิ่มขึ้นอีกครั้ง เดือนมีนาคม เยอรมันก็เริ่มบุกเชกโกสโลวาเกีย ประเทศที่มีชาวยิวประมาณ 35,000 คน โดยออกกฎทุกอย่างเหมือนประเทศเยอรมัน โดยเฉพาะกฎหมายแห่งเมืองนูเรมเบิร์ก ตอนนี้ กองทัพนาซียังคงส่งชาวยิวอพยพไปประเทศต่างๆอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าประเทศต่างๆจะไม่อยากรับแล้วก็ตาม เดือนเมษายน ค.ศ. 1939 รัฐบาลส่งเรือเซนต์หลุยส์ ขนชาวยิว 940 คนไปยังเมืองคิวบา แต่ถูกประเทศคิวบาปฏิเสธ ต่อมาเรือจึงได้ย้ายไปประเทศสหรัฐ แต่ถูกสหรัฐปฏิเสธเหมือนกัน จึงต้องเดินทางกลับสู่ยุโรป และกระจายชาวยิวกลุ่มนี้ไปยังประเทศต่างๆ

หลังจากเยอรมันบุกโปแลนด์ในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ.1939 ถือเป็นการเริ่มต้นสงครามโลกครั้งที่ 2 โปแลนด์นี่เอง

ถือเป็นประเทศที่มีชาวยิวมากที่สุดในยุโรปมีประมาณ 3.35 ล้านคน หลังจากเยอรมันยึดโปแลนด์แล้ว กองกำลังหน่วย SS ของเฮย์ดริช ได้จับพวกต่อต้านชาวชาวโปแลนด์ และชาวยิวได้ 87,000 คน ช่วงนี้ เยอรมันได้ตั้งแคมป์ใกล้เมืองออสวิทซ์ (Auschwitz) ในประเทศโปแลนด์ เพื่อรวบรวมชาวยิวจากทั่วยุโรปมาทำงาน ที่นี้ ถือเป็นสถานกักกัน ที่ใหญ่ที่สุด และเป็นสัญลักษณ์ของการฆ่าล้างเผ่าพันธ์มนุษย์ โดยภายในจะมีสถานกักกันย่อยๆถึง 45 แห่ง มีโรงงานผลิตสินค้า และอาวุธมากมาย จะมีรถไฟพาชาวยิวซึ่งส่วนมากมาจากเยอรมัน เนเธอร์แลนด์และเบลเยี่ยม เชลยศึกและพวกเร่ร่อนมาลงที่สถานีนี้ทุกวัน ถ้าแรงงานคนไหน ไม่สามารถทำงานได้ เช่น เด็กหรือสตรีมีครรภ์ จะถูกสังหารหมู่ด้วยการรมแก๊ส ส่วน ผู้ชายจะถูกสักหมายเลขที่ กำหนดสถานกักกันย่อยไว้ที่แขน แรงงานทั้งหมดจะถูกใช้แรงงานถึง 12 ชั่วโมงต่อวัน แคมป์นี้อยู่ภายใต้การดูแลของรุดอฟฟ์ ฮูสส์ กลุ่มชุมชนชาวยิวในวอร์ซอร์ที่ไม่พอใจ และพยายามก่อเรื่อง กับทหารเยอรมัน ฮูสส์จึงสั่งเผาชุมชนชาวยิวในกรุงวอร์ซอร์ สถานกักกันแห่งนี้ โดยเฉลี่ยจะมีนักโทษเสียชีวิตถึง 4,000-5,000 คนต่อเดือนในช่วงนี้

แต่หลังจากสงครามช่วงปลาย อดอฟเริ่มกำจัดชาวยิวอย่างจริงจัง เขาได้ตั้งหน่วยย่อย ซึ่งแยกออกจากกองกำลังหน่วย SS ชื่อว่า Einsatzgruppen มี 6 กลุ่มเล็กๆ หน่วยนี้ไม่มีหลักแหล่ง แน่นอน จะคอยเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ ตามสถานกักกันต่างๆทั่วยุโรป มีหน้าที่สำคัญคือ กำจัดและทำลาย ซากศพชาวยิว กับนักการเมืองฝ่ายตรงข้ามทั่วยุโรป ส่วนมาก หน่วยนี้จะใช้วิธิยิงทิ้ง โดยเฉพาะการยิงที่ท้ายทอย (Kncik schuss) ซึ่งเป็นที่นิยมมากในหมู่นาซี หรือ การยิงไปที่ป้ายรูปดาวเดวิด สัญลักษณ์ชาวยิวที่แปะบนหน้าอก รวมถึงการฝังศพแบบรวมมิตร คือ

แยกคนออกเป็น 3 แถวโดยให้ทุกคนขุดหลุม หลังจากนั้นจะยิงคนคนกลุ่มแรกทั้งหมด แล้วจึงให้ 2 กลุ่มที่เหลือโรยปูนขาวและกลบดินลงเล็กน้อย หลังจากนั้นจะยิงกลุ่มที่ 2 และให้กลุ่มที่ 3 กลบดินและโรยปูนขาวเช่นเดิม สุดท้ายจึงยิงกลุ่มที่ 3 และกองกำลังหน่วย SS จะใช้ปูนขาวโรยและกลบดินด้วยตัวเองเล็กน้อย มีคนคาดการณ์ว่าเฉพาะหน่วยงานนี้ฆ่าชาวยิวไปถึง 1,250,000 คนทีเดียว

ถัดมาวันที่ 1 พฤศจิกายน ค.ศ. 1941 ได้ตั้งสถานกักกันด้านใต้ของโปแลนด์ ชื่อ Belzec โดยที่นี่จะแยกเด็กและผู้หญิงออกบางคนจะได้รับการเข้าทำงาน แต่ช่วงหลังจากที่สหรัฐเข้าประกาศร่วมสงครามด้วย ทำให้อดอฟสั่งกำจัดชาวยิวส่วนเกินโดยเฉพาะเด็กและผู้หญิงชาวยิว โดยให้ผู้หญิงโกนหัวและให้เดินเท้าเปล่า แล้วหลังจากนั้นจะส่งเข้าห้องรมแก๊สพิษ Carbon

monoxide ซึ่งทำมาจากน้ำมันดีเซล และจะเสียชีวิตหลังจากนั้นประมาณ 20-30 นาที มีการประมาณการณ์ว่ามีชาวยิวเสียชีวิตที่นี่ถึง 600,000 แสนคน ที่แห่งนี้ถือเป็นที่มีชื่อเสียงด้านการคุ้มกัน นักโทษ เพราะมีนักโทษสามารถหลบหนีจากที่นี่ได้น้อยที่สุด แต่ช่วงเดือนเมษายน – พฤษภาคม ค.ศ. 1943 ในกลุ่มชาวยิวในกรุงวอร์ซอ โปแลนด์ตะวันออกเริ่มปฏิบัติการตอบโต้ทหารเยอรมัน ทำให้กองกำลังหน่วย SS บุกหมู่บ้านชาวยิวในวอร์ซอ และ เริ่มเผาบ้านหลังต่อหลัง ทุกๆ หลัง จนหมด 4 สัปดาห์ต่อมา หัวหน้าชาวยิวในกรุงวอร์ซอหลายคน ต้องฆ่าตัวตาย เพราะภารกิจไม่สำเร็จและไม่อยากตายด้วยน้ำมือของทหารเยอรมัน

พูดถึงฮิมเมอร์แล้ว ความจริงเขาไม่ใช่คนโหดร้าย เขามักจะพูดเสมอว่า "ถ้าคนที่ไม่มีความผิดเขาจะไม่สั่งประหารเด็ดขาด เขาทำไปเพราะเป็นการลงโทษตามความผิดเท่านั้น" โดยทั่วไปแล้ว จะไม่เห็นฮิมเมอร์ฆ่าผู้บริสุทธิ์เหมือนแกนนำในพรรคนาซีคนอื่นๆ และถือว่าเขาเป็นคนใจอ่อนที่สุดในพรรคนาซี เพราะเขาไม่สามารถแม้กระทั่ง ยืนดูการประหาร หรือ เหตุการณ์ที่เขาเกือบล้มทั้งยืน หลังจากที่ เขาไปเยี่ยมสถานกักกัน ที่มีห้องรมควันพิษ รวมถึงเขายังเคยพูดว่า "เราจะปลูกต้นไม้บนซากศพอย่างงี้ได้ยังไงกัน นี่เราเป็นพวกโรคจิต หรือสัตว์ป่ากันแน่" แต่เขาก็ไม่สามารถหยุดยั้งสิ่งเหล่านี้ได้ เพราะมันคือหนึ่งในหน้าที่หลักของเขา

เหตุผลของการกำจัด

จุดเริ่มของการสังหารผู้คนจำนวนมากนั้นเริ่มจาก ช่วงปลายปี ค.ศ. 1939 นั้น อดอฟได้รับจดหมายจากพ่อของลูกคนหนึ่ง ซึ่งขออนุญาติ

ท่านผู้นำสูงสุด เพื่อฆ่าลูกชายที่ป่วยไม่สามารถรักษาให้หายได้
เพื่อช่วยให้ลูกชายของเขาได้หลุดจากความทุกข์ อดอฟอนุญาติทันที
รวมถึงแนะนำหมอให้ด้วย หลังจากนั้น อดอฟได้
ออกคำสั่งลับไปยังโรงพยาบาล และศูนย์อนามัยต่างๆ
ทั่วเยอรมันให้กำจัดเด็กเยอรมันที่ติดเชื้อโรคที่ไม่สามารถรักษาได้ แต่
การฆ่าของอดอฟครั้งนี้ก็ยังถือว่าปราณีมาก คือเขาให้ฉีดมอร์ฟีนเกินขนาด
เพื่อให้เด็กชาวเยอรมันหล่านั้นตายอย่างสงบ โดยให้โรงพยาบาลต่างๆ
เก็บเป็นความลับกับครอบครัวผู้เสียชีวิต ต่อมา โครงการนี้
ได้ครอบคลุมไปถึงผู้ใหญ่ที่เป็นโรคซึ่งรักษาไม่หายด้วย และสุดท้าย
ได้ขยายถึงผู้อ่อนแอที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองอีกด้วย
โดยเรียกโครงการนี้ว่า “พวกเลี้ยงเสียข้าวสุก จะต้องถูกกำจัดทิ้ง”
ชื่อย่อโครงการคือ T-4 ต่อมา เหตุนี้เอง ทำให้ชาวยิวที่ไม่สามารถทำงานได้
จะต้องถูกกำจัดไปด้วย และ โครงการนี้ถือเป็นที่มา
ของการออกแบบห้องอบแก๊สพิษ โครงการนี้ถือเป็นความลับอย่างมาก
โดยเฉพาะในเยอรมัน เพราะ ถ้าความลับรั่วไหล
ออกไปจะต้องมีเยอรมันชาวคริสต์
ที่อาจต่อต้านอดอฟและพรรคนาซีของเขา

ปีค.ศ. 1940 เยอรมันบุกและยึดเดนมาร์ก (มีชาวยิว 8,000 คน) นอร์เวย์ (ชาวยิว 2,000 คน) ฝรั่งเศส (ชาวยิว 350,000 คน) เบลเยี่ยม มีชาวยิว 65,000 คน เนเธอร์แลนด์ มีชาวยิว 140,000 คน และลักเซมเบิร์ก มีชาวยิวประมาณ 3,500 คน วันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ. 1940
อดอฟออกกฎหมายให้คำนิยามของคำว่า “ชนชาติยิว”
ตามกฎหมายแห่งอาณาจักรไรน์ และโปแลนด์คือ คือ 1 . คนไหนมี 3 ใน 4 คนในรุ่นปู่ย่าตายายเขาจะเป็นชาวยิวแบบสมบูรณ์แบบ 2. คนไหนมี 2 ใน 4 ในรุ่นปู่ย่าตายาย จะถือเป็นชาวยิวแบบสมบูรณ์ แบบหากยังคง

ทำพิธีกรรมของศาสนายิว หรือร่วมกิจกรรมต่างๆ ของชาวยิว หรือแต่งงานกับชาวยิว 3. หากมีคนใดคนหนึ่งในปู่ย่าตายายเป็นชาวยิว จะถูกพิจารณาเป็นชาวยิว ที่โดนตัดสิทธิต่างๆเท่านั้น ตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น เดือนนั้นเอง ไอชมันน์ ที่ประสบปัญหากับการไม่สามารถอพยพ ชาวยิวได้ จึงได้เสนอแผนการนำชาวยิวทั่วยุโรป ไปยังเกาะมาดากัสการ์ วันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ. 1940 หลังเยอรมันชนะฝรั่งเศสแล้ว ได้บังคับ ฝรั่งเศสออกกฎหมายแห่งเมืองนูเรมเบิร์กด้วย วันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ. 1940 เยอรมันบุกโรมาเนี่ย มีชาวยิวประมาณ 34,000 คน พฤศจิกายน ค.ศ. 1940 อดอฟสั่งอพยพชาวยิวที่ไม่มีความผิดใดๆ ไปรวมกันที่เมือง กราเกา ใกล้สถานกักกัน ออชวิทซ แต่ต้องขึ้นทะเบียนชาวยิว

มิถุนายน ค.ศ. 1941 เยอรมันบุกรัสเซีย อดอฟ ฮิตเลอร์ ประกาศว่าจะเป็นวันล้างแค้นชาวยิวคอมมิวนิสต์ คือ พวกพรรคบอลเชวิก ตอนนี้เขาออกคำสั่งฆ่าทุกคนที่ต้องสงสัยว่า จะเป็นสายลับ จากรัสเซียทั่วยุโรป วันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 1941 อดอฟ สั่งก่อตั้งสถานกักกันในโปแลนด์เพิ่มอีก คือที่ มาจดานิก (Majdanek) ซึ่งจะมีสถานกันกันย่อย 3 แห่งอยู่ภายใน และก่อนที่สหรัฐอเมริกา จะประกาศเข้าร่วมสงครามคือวันที่ 8 ธันวาคม 1941 อดอฟเคยกล่าวว่า เขาไม่แปลกใจเลย ถ้าชาวยิวจะสามารถดึงสหรัฐอเมริกาเข้าสู่สงครามได้ และจะทำให้มันกลายเป็นสงครามโลก” รวมถึง ยังค้นพบในไดอารี่ของกอบเบิลในวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ.1941 ที่เขียนไว้ว่า “หลังจากสหรัฐอเมริกาเข้าสู่สงครามตามที่ผู้นำสูงสุดได้ตั้งข้อสังเกตไว้แล้ว คงถึงเวลาต้องกวาดล้างชาวยิวอย่างจริงจังสักที” และ หลังเหตุการณ์นั้นเอง ก็ถือเป็นการเริ่มต้นการสังหารหมู่ชาวยิวอย่างจริงจัง

วันที่ 12 ธันวาคม 1941 ค.ศ. เรือสตรุนม่า ออกจากโปแลนด์ ขนชาวยิว 769 คนเพื่อไปประเทศอังกฤษแต่ถูกปฏิเสธห้ามเข้า จึงต้องกลับไปทะเลดำ และโดนเรือดำน้ำโซเวียตจมเรือ เดือนมกราคม ค.ศ.1942 แก๊ซ Zyklon-B ซึ่งทำมาจากกรด hydrocyanic ถูกนำมาใช้อย่างจริงจังในการรมในห้องแก๊ซพิษครั้งแรก ก่อนหน้านี้จะใช้เพียง Carbon monocide ทำให้ลดเวลาในการรมแก๊สพิษเหลือเพียง 2-3 นาทีเท่านั้น

วันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1942 สภาเยอรมันมีการประชุม Wanshee เกี่ยวกับบทสรุปสุดท้าย (Final Solution) เพื่อแก้ปัญหาชาวยิวที่เหลืออยู่ทั้งหมด โดย wanshee เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในชานเมืองเบอร์ลิน ที่เป็นที่อยู่ของพวกระดับผู้นำในพรรคนาซี ช่วงเดือนมีนาคม กองทัพเยอรมัน เริ่มอพยพชาวยิวทั่วยุโรปไปค่ายกักกัน ออซวิทซ เป็นหลักทำให้ ออซวิทซ ถือเป็นค่ายกันกันใหญ่ที่สุด ความจริงก่อนหน้านี้ ชาวยิวในสถานกักกันต่างๆ จะถูกเพียงใช้แรงงานจนเสียชีวิต หรืออาจจะเพียงป่วย ติดเชื้อ และอดโซตายเท่านั้น แต่หลังจากที่ประธานธิบดีรูสเวลท์ที่เป็นชาวยิว ได้ร่วมกับวินสตัน เชอร์ชิลนายกรัฐมนตรีชาวยิว(ฝั่งแม่) ได้ร่วมจับมือกันหาทางกำจัดเยอรมัน อาจทำให้พรรคนาซี พร้อมจะกำจัดเชื้อชาติยิวออกจากโลกใบนี้ ทั้งหมด

วันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 1942 เฮย์ดริช รองหัวหน้ากองกำลังหน่วย SS ผู้รับหน้าที่ ในการกำจัดชาวยิว ถูกชาวเชกลอบโจมตี เฮย์ดริชถูกยิงและปาระเบิดใส่รถ เขาเสียชีวิตไม่กี่วันต่อมา ดังนั้นกองกำลังหน่วย SS ได้แก้แค้นโดยฆ่าชาวเชกที่เกี่ยวข้องกับการตายของเฮย์ดริช ไปประมาณ 1,000 คน และชาวยิว 3,000 คนและวันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ.1942

กองกำลังหน่วย SS ได้บุกหมู่บ้าน Lidice ในประเทศเชกโกสโลวาเกีย ฆ่าผู้ใหญ่และเด็ก 172 คนเป็นการตอบโต้การตายของเฮย์ดริช

วันที่ 22 กรกฎาคม 1942 สถานกักกันแห่งใหม่สร้างเสร็จ คือ Treblinka โดยมีห้องรมแก๊ซพิษถึง 10 ห้องสามารถบรรจุคนได้รอบละ 200 คน แต่ที่แห่งนี้ยังคงใช้แก๊ซ carbon monoxide ไม่กี่วันถัดมา สถานกักกันออซวิทซ ก็มีห้องเผาศพ เพื่อกำจัดซากศพ หลังจากที่ก่อนหน้านี้ใช้วิธีฝังศพประมาณแสนกว่าศพ ทำให้ที่ดินเริ่มไม่เพียงพอ และเริ่มมีการฆ่าหมู่ชาวยิวอย่างหนัก ตามสถานกักกันต่างๆทั่วยุโรป

ปีค.ศ. 1943 รายชื่อชาวยิวที่ถูกหน่วย Einsatzgruppen สังหารไปถึงหลักล้านคนแล้ว เดือน กุมภาพันธ์ รัฐบาลโรมาเนียรีบอพยพชาวยิว 70,000 คนไปยังดินแดนปาเลสไตน์ และช่วงเดือนมีนาคม ถือเป็นการกวาดล้างชาวยิวอย่างหนักที่สุด เพราะเริ่มการสร้างห้องแก๊ซพิษอย่างมากตามสถานกักกันต่างๆ วันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1943 อดอฟประกาศว่า เมืองเบอร์ลินจะเป็นสถานที่สะอาดที่สุดในโลก เพราะ จะไม่มีชาวยิวอาศัยแม้แต่คนเดียว

เริ่มต้นปี ค.ศ. 1944 ภายในประเทศสหรัฐ ถูกชาวยิวในสหรัฐกดดันอย่างหนัก จึงต้องเปิดประเทศรับชาวยิวอพยพ เดือนมีนาคม เยอรมันบุกฮังการี ประเทศซึ่งมีชาวยิวประมาณ 350,000 คน ช่วงเดือนเมษายน ออซวิทซ ทำสถิติสูงสุดในการฆ่าชาวยิวคือ วันเดียวสามารถฆ่าชาวยิวได้ถึง 9,000 คน เข้าเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1944 เกิดเหตุการณ์อัปยศของพรรคนาซี คือ เจ้าหน้าที่ระดับล่าง ในหน่วยงานของฮิมเมอร์ ได้แลกการปล่อยตัวกับเงินหรือสินค้าอื่นๆ

เดือนมิถุนายน เกิดเหตุการณ์น่าฉงนคือ หน่วยงานสภากาชาดระหว่างประเทศ เข้าตรวจสภาพ ภายในสภานกักกันต่างๆของนาซี ผลในรายงานออกมา เป็นที่น่าพอใจของหน่วยงานสภาการชาดระหว่างประเทศอย่างมาก

เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1944 ทหารรัสเซียเริ่มปลดปล่อย สถานกักกัน Majdanek โดยที่นี่มีคนเสียชีวิตทั้งหมดถึง 360,000 คน ตอนนี้ทหารรัสเซียรุกคืบมาแล้วถึงออสเตรีย ดังนั้น พรรคนาซีเตรียมตัวที่จะปิดสถานกักกัน ออชวิชท ฮิมเมอร์ได้สั่งทำลายสิ่งของสำคัญๆ ในออชวิชททั้งหมด กองกำลังหน่วย SS ได้คุมตัวนักโทษรอบแรก 25,000 คน และรอบสอง 50,000 คน เดินทางกว่า 100 ไมล์ด้วยเท้าเปล่าเพื่อไปสถานกักกัน Mauthausen.

วันที่ 18 มกราคม ค.ศ. 1945 ทหารเยอรมันเริ่มอพยพออกจากสถานกักกันออชวิชท โดยทหารรัสเซียเข้าไปถึงในวันที่ 27 มกราคม ค.ศ.1945 พบผู้ถูกจับกุมเหลือเพียงแค่ 60,000 คนเท่านั้น พบเศษผมมนุษย์ถึง 7,000 กิโลกรัม ซึ่งกำลังถูกบรรจุเพื่อส่งออก โดยรวมแล้วสถานกักกันแห่งนี้ฆ่าคนไปถึง 1.1-1.5 ล้านคน โดยเชื่อว่าเป็นชาวยิวถึงล้านคน นักโทษโปแลนด์ 75,000 คน พวกเร่ร่อน 21,000 คน และเชลยศึกชาวรัสเซีย 15,000 คน

ช่วงนี้ สถานกักกันอีกแห่งเตรียมที่จะปิดเหมือนกัน พวกนาซีได้คุมนักโทษจำนวนมากเดินทางถึง 25 ไมล์ พาไปยังโรงงานว่างๆ แล้วใช้ปืนกลยิงกราด ส่วนสถานกักกันเล็กๆอีก 30 แห่ง ในโปแลนด์ได้รวบรวมคนเหล่านี้ ไปยังสถานกันกันใหญ่ชื่อ Stutthoff

วันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1945 แอนนา แฟรงค์ เจ้าของหนังสือชื่อ “ไดอารี่ของแอนนาแฟรงค์” เด็กชาวยิวเสียชีวิตที่สถานกักกัน Bergen-Belsen ก่อนที่ทหารอังกฤษจะมาปลดปล่อยในเดือนต่อมา ทหารอังกฤษพบศพที่เพิ่งโดนยิงจากหน่วยกองกำลัง SSของเยอรมันถึง 10,000 ศพ และยังมีนักโทษเหลืออยู่ถึง 14,000 คน ไม่กี่วันต่อมา ทหารสหรัฐปลดปล่อยสถานกักกัน Buchenwald มีนักโทษถึง 250,000 คนและศพ 50,000 ศพ ถัดมาไม่กี่วันคือวันที่ 24 เมษายน ค.ศ. 1945 ทหารสหรัฐบุกมาถึงเบอร์ลินและประกาศปลดปล่อยสถานกักกันเดอเชาว

หลังจากนั้นวันที่ 31 เมษายน ค.ศ. 1945 อดอฟ ทำการอัตวิบากกรรมตัวเอง และเยอรมันประกาศยอมแพ้ไม่มีเงื่อนไข ถือเป็นการสิ้นสุดสงครามบนแผ่นดินยุโรป มีการประมาณกันว่า มีผู้เสียชีวิตในสถานกักกันต่างๆถึง 11 ล้านคนและเป็นชาวยิวถึง 6-7 ล้านคน

เหตุการณ์ยังไม่จบแค่นั้น วันที่ 13 มีนาคม ค.ศ. 1951 อิสราเอล เรียกร้องค่าปฏิกรรมสงครามกับประธานเยอรมันรวม(ทั้งสองประเทศ) เพราะเยอรมันถูกแยกเป็นตะวันตกและตะวันออก เป็นเงิน ประมาณหนึ่งพันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งตกลงกันได้ในวันที่ 28 สิงหาคม และไม่กี่วันถัดมารัฐบาลเยอรมันตะวันตก ทำเรื่องผ่านสภาเรื่อง การจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามแก่ชาวยิวในอิสราเอล ในวันที่ 12 เมษายน ค.ศ. 1965 เยอรมันตะวันตกกับอิสราเอลมีการแลกเปลี่ยนฑูตต่อกัน ถือเป็นการสิ้นสุดความขัดแย้งระหว่างชาวเยอรมันกับชาวยิว

ปัจจุบันของชาวยิว

แต่ปัจจุบัน ยังมีกลุ่มที่เรียกว่า ไซออนิกส์ ที่คอยส่งเงินและอำนาจทางการเมืองทั่วโลก ไปยังอิสราเอล เพื่อต่อสู้กับชาวอาหรับเพื่อแย่งดินแดนปาเลสไตน์ องค์กรนี้ก่อตั้งโดย Theodor Herzl (1860-1904) ชาวโปล-ยิว เขาก่อตั้งองค์กรนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1896 เรียกร้องให้มี รัฐชาวยิวในยุโรป โดยเขาได้เป็นตัวตั้งตัวตีใน การประชุม ไซออนิกโลกครั้งแรก หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้แนวคิดรัฐยิว ต้องไปตั้งกันที่ อิสราเอล ปัจจุบัน ยังคงมีไซออนิกส์ทั่วโลก ส่งเงินและอำนาจทางการเมืองไปช่วยอิสราเอล

ชาวยิวที่มีชื่อเสียงตั้งแต่อดีต ได้แก่ คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (ผู้ค้นพบทวีปอเมริกา) อัลเบิร์ท ไอสไตน์ (นักวิทยาศาสตร์ ผู้ค้นพบทฤษฎีสัมพันธภาพ) คาล์ มาร์ก (ผู้เขียนหนังสือ Das Kapital เจ้าของทฤษฎีระบบคอมมิวนิสต์) นิโคไล เลนิน ซิกมันด์ ฟรอยด์ (นักจิตวิทยา ชาวออสเตรีย) โจเซฟ พูลิสเซอร์ วินสตัน เชอร์ชิล (อดีตนายกรัฐมนตรีอังกฤษ เป็นลูกครึ่งชาวยิวฝั่งแม่) แฟรงคลิน เดลาโน รูสเวลท์ (อดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา) อังเคร ซีตรอง (เจ้าของรถซีตรอง ชาวฝรั่งเศส) มิลตัน เฟรดแมน (Milton Friedman นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษ) ริคาร์โด (นักเศรษฐศาสตร์ เจ้าของทฤษฎีการค้าเสรี ชาวอังกฤษ) John Harsanyi นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบล เจ้าของทฤษฎี Utility) Franco Modigliani (นักเศรษฐศาสตร์ ยิวอิตาลี รางวัลโนเบิล เกี่ยวกับเงินออม) Herbert Simon นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบิล เจ้าของแนวคิด การตัดสินใจกับการทำงาน) Reinhard Selten นักเศรษฐศาสตร์ รางวัลโนเบิล เจ้าของแบบจำลอง Game equlibrium Model) Simon Kuznets นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบิล) Paul Samuelson นักเศรษฐศาสตร์ รางวัลโนเบิล) Goldman เจ้าของแบงค์ ชาวสหรัฐ

Theodor Herzl (1860-1904) นักการเมือง ชาวออสเตรีย เจ้าของความคิดตั้งประเทศยิวในยุโรป ตระกูลรอทไชนด์ Rothschild เจ้าของแบงค์ที่มีเครือข่ายใน 6 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส ออสเตรีย อิตาลีและเยอรมัน โดยช่วงปี 1800 ถือเป็นธนาคารระบบเครือข่ายที่ใหญ่ที่สุดของโลก บักซี่ ซีกอล อาชญกรชื่อดังผู้ก่อตั้งลาสเวกัส เฟลิกซ์ วอร์เบิร์ก (Felix Warburg ประธานธนาคารกลางสหรัฐคนแรก)

เมดิลีน อัลไบร์ท(รัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศ) เฮนรี่ คิสซิงเจอร์ นักการเมืองชาวสหรัฐ โจเซฟ ลิเบอร์แมน ไดแอนเน่ ไฟน์สไตน์ (Dianne Feinstein)วุฒิสภาสหรัฐ

ปัจจุบันได้แก่ อลัน กรีนสแปน จอร์จ โซรอส(นักการเงินชาวฮังการี) ปีเตอร์ อาร์ คาร์น (CEO ของ วอลสรีท เจอร์นอล) อาร์เทอร์ อาร์ค ซูเบอร์เกอร์ (เจ้าของนิตรสาร New york Time) คาทีไรน์ เมเยอร์ แกรแฮม (เจ้าของบริษัทวอชิงตัน โพสต์ ที่พิมพ์นิตรสาร นิวสวีก) ไมเคิล ไอสเนอร์ (CEO Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television) เจอร์ราด เอ็ม เลวิน (Ceo ของ Time Warner) Edgar Bronfman (CEO ของบริษัท seagram ที่ถือหุ้นใหญ่ MCA and Universal Pictures โดยยังเป็นประธาน การประชุมชาวยิวโลกอีกด้วย) โดยธุรกิจของชาวยิวมีตั้งแต่ คอมพิวเตอร์ เดล เพชร deBeer ธนาตารเพื่อการลงทุน Lehman Brothers, Salomon Brothers และ Goldman – Sachs,Chase Manhattan Bank Lazard Brothers Bank,Israel Moses Seif Banks, Kuhn Loeb Bank ,Warburg Bank

นอกจาก พวกไซออนิกส์เหล่านี้ แล้ว

จะมีแยกพวกการเมืองโดยเรียกว่าพวก Zog ย่อมาจาก Zionist Occupation Government ซึ่งถือเป็นการรุกเข้าไปในสหรัฐอเมริกานั้น แม้แต่นายกรัฐมนตรีเอเรียน ชารอน ก็เคยให้สัมภาษณ์ว่า “ทุกครั้งที่เราทำอะไรอย่ากลัวว่าสหรัฐจะไม่ทำตาม ผมอยากจะบอกทุกอย่างให้เข้าใจแจ่มชัด อย่ากลัวว่าสหรัฐอเมริกาจะกดดันเรา พวกเราชาวยิวบังคับอเมริกาอยู่ และพวกเขาก็รู้ด้วย”

ส่วนข่าวล่าสุดนั้น วันที่ 28 มกราคม ค.ศ.2002 นิตรสาร Tme Asia แต่งตั้งนายคาร์ล ทะโร กรีนเฟลด์ (Karl Taro Greenfeld) ลูกครึ่งพ่อยิว-แม่ญี่ปุ่นเป็นบรรณธิการคนล่าสุด ถือเป็นการรุกเอเชียของชาวยิว

คราวนี้พวกคุณเชื่อเรื่อง การสุมหัวครองโลกของชาวยิว ตามทฤษฎีของอดอฟ ฮิตเลอร์และเฮนรี่ ฟอร์ดรึยัง ?

ชีวิตของอดอฟ ฮิตเลอร์ ภาค 8

จุดจบของอดอฟ ฮิตเลอร์

จุดจบของอดอฟนั้น เริ่มมาตั้งแต่ การพ่ายแพ้สงครามกับรัสเซียถือเป็นความปราชัยครั้งแรก และครั้งเดียวของอดอฟ แต่มันทำให้ประเทศเยอรมันทั้งประเทศต้องพ่ายแพ้อย่างหมดรูป เพราะทหารจากรัสเซียได้ตีโต้กลับมาที่เยอรมัน จนถึงเดือนเมษายน ค.ศ. 1945 กรุงเบอร์ลินก็มีสภาพเป็นซากปรักหักพังหมดแล้ว และเหล่าทหารรัสเซียนั้นก็เป็นพวกแรกที่พยายามบุกเข้าเมืองเบอร์ลิน แต่สตาลินได้รับสารจากนายพลไอเซนฮาว์ บอกว่าเมืองเบอร์ลินนั้นไม่ใช่เมืองที่น่าสนใจอีกต่อไป ให้รีบบุกเมืองสำคัญอื่นๆดีกว่า แต่ทางรัสเซียกลับไปคิดว่านายพลไอเซนฮาว์ อาจคิดผิด หรืออาจเป็นเกมการเมืองมากกว่า เพราะสหรัฐกับรัสเซียเพิ่งประชุมกันเรื่องแบ่งแยกเยอรมันเป็นสองส่วน ดังนั้นทหารรัสเซียไม่สนใจสารดังกล่าว ยังคงคิดบุกเข้าเมืองเบอร์ลินต่อไปให้ได้

วันที่ 19 มีนาคม ค.ศ. 1945 อดอฟกลับกลายเปลี่ยนไปเป็นผู้นำประเทศที่โหดร้ายกับประชาชนซึ่งเป็นที่รักของเขา เขาสั่งทำลายสาธารณูปโภคในเมืองเบอร์ลิน โดยไม่สนใจประชาชน เพราะเขากลัวว่า สิ่งของและยุทโปกรณ์เหล่านี้จะตกไปอยู่ไปอยู่ในมือฝ่ายพันธมิตร จะทำให้มันย้อนกลับมาทำลายประเทศเยอรมัน ตอนนี้ อดอฟบอกกับคนรอบข้างว่า “ถ้าไม่มีชาติเยอรมันของเหล่านี้ก็ไร้ประโยชน์” รวมถึงยังสั่งให้ทหารเยอรมันที่ยังคงอยู่ในกรุงปารีสสั่งเผาเมือง แต่วันที่ 27 มีนาคม ทหารสหรัฐอเมริกาก็มาปลดปล่อยกรุงปารีสสำเร็จก่อน

ที่ทหารเยอรมันจะทำสำเร็จ

เข้าสู่ช่วงท้ายของสงคราม วันที่ 20 เมษายน ค.ศ.1945 เป็นวันคล้ายวันเกิดของอดอฟ วันนั้นเขามีอายุ 56 ปีบริบูรณ์ มีการจัดงานวันเกิดในบังเกอร์ (Fuhrerbunker) ที่อยู่ใต้ที่บัญชาการสูงสุด โดยมีเหล่านายพลคนสำคัญเดินทางมาอวยพร แม้ว่าทุกคนจะเข้าใจแล้วว่า วาระสุดท้ายใกล้เข้ามาแล้ว ในบันทึกวันนั้นกล่าวว่า “อดอฟนั้นปรากฏตัว ด้วยสภาพที่แขนและขาด้านซ้ายยังคงไม่สามารถขยับได้สะดวกเหมือนอย่างเคย และเขาก็มีสภาพที่โทรมอยู่ภายใต้เสื้อตัวใหญ่ที่หลวมมาก”

ถัดมาเพียงสองวัน ภายใต้บังเกอร์นั้น ก็มีการประชุมใหญ่ระดับแกนนำ อดอฟได้ตะคอกอย่างอารมณ์เสียเรื่องการเสนอถอนทหารและยอมแพ้ โดยเริ่มพูดถึงเรื่องคนทรยศ การคอรับชั่น และการโกหก แต่เขาแสดงความกล้าหาญอย่างบ้าบิ่น โดยประกาศไว้ว่า “เขาจะไม่หนีไปไหน จะอยู่ที่เมืองเบอร์ลิน และจะไม่ยอมแพ้จนกว่าจะตาย” แม้ว่าทหารรอบๆ ตัวเขาบางส่วนจะเริ่มหลบหนีออกไปทางภูเขาและป่าออกนอกเมืองไปบ้างแล้ว คงเหลือเพียงแค่ทหารหน่วย SS เพียงไม่กี่คนและเลขาของเขาเท่านั้น และวันนั้นเอง โฆษกรัฐบาล โจเซฟ กอบเบิลได้พาครอบครัว ภรรยาและลูก 6 คนของเขา เข้ามาอาศัยในบังเกอร์เช่นเดียวกับอดอฟด้วย เขาได้แสดงถึงการจงรักภักดีอย่างที่สุดแก่ผู้นำของเขา ตกดึกวันนั้น อดอฟ เริ่มเผาเอกสารสำคัญๆ เพื่อทำลายหลักฐานต่างๆของพรรคนาซี โดยเฉพาะทรัพย์สมบัตินาซีที่ซ่อนไว้ตามที่ต่างๆ

เช้าวันต่อมา 23 เมษายน ค.ศ. 1945 เพื่อนของเขา

ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงอาวุธยุทโธปกรณ์ อัลเบริต์ สเปียร์เข้าพบท่านผู้นำสูงสุด เขาบอกกับอดอฟว่า เขาไม่เชื่อว่าเราจะชนะสงครามอีกต่อไปแล้ว และไม่เชื่อในนโยบายของอดอฟอีกต่อไปด้วย อดอฟได้แต่นั่งฟังนิ่งๆ โดยไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ตอบโต้ ทำให้สเปียร์งงงวยมาก ในตอนกลางวัน วันนั้น อดอฟได้รับสารที่ทำให้เขาตกใจมากคือ สารจากเกอริ่งที่หนีไปถึงที่ปลอดภัยแล้ว เขียนว่า

ท่านผู้นำสูงสุด

จากการตัดสินใจของท่าน ที่จะยังคงอยู่ที่ป้อมปราการเมืองเบอร์ลิน ท่านเห็นด้วยหรือไม่ที่ข้าพเจ้าจะประกาศยึดอำนาจจากท่าน เป็นผู้นำสูงสุดของอาณาจักรไรน์แทน ตามที่ท่านได้เคยประกาศไว้ ณ วันที่ 29 มิถุนายน ค.ศ. 1941 ถ้าท่านไม่ตอบรับภายใน 22 นาฬิกาคืนนี้ ผมจะยึดอำนาจจากท่านทันที และท่านจะสูญเสียอำนาจและอิสรภาพ ท่านควรตัดสินใจภายใต้สถานการณ์และผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติ ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าชื่นชมความกล้าหาญของท่าน ขอพระเจ้าอวยพรแก่ท่าน

ด้วยความจงรักภักดี

เฮอร์มัน เกอริ่ง

เกอริ่งได้อ้างคำพูดของอดอฟจากวันที่เยอรมันบุกยึดโปแลนด์ ซึ่งอดอฟได้ยกให้เขาเป็นทายาททางการเมืองอันดับ 1 หลังจากอดอฟอ่านจบแล้ว เขาโกรธมากที่โดนหักหลัง และส่งข้อความกลับไปว่า เขาคือผู้ทรยศ และต้องรับโทษสถานเดียวคือ “ความตาย”

เข้าสู่วันที่ 26 เมษายน ค.ศ. 1945 สถานการณ์ยิ่งคับขันมากขึ้น ทหารรัสเซียบุกมาถึงเมืองเบอร์ลิน และได้มุ่งที่ไปยังสถานที่อดอฟอาศัยอยู่นั่นคือ "กองบัญชาการสูงสุด" วันที่ 28 เมษายน กอบเบิล ก็ได้รับข่าวว่า หัวหน้าสูงสุดของหน่วย SS คือ เฮนริช ฮิมเมอร์ เริ่มเจรจากับฝ่ายพันธมิตรเพื่อให้ทหารเยอรมันยอมแพ้ พยานในบังเกอร์บอกว่า "อดอฟหัวเสียมากยิ่งขึ้นไปอีกกับข่าวนี้ เพราะนอกจากเกอริ่งแล้ว ยังมีฮิมเมอร์อีกคนที่หักหลังเขา ดังนั้นอดอฟจึงเลือกที่จะแก้แค้นฮิมเมอร์ โดยพานายพล เฮอร์มัน พีกีเลนซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับฮิมเมอร์ และเป็นสามีน้องสาวของอีวา บราวน์อีกด้วย ขึ้นไปบนสวนของตึกบังเกอร์นั้นเอง แล้ว.... ยิงทิ้ง"

ก่อนเที่ยงคืนของวันที่ 28 เมษายนนี้เอง เขาได้จัดงานแต่งงานเล็กๆ กับอีวา บราวน์อย่างเป็นทางการและระลึกถึงวันเก่าๆ เล็กน้อย โดยมีพยานคือ นายกเทศมนตรีเมืองเบอร์ลินคือวอลเตอร์ วากเนอร์, โจเซฟ เกอเบิล และมาร์ติน บอร์มัน

ย้อนกลับไปพูดถึงอีวา บราวน์แล้ว เป็นที่รู้กันว่า อดอฟนั้นแม้ว่าจะรักเธอมาก แต่อดอฟกลับ ไม่ค่อยดูแลเธอให้เหมาะสมกับฐานะ แต่เธอก็ยังคงยึดมั่นในเรื่องความรัก เธอเคยพูดไว้ว่า “ไม่ว่า อดอฟจะไปไหนจะมีเธอจะตามไปอยู่ด้วย แม้ว่าจะเป็นความตาย ฉันอยู่เพื่อรักอดอฟเท่านั้น” ก่อนหน้านั้น อดอฟได้ให้คนสนิทพาเธอหนีไปจากบังเกอร์แล้ว โดยเธอจะต้องไปถึงเมืองเยอคอฟตั้งแต่วันที่ 15 เมษายนแล้ว แต่ในที่สุดเธอก็ ได้พิสูจน์ความรักของเธอ ด้วยการฝ่าฟันไปกลับไปหา อดอฟที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ซึ่งขณะนั้น เมืองเบอร์ลิน ถูกทหารพันธมิตรล้อมเมืองทุกด้าน และถูกถล่มด้วยระเบิดอย่างหนัก แต่เธอกลับเลือกที่จะเสี่ยงชีวิตเพื่อจะกลับมาพบกับอดอฟ และ เมื่ออดอฟพบเธอ อดอฟต้องทั้งสงสัย และอารมณ์เสียอย่างมาก โดยได้ออกคำสั่งไล่เธอให้ออกจากกรุงเบอร์ลินอีกครั้ง เพราะกรุงเบอร์ลินกำลังจะแตก แต่เธอเลือกที่จะอยู่กับอดอฟจนตัวตาย และในที่สุด ทั้งคู่ก็ได้ตัดสินใจแต่งงานกันในค่ำคืนวันนั้นเอง

หลังจากนั้นเขาได้ให้เลขาเขาเขียนตามคำพูดของเขา ซึ่งเป็นข้อความ 2 ส่วนคือ ส่วนแรกเป็นความในใจส่วนตัว ส่วนที่สองเกี่ยวกับการเมือง ซึ่งถือเป็นพินัยกรรม ก่อนที่อดอฟจะเข้านอนในคืนนั้น

และนี่คือพินัยกรรมของอดอฟ

หลายปีแห่งความทุกข์ทรมาณ ข้าพเจ้าไม่เคยได้ตัดสินใจที่จะรับผิดชอบอย่างคนทั่วไป

จนกระทั่งวันที่ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจแต่งงาน
ภรรยาของข้าพเจ้าเป็นบุคคลที่เชื่อในความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อน
และได้แบ่งปันหลายสิ่งหลายอย่างรวมถึงโชคชะตากับข้าพเจ้าอย่างมาก
และเป็นความต้องการของเธอที่จะเป็นภรรยากับข้าพเจ้าจนถึงวันตาย
เราทั้งคู่จะชดเชยกับสิ่งที่เราทั้งคู่ได้ทำงานหนักให้กับประชาชนของเรา

หลายสิ่งหลายอย่างที่ข้าพเจ้าครอบครองอยู่ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ไม่ว่ารัฐเยอรมันจะถูกทำลายหรือไม่
รูปภาพที่ข้าพเจ้าสะสมไว้ที่บ้านในเมืองลินซ์
เป็นไปเพื่อจุดประสงค์ส่วนตัวของข้าพเจ้าเท่านั้น บัดนี้
มันควรกลับไปอยู่กับผู้มีสิทธิ์ครอบครองมัน นั่นคือ รัฐเยอรมัน

และด้วยความจริงใจ ข้าพเจ้าได้มอบตำแหน่งผู้นำสูงสุดแก่ มาร์ติน
บอร์มันน์ เขาจะเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดทั้งหมด ในการตัดสินใจทุกเรื่อง
ซึ่งเหมาะกับการใช้ชีวิตที่ถ่อมตัวและเรียบง่ายของเขา และทุกๆ
คนที่ช่วยเหลือข้าพเจ้าได้โปรดช่วยเหลือเขา
เหมือนกับพวกท่านได้เคยช่วยข้าพเจ้า

ตัวข้าพเจ้าและภรรยาเสียใจอย่างมาก ที่ได้ก่อให้เกิดความเสื่อมเสีย
ต่อการล่มสลายของเยอรมัน ข้าพเจ้าและภรรยา
เลือกที่จะตายและถูกเผาทันที ในสถานที่ที่ข้าพเจ้าทำงานรับใช้ประชาชน
ทุกวันมาเป็น 12 ปี

เขียนที่เบอร์ลิน, วันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 1945 4:00 นาฬิกา
ลายเซ็นอดอฟ ฮิตเลอร์
[ลายเซ้นต์พยาน]
ดร. โจเซฟ กอบเบิล

มาร์ติน บอร์มัน
นายพัน นิโคลาส ฟอน บีโลว์

พินัยกรรมชิ้นนี้ของอดอฟนั้น มีบางคน กล่าวหาว่ามันเป็นของปลอมที่สร้างขึ้นมาในภายหลัง เพื่อหวังเงินของพวกนักสร้างของเลียนแบบ แต่ไม่มีใครรู้อย่างแท้จริงว่า พินัยกรรมฉบับนี้เป็นของจริงหรือไม่?

วันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 1945 ทหารรัสเซียอยู่ห่างจาก กองบัญชาการสูงสุด ไม่ถึงหนึ่งไมล์ เที่ยงวันของวันนั้น อดอฟได้รับข่าวการตายจากการแขวนคอของมุสโสลินีเพื่อนชาวต่างชาติของเขา จากการทรยศหักหลังของคนอิตาลีเอง อดอฟ เริ่มทำใจได้ โดยคืนนั้นเองเขาได้วางยาพิษกับสุนัขตัวโปรดของเขา ที่ชื่อ บลอนดี้ เขากล่าวกับสุนัขของเขาว่า "ของขวัญชิ้นนี้ ดีกว่าที่ทหารรัสเซียจะเป็นคนให้"

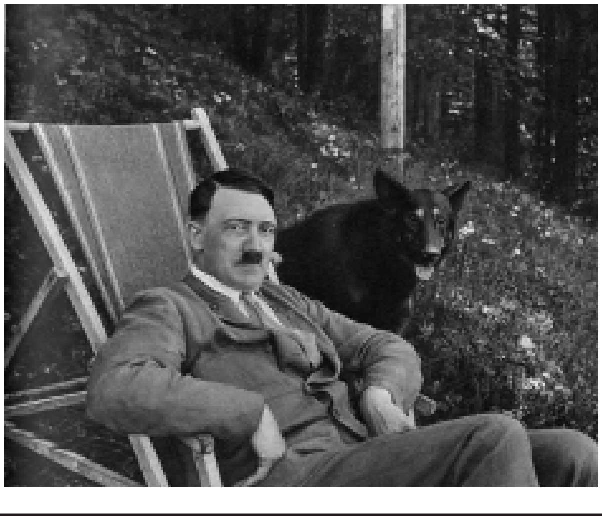

และวันที่ 30 เดือนเมษายน ค.ศ. 1945 เวลาเที่ยง 12.30 นาฬิกา อดอฟยังคงบัญชาการอย่างต่อเนื่อง แต่ตอนนี้ทุกคนรู้แล้วว่า จุดจบของอดอฟใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว เพราะทหารรัสเซียบุกมาถึง กองบัญชาการแล้ว เวลา 14.00 นาฬิกาของวันนั้น หลังจาก อดอฟได้รับประทานอาหารมื้อสุดท้าย และเขาได้สั่งให้คนขับรถของเขาเตรียมน้ำมัน 200 ลิตรไว้ ต่อมา เขาได้ทำการลาจาก โดยจับมือขอบคุณ บอร์มัน กอบเบิล นายพลเครบส์ บอร์กดอร์ฟ และพรรคพวก ลูกน้อง ที่ยังคงยืนหยัดเป็นเพื่อนเขา ในกองบัญชาการแห่งนี้ และได้กลับไปห้องบัญชาการส่วนตัว ไม่นานต่อมา ทั้งบอร์มันและกอบเบิลก็ได้ยินเสียงปืนดัง พวกเขาเข้าไปในห้องบังคับบัญชาสูงสุดพบศพของท่านผู้นำสูงสุด นอนเหยียดบนที่นั่งเสียชีวิตจากการโดนยิงจากทางปากทะลุไปถึงด้านหลัง ส่วนภรรยาท่านผู้นำสูงสุดเสียชีวิตจากการรับประทานยาพิษ ทั้งบอร์มันและกอบเบิลได้นำศพของท่านผู้นำสูงสุดขึ้นสู่สวนด้านบนบังเกอร์ และนำน้ำมันมาเผาทั้งคู่ ก่อนที่ทหารรัสเซียจะมาถึง โดยทั้งคู่ทำการสดุดีกับผู้นำสูงสุดของเขาเป็นครั้งสุดท้าย

หลังการเสียชีวิตของผู้นำสูงสุด ทุกคนเริ่มหา ทางหลบหนีจากทหารรัสเซีย แต่กอบเบิลและภรรยาได้ให้ลูกของเขา 6 คนของเขากินยาฆ่าตัวตาย ในตอนเช้าวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1945 ต่อมาเขาและภรรยาได้ขึ้นมาที่สวนด้านบนของบังเกอร์ และสั่งให้ทหารหน่วย SS ยิงเขาและภรรยาจากทางด้านหลัง และให้รีบเผาศพทันทีก่อนที่ทหารรัสเซียจะมาถึง แต่ศพของกอบเบิลและภรรยากลับถูกเผาเพียงบางส่วน เพราะทหารรัสเซียเดินทางมาถึงด้านหน้ากองบัญชาการทหารแล้ว

ภายหลังทหารรัสเซียสามารถนำไปพิสูจน์ได้ว่า นี่เป็นศพของกอบเบิลจริง

เวลา 21.30 นาฬิกาของวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1944 วิทยุเมืองฮัมบูรก์ได้เปิดเพลงโอเปราซึ่งเป็นเพลง ซิมโฟนี่ที่ 7 ของบรูกเนอร์เป็นเวลานาน หลังจากนั้นประมาณ 20.20 นาฬิกา เสียงจากวิทยุจึงได้ประกาศเรื่องสำคัญคือ การเสียชีวิตของผู้นำสูงสุดของประเทศเยอรมัน ถือเป็นการประกาศต่อสาธารณชนครั้งแรก ประชาชนทั้งประเทศเยอรมันตอนนี้ นอกจากจะขวัญหนีดีฝ่อแล้ว ยังตกใจมากกับข่าวการเสียชีวิตของผู้นำอีกด้วย

ศพของอดอฟ?

แต่หลังจาก ทหารรัสเซียมาถึงกองบัญชาการทหาร และได้ค้นหาภายในบังเกอร์ใต้ดิน และได้ประกาศกับสาธารณชนว่า

ทหารรัสเซียไม่พบศพของทั้งอดอฟและภรรยาอีวา บราวน์ในบังเกอร์ เหตุนี้เองที่ทำให้ชาวโลกหลายคนสงสัยว่า รัสเซียปกปิดศพของอดอฟทำไม? หรือว่าอดอฟยังมีชีวิตอยู่ และ 2-3 เดือนต่อมา ข่าวลือหนาหูเกี่ยวกับการมีชีวิตของอดอฟก็เริ่มมีมากขึ้น แต่ข่าวลือแต่ละข่าวก็ไม่มีความน่าเชื่อถือใดๆ เนื่องมาจากระยะทางที่ยากจะเป็นไปได้ต่อการหลบหนี เช่น ข่าว อดอฟหลบหนีไปอยู่ที่กรุงบัวโนสไอเรสในอาร์เจนตินา หรือ อดอฟหลบหนีไปอาศัยในประสาทเก่าแก่แห่งหนึ่งในประเทศอังกฤษ แต่แหล่งข่าวสำคัญที่น่าเชื่อถือได้คือ การสอบปากคำของแพทย์ประจำตัวอดอฟ คือ คาร์ล ไฮนซ์ สเปลท์กล่าวว่า เขาได้รักษา อดอฟในวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1945 ในโรงเก็บของเก่าๆ ใกล้กับบังเกอร์ โดยสเปลท์บอกอีกว่า อดอฟได้รับบาดแผลลึกจากการโจมตีของรถถัง บาดเจ็บตั้งแต่คอลงมาถึงแผ่นอก โดยอดอฟนอนไม่ได้สติจากบาดแผลนอกจากร้องครวญครางอย่างเจ็บปวด หลังจาก สเปลท์ได้ฉีดมอร์ฟีนให้กับผู้นำสูงสุดแล้ว ไม่นาน อดอฟก็เริ่มไม่หายใจ แม้ว่าชีพจรยังคงเต้นอยู่ประมาณ 3 นาที และเขาก็เสียชีวิตในเวลาต่อมา เขาได้รายงานเรื่องทั้งหมด แก่รัฐบาลทหารเยอรมันยุคหลังสงคราม

แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลอังกฤษยังคงสงสัยเรื่องการตายของอดอฟ ฮิตเลอร์ จึงได้ส่งหน่วย MI5 เข้าสืบสวนเรื่องนี้ในเดือน กันยายน แต่ก็ได้ข้อสรุปว่า อดอฟและภรรยาได้เสียชีวิตช่วงเวลา 3.30 นาฬิกาของวันที่ 30 เมษายน และได้สรุปอีกว่า ใช้ปืนยิงไปจ่อที่ปากและลั่นไกฆ่าตัวตาย ส่วนในกรณีของอีวา บราวน์นั้น ได้กินยาแคปซูลไซยาไนด์เพื่อฆ่าตัวตายก่อน เดือนมกราคม ค.ศ. 1947 รายงานฉบับนี้ได้ถูกส่งแก่รัฐบาลฝรั่งเศส และรัฐบาลสหรัฐอีกด้วย

ล่าสุด หลักฐานเปิดเผยโดยทหารรัสเซียเดือนเมษายนปี 2000 โดยเผยว่า หลังการทหารรัสเซียได้บุกเข้าไปในบังเกอร์นั้น ได้นำศพและกระดูก หลายคนออกจากสวน ด้านบนบังเกอร์ กลับกรุงมอสโกเพื่อชันสูตรศพพบว่า มีศพชายสูง 165 ซม.อายุประมาณ 50-60 ปี ซากศพเสียหายจากการถูกไฟเผาอย่างมาก ไม่มีหลักฐานการถูกทำร้ายทางร่างกาย หรือป่วยแต่อย่างใด แต่ที่สำคัญคือ ศพนี้เสียชีวิตจากยาพิษไซยาไนด์ โดยได้พบหลักฐานคือฟันทองที่ตรงกับของท่านผู้นำสูงสุด ส่วนศพอีวา บราวน์นั้นได้พบที่อุดฟันทองเล็กๆ และได้พบศพของ โฆษกรัฐบาลคือโจเซฟ กอบเบิล ภรรยาและลูกๆ 6 คน ครบหมดทุกคน

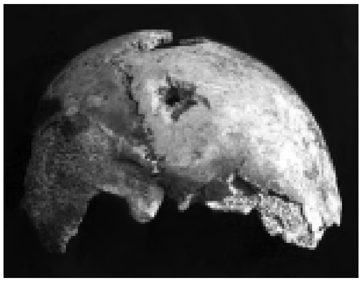

บทสรุปการเสียชีวิตของอดอฟ ของทหารรัสเซีย คือ อดอฟนั้น ได้ทานยาพิษไซยาไนด์ ก่อนที่จะยิงตัวตายซ้ำมากกว่าจะ เป็นการยิงตัวตายเพียงอย่างเดียว แม้ว่า พยานหลายคน จะยืนยันว่า ไม่ได้กลิ่น กรดไซยาไนด์จากศพ ผู้นำสูงสุดของพวกเขา แต่อาจเป็นเพราะกลิ่นจากอีวา บราวน์นั้นกลบกลิ่นของท่านผู้นำมากกว่า อย่างไรก็ตามช่วงปี ค.ศ. 1970 ทหารรัสเซีย ได้รับคำสั่งให้ทำลายศพ ของอดอฟ และเหลือเพียงส่วนกระโหลกและคางเท่านั้น โดยทางรัสเซีย ได้เปิดการแสดงและได้นำกระดูกทั้ง 2 ชิ้นมาแสดง ในงาน The Agony of the Third Reich: Retribution ถือเป็นการสิ้นสุดการถกเถียงกันนานกว่า 50 ปี

การล่มสลายของนาซี

หลังจากกรุงเบอร์ลินแตก เยอรมันได้ประกาศยอมแพ้สงครามอย่างเป็นทางการในวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ.1945 ส่วนพลพรรคนาซีที่สำคัญๆคนอื่นๆนั้น เช่น เฮนริช ฮิมเมอร์ หัวหน้าหน่วยเกสตาโป และ หัวหน้าหน่วยสังหารชาวยิว ได้พยายามหลบหนี ฝ่าด่านแนวทหารของอังกฤษ โดยปลอมตัวด้วยการสวมที่ปิดตาข้างเดียว เมื่อถูกทหารอังกฤษจับได้จึงได้กัดยาพิษที่ซ่อนไว้ในปากเสียชีวิตในคุก

นอกนั้นระดับผู้นำพรรคนาซีคนสำคัญ 24 คน ขึ้นศาลข้อหาอาชญกรสงคราม แต่ในวันขึ้นศาลจริงคือระหว่างวันที่ 20-24 พฤศจิกายน ค.ศ. 1946 กลับมีเพียงแค่ 21 คนเท่านั้น เพราะบางคนป่วย และบางคนขังตัวเองในคุก และการพิพากษาก็เริ่มขึ้นที่เมืองนูเรมเบิร์ก ประเทศเยอรมัน โดยศาลตัดสินประหารชีวิตด้วยวิธีแขวนคอ 12 คน เช่น ผู้บัญชาการกองทัพอากาศเฮอร์มันน์ เกอริ่ง รัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศ โจอาชิม ฟอน ริบบอนทรอป แต่บอร์มัน

กลับหายสาบสูญก่อนขึ้นศาล

ในวันที่ 16 ตุลาคม ค.ศ. 1946 ก่อนถึงเวลาประหาร 2 ชั่วโมง เฮอร์มันน์ เกอริ่ง ได้ตัดสินใจฆ่าตัวตาย ก่อนที่จะโดนแขวนคอประหารอย่างไร้เกียรติ ส่วนผู้บัญชาการทหารเรือดำน้ำ นายพลเรือ คาร์ล เดอนิช เฮล์ ต้องโทษจำคุก 10 ปี แฟรงค์ ฟอน ปาเปน ในคำตัดสินตอนแรกนั้นไม่ถูกจำคุก แต่ทหารรัสเซียยื่นคำคัดค้าน จึงถูกจำคุก 8 ปี เขากลับต้องถูกใช้แรงงานเยี่ยงทาส ทั้งๆ ที่ตัวเขามาจากครอบครัวชนชั้นสูง

ปีค.ศ. 1961 อดอฟ ไอชมันน์ อดีตตำรวจเกสตาโป ผู้มีหน้าที่สำคัญในการส่งคนไปยังสถานกักกันที่ต่างๆ และมีส่วนร่วมกับการสังหารชาวยิวกว่า 6 ล้านคน เขาเป็นคนที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียง ทำให้เขาสามารถหลบหนีออกจากสถานกักกันของสหรัฐอเมริกาได้ ในปีค.ศ. 1946 เขาก็ได้หลบหนีไปยังกรุงบูโนไอเรส แต่เจ้าหน้าที่สืบราชการลับของอิสราเอล ก็ตามจับเขาได้ในวันที่ 2 พฤษภาคม ค.ศ. 1960 ในที่สุด เขาถูกส่งไปยังศาลเมืองเยรูซาเล็ม ตัดสินแขวนคอในข้อหาเป็นภัยต่อประชาชนชาวยิว ในวันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ. 1961 และถูกแขวนคอในวันที่ 31 พฤษภาคม ค.ศ. 1962

ส่วน ฮจาลมาร์ ชากค์ รัฐมนตรีเศรษฐกิจ ได้รับการปล่อยตัว และเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1970 ส่วน รูดอฟ์ ฮูสส์ ผู้รับหน้าที่ควบคุมสถานกักกันเอาซ์วิก เขาได้รับการปล่อยตัวจากคุก Berlin-spandua หลังจากได้ลดโทษจำคุกตลอดชีวิต เขาเลือกที่จะอาศัยอยู่เงียบๆคนเดียว จนกระทั่งวันที่ 17 สิงหาคม ค.ศ. 1987 เขาป่วยต้องเข้าโรงพยาบาลของทหารอังกฤษในกรุงเบอร์ลิน ขณะที่เขาอายุ 87 ปี

เขาเลือกที่จะฆ่าตัวตายด้วยการช๊อทไฟฟ้าตัวเอง
ขณะที่ญาติของเขาให้ความเห็นว่า รูดอฟ์ ฮูสส์ โดนลอบสังหาร
จากศัตรูเก่ามากกว่า นับเป็นการอวสานของพรรคนาซีอย่างสมบูรณ์
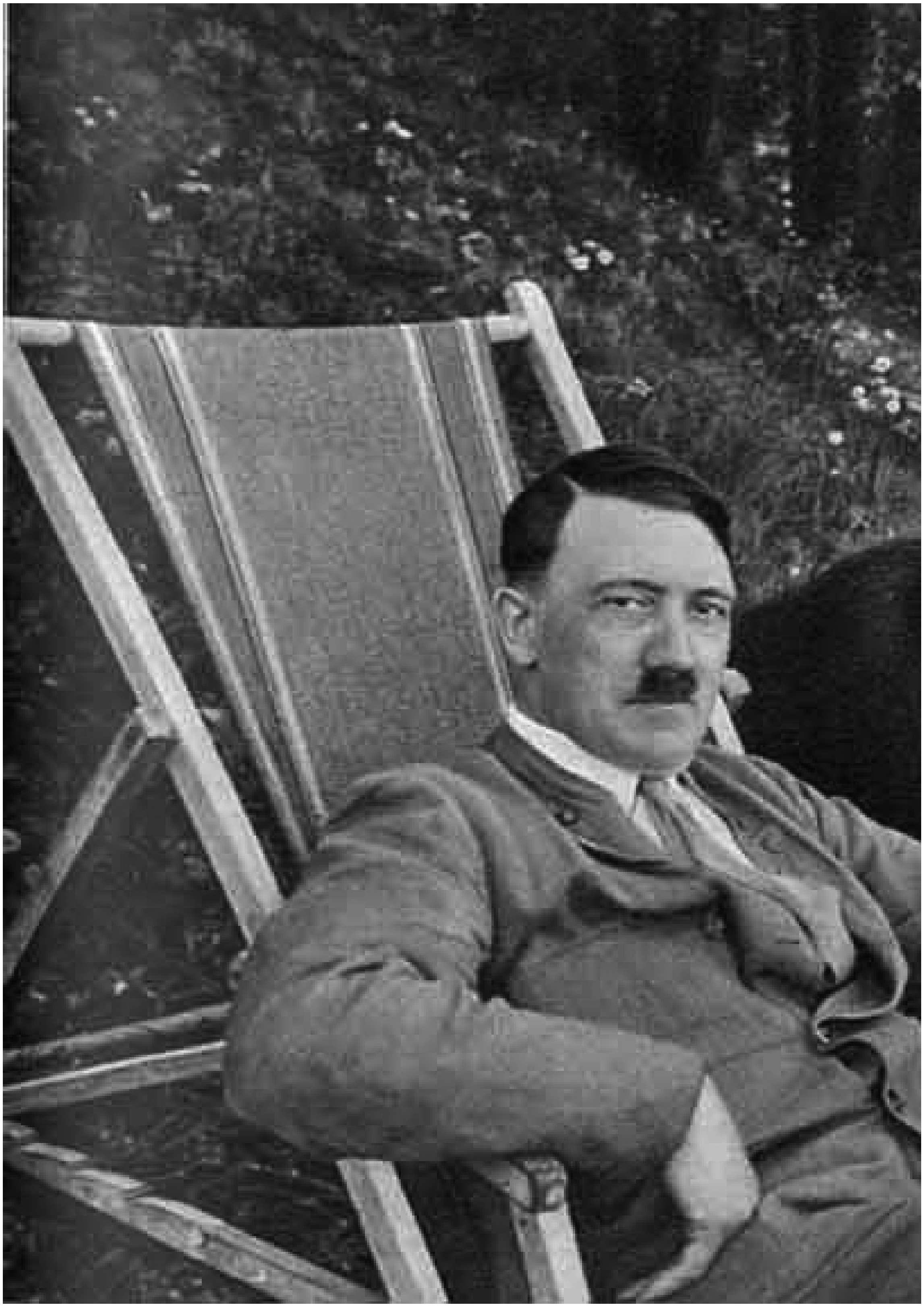
และนี่คือบทจบที่น่าเศร้าของ ฮิตเลอร์และพรรคนาซี
ที่เคยเรืองอำนาจในช่วงปี ค.ศ. 1933-1944